

Giới thiệu Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải

Truyện Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải của tác giả Như Yên thuộc thể loại truyện teen. Kể về những mối tình lãng mạn, nhân vật nữ chính xinh đẹp, mỗi người một hoàn cảnh, một gia thế, một tính cách tạo nên những câu chuyện tình đẹp.

Phạm Thị Minh Phương: là 1 cô gái mồ côi cha mẹ, nhưng may mắn được bố mẹ của Hiền nhận về làm người giúp việc, từ bé cô đã giỏi tiếng Trung.
Nguyễn Thị Thu Hiền: 1 cô gái bướng bỉnh và đáng yêu, là bạn thân của Phương, con gái của Giám Đốc Công Ty Kim cương lớn nhất Việt. Phạm Thị Như Quỳnh: Em họ của Hiền, tính tình hiền lành, để nên con gái của 1 ông chủ nhà Hàng pháp nổi tiếng ở Việt.

Nam chính là 3 chàng TFBOYS nổi tiếng.

Định mệnh có đưa họ đến với nhau không. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Những Cô Bạn Thân

Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải

Chap 1

Một mùa đông lạnh lẽo, có 1 thiên thần nhỏ ra đời nhưng sự ra đời của thiên thần nhỏ đó là 1 sai lầm nghiêm trọng đối với người mà sinh ra cô bởi vì mẹ cô không muốn cô có mặt trên cuộc đời này. Mẹ cô khóc lóc, trên tay bế cô đi đến 1 ngôi chùa gần đó và đặt cô xuống trước cổng rồi chạy đi. Nghe thấy tiếng trẻ con khóc trước cổng, sư trụ trì cùng mấy chú tiểu vội và chạy ra thì thấy 1 hình hài bé nhỏ bị cuốn trong chiếc áo màu trắng đục đang khóc rất to. Sư thầy vội vã chạy ra bế ‘ cái hình hài bé nhỏ ’ lên và đôi mắt ngó quanh mong tìm được người vừa đặt cô bé ở đây nhưng rút cuộc lại không thấy đâu. Sư thầy lại đưa cô bé vào trong võ vẽ và bảo mấy chú tiểu đi mua ít sữa về pha cho cô bé uống. Khi pha xong, sư thầy cho cô bé uống, vừa nhìn cô ông vừa buồn rầu nói:

-A di đà phật, đúng là chuyện đáng buồn [...]

Sáng hôm sau, có 1 gia đình giàu có đến chùa để cầu may(người vợ tên Hoa đang mang thai, người chồng tên Dũng). Lúc ra khỏi chùa, bà Hoa thấy mấy chú tiểu xúm vào bế 1 đứa bé sơ sinh(đứa trẻ hôm qua), bà lại gần đó và nhìn, sau khi ngắm nghía cô bé bà nói:

-Cô bé này đáng yêu quá đi mất

Bà quay ra hỏi thầy trụ trì. Sư thầy đem chuyện kể cho bà nghe, không cảm được lòng bà quay ra nói với chồng bà và xin nhận cô bé về nhà nuôi và đặt tên cho cô là Minh Phương. Nhưng ông bà không nhận Phương làm con nuôi mà đưa về nhà để sau này khi cô bé lớn sẽ giúp việc cho gia đình

4 tháng sau thì bà Hoa sinh con, con bà cũng là con gái và bà đặt tên cho con bà là Thu Hiền. Hiền và Phương lớn lên bên cạnh nhau trở thành những người bạn tốt, Phương luôn chăm sóc cho cô chủ của mình(Phương trở thành người chăm sóc cho Hiền cũng là mục đích của ông bà chủ và ông bà chủ cũng rất thương Phương). Hiền được đi học Phương cũng được đi học, Hiền có xe đạp Phương cũng có xe đạp, tóm lại Hiền có cái gì thì Phương cũng có cái đó, cũng bởi vì ông bà chủ rất quý Phương

17 năm sau

Hôm ấy là ngày sinh nhật 17 tuổi của Hiền

-A! Quỳnh đây à vào nhà đi em gái_ Hiền trong nhà lao vút ra ngoài khi thấy xe ô tô đi vào nhà. Đó là Quỳnh, sinh cùng năm với Hiền và Phương là con của em gái mẹ Hiền

-Dạ! Em đây, chúc mừng sinh nhật chị Hiền_ Quỳnh vừa bước xuống xe, tay vừa ôm 1 con gấu bông to đứng đi vào

-Ôi! Gấu bông đẹp quá đi, cảm ơn em gái nha nha Tay cô ôm gấu bông mặt sung sướng ngó ngó vào trong xe

-A! Con chào dì, con chào chú, mọi người vào nhà đi, bố mẹ con đang đợi đó

-Ừ được rồi, đi vào ngay, sinh nhật vui về nha cháu gái của dì

-Dạ! Thank you dì ù_ Hiền cười rồi gọi to_ Phương, Phương ơi! Ra tớ nhờ xúu nào

-Dạ dạ, cô chủ gọi em ạ_ đang học Phương nghe thấy Hiền gọi từ trong phòng chạy vụt ra

-Ồ hay đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi là cô chủ xưng em nữa, gọi là cậu với tớ đi mà không nghe, gọi lại nghe xem nào, lần sau mà gọi sai nữa là ăn đòn

-Dạ...dạ, cậu..cậu gọi tớ có gì không?

-Bỏ ngay cái từ “dạ” đi nghe chưa

-Ồ...ơ...ừ

-Thế có phải hay không, này, cầm hộ tớ cái con gấu này vào phòng đi

-Woa, đẹp quá đi cô chủ ơi!_Phương lờ miệng

-Lại cô chủ, muốn ăn đòn không?

-Ồ.. tớ quên hề hề, quà này của Quỳnh hả? Cậu ấy đâu rồi

-Nó chạy vào nhà cùng bố mẹ nó rồi

Vừa dứt lời, Quỳnh bước ra:

-Ê Phương, tớ đây nè

-Hello, lâu quá không gặp, khỏe không?

-Tạm ổn hi hi

-Ồ! Thế cậu ở đây nói chuyện với Hiền đi, tớ đi cắt này đã

Phương chạy đi, Hiền và Quỳnh ngồi trên chiếc xích đu trước sân nhà, ngồi nói chuyện huyên thuyên, bỗng Hiền nhớ ra cái gì đó giật nảy lên

-Ê! Này đúng rồi chị quên mất không thông báo cho nghe chuyện này, đảm bảo em nghe xong ngất luôn

-Cái tin gì mà có vẻ kinh khủng vậy, nếu có tin khiến cho em ngất ý thì chỉ có duy nhất 1 tin thôi đó là DỊCH DƯƠNG THIÊN TỬ VỀ VIỆT

-Chuẩn luôn rồi đấy, tối nay TFBOYS về Việt, về Hà Nội, tối nay đi xem không?

-Á á á á á, thật á, sướng quá, tối đi luôn nha

[Hai nhóc này bị nghiện TFBOYS nặng]

Phương nghe thấy Quỳnh hét lên cũng chạy ra

-Cái gì đấy?

-Tối nay TFBOYS về Việt đó, đi xem không?_ Hiền đáp

-TFBOYS là ai? Sao mà tớ biết được, mà về thì làm sao? Họ không phải người Việt hay sao mà về Việt

-Trời ơi là trời_ Quỳnh và Hiền đồng thanh bó tay với nhóc Phương_ Cậu suốt ngày cắm đầu vào học thi biết cái gì, họ là người Trung Quốc, nhóm nhạc gồm 3 người đẹp trai cực, hát lại hay nữa, tớ mê nhất anh DỊCH DƯƠNG THIÊN TỬ soái dễ sợ nên đương nhiên khi họ về thì bọn tớ sướng rồi, cuối cùng cũng sắp được gặp thần tượng hahaha_ Quỳnh kể lể

-Còn tớ thì mê nhất anh VƯƠNG NGUYỄN, đáng yêu chết người hihi

-A! Có phải mấy cái người mà Hiền suốt ngày nhắc, hình thì dán đầy phòng phải không?_ Phương sực nhớ và hét lên

-Ồ chuẩn men rồi đấy_ Hiền hất tóc_ Thế nào, thấy họ đẹp trai chứ hả_ Vừa nói Hiền vừa lúi 1 tấm hình TFBOYS mà cô luôn mang theo bên mình. Phương cầm lên rồi ngắm nghía

-Đẹp bình thường, chả có gì đặc biệt

-Ê! Cậu dám xúc phạm thần tượng của tớ thế à_ Hiền và Quỳnh hét lên khi thấy Phương nói thế

-Giật cả mình, mà tớ nói thế mà là xúc phạm á?

-Quá xúc phạm, các anh ấy không bình thường đâu?_ Hiền và Quỳnh lại đồng thanh

-Thôi được rồi, ờ thì đẹp trai nhất quả đất, được chưa?

-Thế còn được_ Nói rồi, 3 đứa lại xúm vào nói chuyện vui vẻ với nhau

-Mà ê Phuong này, quà sinh nhật của tớ đâu?_ Hiền vừa nói vừa xò tay ra

-Ơ tớ quên rồi, để tớ đi mua_ Phuong chạy vội vào phòng suy nghĩ “ nên mua gì đây nhỉ? Hiền là con nhà giàu nên mua mấy thứ rẻ tiền chắc không được” nghĩ xong Phuong quyết định đập nguyên con lợn đấy lấy tiền đi mua quà

Ra đến sân

-Ê Phuong, tớ đi với_ Quỳnh gọi

-OK, đi luôn, có cậu đi càng tốt, giúp tớ chọn quà nha

-Ừ, cũng được

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp Gỡ

Vì nhà gần chỗ bán đồ nên hai cô bé đi bộ không 15 phút là đến nơi, Phuong và Quỳnh bước vào 1 cửa sang trọng và rất to, bên trong bán đầy đủ các thứ như giày nê, mũ nê, túi xách v.v... Mặc cho Quỳnh cứ nhìn ngó lung tung vào mấy đồng đồ đó, Phuong lại 1 mình bước tới chỗ bán mấy cái khăn choàng cổ có đầy đủ các màu sắc trông rất đẹp, cô dùng mắt nhìn chăm chăm vào 1 chiếc khăn màu xanh dương rất đẹp (màu xanh dương là màu nó thích). Lúc cô tiến tới tay cầm vào chiếc khăn thì thật trớ trêu, 1 cánh tay của 1 người con trai cũng cầm vào đó. Phuong giật mình nhìn lên, 1 người con trai có mái tóc đen che mắt lông mày, đầu đội mũ lưỡi chai đeo khẩu trang kín mít và khoác 1 chiếc balo đen. Phuong trừng mắt

-Ê! Cái này là của tôi cầm trước mà, anh mau bỏ tay ra coi

Anh chàng kia mặt ngó ra, tỏ vẻ không hiểu, thấy thế Phuong lại tiếp tục trừng mắt giật lấy cái khăn

-Cái này là của tôi, anh có nghe không hả?

Thấy Phuong giật lại chiếc khăn, anh ta cũng trừng mắt giật lại

-Tôi thấy nó trước mà, sao cô lại giật của tôi, trả lại đây(đoạn này anh ta nói tiếng Trung)

Phuong đơ người nghĩ “ Ôi! Anh ta là người Trung Quốc sao?”

-Anh bị hâm à, rõ ràng tôi thấy trước, cái này là của tôi(này là tiếng Trung)_ Phuong nói tiếng Trung 1 cách rành mạch làm anh ta không khỏi ngạc nhiên

-Cô biết nói tiếng Trung????

-Ờ đấy thì sao?

(Không biết vì sao ngay từ nhỏ, lúc xem ti vi, Phuong vô tình mở được 1 bản tin thời sự mà biên tập viên lại nói tiếng Trung, cô tỏ ra khá thú vị với tiếng này nên mần mê lên mấy tính nghiên cứu và học rất nhanh chưa đầy 2 tuần, ngay cả ông bà chủ cũng không thể ngờ rằng tại sao cô lại giỏi tiếng Trung đến thế vấn đề này sau này các bạn sẽ được biết nha)

-Tôi nói rồi, cái này là do tôi cầm vào trước, trả lại đây_ anh chàng kia vẫn giằng lấy chiếc khăn

-Rõ ràng là tôi cầm trước, mà anh là con trai mua khăn này về làm gì?_ Phuong cố cãi

-Mua về làm gì thì mặc kệ tôi, mua về tặng mẹ tôi không được à? Bỏ tay ra mau_ anh chàng kia quát lên

-Đánh chết tôi tôi cũng không bỏ, có phải của anh đâu mà bỏ_ Phuong cũng không phải dạng vừa, cũng hét lên

Thế là chiếc khăn cứ bị kéo qua kéo lại, bức mình quá Phuong lấy chân dẫm lên chân của anh chàng kia 1 cái thật mạnh khiến anh ta buông tay ngay lập tức và kêu lên

-AAAAAA, đau quá, cô....cô

-Cô cái gì mà cô, đáng đời anh, lêu lêu_ Phuong nở nụ cười thỏa mãn, lè lưỡi trêu ngươi anh ta và chạy nhanh ra chỗ tính tiền

-Cô ơi, nhanh nhanh tính giùm cháu cái này

-Của cháu hết 2 triệu rưỡi_ Cô bán hàng gói lại đưa cho Phuong

-Hả???? Cô có nhầm không, cái này mà những 2 triệu rưỡi á?

-Cháu à, cái này là hàng chất lượng nhập từ Pháp về đó, chất lượng lắm đấy nên giá cả cũng phải thôi, tiền nào của nấy mà cháu

-Ồ...ơ

Sau khi đi 1 vòng quanh đó, Quỳnh mới phát hiện ra mình lạc mất Phuong nên vội vã đi tìm, ra đến nơi thì thấy Phuong đang bối rối chỗ tính tiền

-Ê! Cậu sao đấy?

-Ồ... Tớ cảm ít tiền quá nên không đủ trả rồi

-Cậu mua cái gì đấy? Bao nhiêu tiền?

-1 chiếc khăn màu xanh dương đẹp cực nhưng đắt quá, những 2 triệu rưỡi lận

-Hả??? Thế mà đắt á_ Quỳnh cười ầm lên

(Cũng phải thôi, nó là giúp việc nhà người ta cơ mà có phải con nhà đại gia như Quỳnh đâu)

-Ồ...tớ...tớ

-Thôi được rồi, thiếu bao nhiêu để mình trả giùm cho

-A may quá cảm ơn bạn ỉu, mình hứa khi nào về mình sẽ trả_ Phuong cười tí mắt

Thanh toán xong xuôi, khi đang cầm túi chuẩn bị ra ngoài thì...

-Cô kia, cô đứng lại cho tôi(tiếng Trung đó nha)

Hai cô nhỏ quay lưng lại thấy 1 người con trai đang ùng ùng giận dữ chạy ra. Phuong hốt hoảng nghĩ “ thôi xong rồi, không nhanh mà chạy là rắc rối to” nghĩ rồi Phuong quay ra kéo tay Quỳnh hét lên

- Á á á, Quỳnh chạy nhanh mau lên

Chúng nó chạy thực mạng khi quay lại thì không thấy ai, Quỳnh vẫn đang ngơ ngác

-Có chuyện gì vậy Phuong?

Phuong vừa đi vừa kể cho Quỳnh nghe, Quỳnh phì cười trêu chọc nó

***** Về phần của anh chàng kia, sau khi chạy ra ngoài thì đã không kịp đuổi theo nữa rồi nên đứng lại thở hồng hộc bỏ khẩu trang ra lờn nghĩ “ Cô được lắm, lần đầu tiên tôi bị xúc phạm như thế đấy, đừng để tôi gặp lại cô không thì cô chết chắc”. Đúng lúc ấy có thêm hai chàng trai tiến về phía chàng trai ấy

-Anh bị làm sao đấy?

-À! Không sao, đừng để ý, đi thôi, về khách sạn nghỉ ngơi để tối đi diễn

-Ồm...ờ thì về

Đúng! 3 chàng trai ấy không ai khác chính là TFBOYS, người mà bị Phuong dẫm lên chân là đội trưởng VƯƠNG TUẤN KHẢI

Tối hôm đó

-Mẹ ơi mẹ à, cho bọn con đi đi mà, 1 nghìn năm mới có 1 ngày TFBOYS về Việt á mẹ, cho con đi đi nha_ Hiền nài nỉ mẹ, Quỳnh cũng xông vào “ Chiến đấu”

-Đúng đó bác, cho chúng cháu đi 1 chút thôi mà, nha nha nha

-Thôi được rồi, tiền này, đi chơi đi rồi nhớ về sớm nha_ bà Hoa không chịu nổi đành đầu hàng 2 đứa nhỏ

-Dạ, cảm ơn mẹ, mẹ là số 1_ Hiền nhảy vào ôm mẹ rồi ríu rít đi chuẩn bị đồ

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chữ Kí Của Thần Tượng

Xong xuôi tất cả, Hiền gọi Quỳnh xuống để chuẩn bị đi

-Ê! Con bé kia đâu rồi, có xuống đi không thì bảo?

-Chị làm gì mà đi sớm thế, người ta 21h mới biểu diễn, bây giờ mới có 6 rưỡi, đi lên đây mà giặt vớ cho người ta à

“Cốc”

-Ăn nói đằng hoàng chút coi_ Hiền gõ vào đầu Quỳnh

-Á á, giảm hết IQ của em, tránh ra coi_ nhỏ gào lên_ mà đi sớm thế làm gì?

-Dốt lắm em ạ, đi sớm để mua được vé VIP đứng hàng trên cùng xem cho rõ, hiểu chưa_ Hiền thuyết minh

-À! Ra là thế hihi

Hai đứa đang chuẩn bị ra xe thì thấy Phương đang ngồi xem tivi trong phòng cười ồm ồm hết cả lên(thông cảm, em nó đang xem hài). Chúng nó bước vào

-Ê! Đi chơi đê_ Quỳnh nhảy vào ngồi trên giường cùng nó

-Choi ở đâu?_ nó

-Xem TFBOYS hát_ nhỏ Quỳnh

-Thôi, hai người cứ đi đi, tớ chả có hứng thú với mấy cái anh đấy, ở nhà còn sướng hơn_ nó

-Cơ hội ngàn năm có 1 đấy má, dốt vừa thôi_ cả Hiền và Quỳnh đồng thanh tập 1

-Kệ tớ, tớ không thích_ nó

-Đã thế thì thôi vậy_ 2 đứa nó đồng thanh tập 2

Sau khi đến nơi, Quỳnh và Hiền đi mua vé vào trong. Quy mô sân khấu quá hoành tráng, các loại đèn xanh đỏ tím vàng đã chuẩn bị sẵn, màn hình lớn to đùng trên sân khấu có đề chữ “ WE TO THE VIETNAM TFBOYS”. Fan đông nghịt, trên tay đứa nào đứa ấy cầm 1 cái banner TFBOYS màu da cam v.v...Hiền và Quỳnh cô chen lên đến tận hàng đầu để đứng

30 phút

1 tiếng

2 tiếng

Đứng chờ mỏi chân mà chương trình chưa bắt đầu

30 phút tiếp nữa

Ông MC từ trong cánh gà chạy ra, giới thiệu huyền thoại rồi mới vào thẳng vấn đề

-Ặc mạ ơi, cuối cùng thì các hoàng tử cũng chịu ra_ nhỏ Quỳnh và Hiền than vãn

-Không để cho mọi người chờ lâu nữa và bây giờ, chúng ta hãy cùng chào đón những nhân vật chính của chúng ta trong đêm nay TFBOYS với ca khúc BIG DREAMR

“Hú hú hú”- tiếng la hét vì sung sướng, hò reo điên loạn khi thấy thần tượng bằng xương bằng thịt bước ra

“yì ge yì ge mong fēi chu le tian chuāng

Yi ci yi ci xiang chuan yue jiu shi guang. ...

.....”

Từng câu hát được cất lên trong tiếng vỗ tay hò reo của Tứ Diệp Thảo Việt khiến những anh chàng TFBOYS sung sướng “Không ngờ cô Việt lại nhiều và yêu quý nhóm đến vậy”- TFBOYS nghĩ

Sau 2 tiếng biểu diễn, cuối cùng cũng đến phần kí tặng, Fan xô đẩy nhau để lên xin chữ kí của thần tượng. Bị xô đẩy Quỳnh cảm thấy khó chịu

-Chị Hiền à! Hay về luôn đi, đông thế này thì chắc không tới lượt chị em mình đâu mặc dù em rất muốn lấy được chữ kí của Thiên Ti

-Ồ! Chị cũng thế, thôi chị em mk về

Cố gắng chen qua tất cả những con người kia, cuối cùng Quỳnh và Hiền cũng ra đến ngoài nhưng đến chỗ ngoặt thì 2 cô bị đâm vào ai đó và ngã xuống, 2 người kia hoảng hốt đưa tay ra để kéo các cô dậy

-Các em không sao chứ????_ 2 chàng trai đồng thanh(tiếng Trung)

-Hả????_ Quỳnh và Hiền cũng đồng thanh vì không hiểu họ nói gì

-Các cậu ấy hỏi “các cô không sao chứ?”_ người đi bên cạnh mấy anh chàng kia nói

(Giới thiệu qua 1 chút về cái người đi bên cạnh mấy chàng trai kia: là quản lí chung của mấy anh người Hoa nhưng gốc Việt nên mới hiểu Tiếng Việt và dịch lại cho Hiền và Quỳnh)

Lúc bấy giờ 2 nhỏ mới ngược đầu lên

-Á á á á, hai anh là Dịch Dương Thiên Ti và Vương Nguyên

-Mấy cô ấy vừa nói là “ hai anh là Dịch Dương Thiên Ti và Vương Nguyên”_ anh chàng quản lí lại phiên dịch

Không nói gì thêm, hai anh chỉ gật đầu khẳng định, hai nhỏ kia vẫn đang ngỡ người chưa đứng lên được, thấy vậy Vương Nguyên và Thiên Ti cười tay vẫn đưa ra

-Hai em có cầm lấy tay anh mà đứng lên không??? Bọn tôi mời tay vì các em rồi đây

-Các cậu ấy bảo “ hai cô cầm lấy tay cậu ấy để các cậu ấy kéo lên đứng dậy, các cậu ấy mời tay rồi”_ người phiên dịch

-Ồ...ạ_ hai nhỏ nói rồi Hiền cầm lấy tay Vương Nguyên, Quỳnh cầm tay Thiên Ti để họ kéo dậy. Đứng dậy, các cô cúi mặt xuống(xấu hổ ý mà)

Nhìn thấy hai cô ấy như vậy, hai chàng tùm tùm cười và hỏi:

-Các em tới đây để xem chúng tôi biểu diễn hả? Các em là Tứ Diệp Thảo sao?

(Nếu ai chưa biết thì mk nói: Tứ Diệp Thảo là tên của Fan TFBOYS)

-Các cậu ấy hỏi là “ các cô tới đây để xem biểu diễn hả? Các cô là Tứ Diệp Thảo sao?”_ người quản lí phiên dịch

Không nói gì, hai cô chỉ gật đầu nhẹ 1 cái, mặt vẫn cúi xuống

-Ồ, ra là vậy, Mà sao các em không vào trong, sắp tới giờ chúng tôi kí tặng rồi còn gì?_ Nguyên hỏi

-Các anh ấy bảo “ sao các cô không vào trong để lấy chữ kí của TFBOYS, sắp tới giờ rồi mà”_ phiên dịch vẫn đứng làm nhiệm vụ(khổ thân)

-Dạ, tại đông quá nên chúng em không vào được nên đành đi về_ Hiền

-Cô ấy bảo “ tại đông quá nên không vào được”_ phiên dịch

-À, thế thì đây, tặng các em nè_ Thiên & Nguyên đồng thanh

Vừa nói hai anh vừa móc trong túi ra 6 tấm hình nhỏ, 2 tấm là hình Thiên Ti, 2 tấm là của Vương Nguyên, 2 tấm còn lại là của Tuấn Khải, trên mỗi tấm hình đều có chữ kí của từng người và đưa cho hai cô

-Các cậu ấy tặng hai cô kia, cầm lấy đi_ người phiên dịch

Cầm mấy tấm hình trên tay, 2 cô sung sướng

-Ôi! Cảm ơn các anh_ vừa nói mấy nhỏ vừa cúi người

Hiểu được cái dáng vẻ cảm ơn ấy hai anh cười cười. Lúc ngẩng đầu lên Hiền và Quỳnh cười rạo rờ, nhìn thấy được nhan sắc của hai cô Vương Nguyên và Thiên Tỉ giật mình đơ ra 1 lúc và nhìn theo hai con người ấy(tác giả đã nói cho mọi người biết Quỳnh, Hiền và Phương xinh đẹp cỡ nào chưa nhỉ, nếu chưa thì tác giả nói đây. Hiền có gương mặt khả ái dịu dàng, tính nghịch và rất đáng yêu, Quỳnh thì điềm đạm, tỏ rõ vẻ thông minh, đôi mắt bồ câu và đôi môi đỏ quuyến rũ, Phương thì có chút gì đó đánh đá nhưng vẫn dịu dàng, chiếc mũi dọc dừa và cái đẹp nhất của khuôn mặt Phương là đôi môi căng mịn, hồng hồng, nói tóm lại là đẹp không tả được)

Thấy Vương Nguyên và Thiên Tỉ cứ đơ ra nhìn 2 cô gái vẫn đang vui cười nhìn vào mấy tấm hình, ông quản lí(người phiên dịch) cười nhẹ huých tay vào người cả 2 rồi nói

-Này! Này_ gọi mãi hai anh chàng kia vẫn cứ đơ ông bực mình huých mạnh_ NÀY

Thế là Vương Nguyên và Thiên Tỉ giật mình trở về thực tại

-Ồ...dạ

-Ngắm kĩ nhỉ?_ quản lí

-Dạ...dạ đâu có đâu hi hi_ 2 chàng trai đồng thanh tập 1

-Trễ giờ rồi, chúng ta vào thôi_ quản lí

-OK bác_ đồng thanh tập 2

-Thôi chúng tôi vào đây, chào các cô_ quản lí quay ra chỗ Hiền và Quỳnh

-À dạ, tạm biệt mọi người_ hai nhỏ

-ừ_ quản lí nói rồi chuẩn bị “ hộ tống” 2 hoàng tử vào trong, Hiền và Quỳnh cũng đã bắt taxi thì Tuấn Khải từ đâu chạy ra

-Chờ anh với nào hai đứa kia

-Anh làm cái quái gì mà lâu thế hả?_ Nguyên

-Anh xịt ít keo vào tóc chứ làm gì_ Khải

-Thôi nhanh vào đi rồi còn về nghỉ_ quản lí

-Dạ_ 3 hoàng tử đồng thanh

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Quyết Tâm Học Tiếng Trung

30 phút sau, Hiền và Quỳnh về tới nhà và đã là 1 giờ sáng nhưng 2 cô không hề cảm thấy buồn ngủ hay mệt, trên tay vẫn đang cầm 3 tấm hình mà vừa nãy Nguyên và Thiên Tỉ tặng. Vừa vào tới nhà các cô đã chạy ngay vào phòng Phương phá tan giấc ngủ của nhỏ

- Ê Phương dậy đi cho xem cái này nè_ Hiền chạy vào bật điện lôi Phương dậy

- Á á cái gì thế, các cậu chưa ngủ hay sao mà vào phá tớ thế này_ nó vẫn ngái ngủ giọng có vẻ bực bội lắm(đúng quá đi ý chứ, đang ngủ ngon thì bị kéo dậy ai mà không tức)

- Dậy nhanh coi_ hai nhỏ kia thì cứ lôi nó dậy cho bằng được, đưa thì kéo chăn ra, đưa thì kéo nó dậy

10 phút sau

- Aaaaaa được rồi, tớ dậy_ nó

- Dậy nhanh kể cho nghe nè_ Hiền

- Thì đang nghe đây, nói đi, có chuyện gì nghiêm trọng mà phá tan giấc ngủ của tớ thế hả_ nó

Thế rồi, Quỳnh và Hiền vừa cười vừa kể cho Phương nghe, nghe xong nó cũng ngạc nhiên lắm

-Woa, may mắn đến thế là cùng_ nó

-Ui tớ mê nhất cái đoạn được cầm tay anh ấy kéo lên_ Hiền vẫn mơ màng

-Nhưng tớ vẫn không thích cái khoản phiên dịch đi phiên dịch lại, phiên phức, ước gì tớ biết nói tiếng Trung nhỉ?_ Quỳnh

-Học không tớ dạy cho_ nó

-A ha đúng rồi nhỉ? Phương học giỏi tiếng Trung lắm mà, thế mà bọn tớ không nhớ_ suy nghĩ 1 lúc rồi Quỳnh lại nói_ mà bây giờ học thì còn làm ăn gì được nữa

-Em dốt lắm em gái ạ, sau này nhờ gặp lại thì sao?_ Hiền

-Chắc không gặp được đâu, trừ khi....._ Quỳnh

-Trừ khi sao?_ nó và Hiền

-Trừ khi chúng ta có duyên với họ thì chắc chắn chúng ta sẽ được gặp lại họ lần nữa, nhưng chắc không được đâu_ Quỳnh

-Ai mà biết trước được tương lai xảy ra điều gì_ nó(đúng thật, nhỏ này nói chuẩn đấy, cứ chờ xem nha)

-Thôi! Nói tóm lại là ngày mai học luôn_ Hiền_ nhớ là gia sư dạy môn Trung cho bọn tớ nhá, cơ mà nhà cái Quỳnh xa thế kia thì học hành gì

-Ui giờ, đơn giản, mai em bảo mẹ em chuyển trường sang trường chị và Phương học rồi ở lại luôn nhà chị là xong ngay chứ gì với lại bây giờ đang nghỉ hè mà lo gì_ Quỳnh

-Ok quyết định thế đi_ 3 nhỏ đồng thanh

Sáng hôm sau, vì tối qua ngủ muộn nên 3 nhỏ mãi tới 9h sáng mới dậy và cũng ngày hôm nay, Quỳnh sẽ chuyển qua trường và ở nhà Hiền. Đang ngáp ngắn ngáp dài từ trên tầng đi xuống thấy bố mẹ đang chuẩn bị hành lý kéo ra khỏi cửa Hiền liền chạy xuống

-O! Bố mẹ đi đâu đấy_ Hiền

-Bố mẹ có chút việc đột xuất bên nước ngoài, các con ở nhà ngoan nha_ ông Dũng

-Dạ, khi về bố mẹ phải mua quà cho bọn con đây nhá_ Hiền

-Ừ, bố mẹ đi đây_ ông Dũng và bà Hoa nói rồi ôm lấy đứa con gái vào lòng hôn lên mái tóc

Phương từ trong nhà chạy ra

-O! Ông bà đi đâu đấy ạ?

-Phương hả con? Ông bà có chút việc bận bên nước ngoài cần phải sang giải quyết ngay phải mất 2 tháng mới về được, con ở nhà chăm sóc tốt cho cô chủ nha, khi nào về ta sẽ có quà cho con_ nói rồi ông bà cũng ôm lấy Phương và đưa cho nó rất nhiều tiền cần dặn_ tiền này ta cho con để đi mua quần áo, mua sách vở nói chung là con muốn mua gì thì mua, đi đâu chơi thì đi nhưng phải cẩn thận nha. Thôi, bố mẹ đi đây, mấy tiểu thư ở nhà ngoan nha

-Dạ

Sau khi tiễn bố mẹ ra khỏi cổng, lúc quay vào thì Hiền lôi tay Phương lên phòng của Quỳnh, nhỏ vẫn còn đang ngủ

-Ê! Dậy đi thôi, sang sớm rồi đấy, dậy ngay, có muốn học tiếng Trung không thì bảo_ Hiền

-Cái gì thế, em vẫn muốn ngủ mà, tha cho em, tối học cũng được_ Quỳnh nói với giọng ngái ngủ

-Dậy mau coi_ Hiền

Thế là 2 đứa nó hí hục mãi mới lôi được Quỳnh dậy, ôm sách vở trên tay đi vào phòng của Phương. Nó đã chuẩn bị sẵn 1 cái bàn dài, 1 cái bảng và 1 cái thước(y như cô giáo vậy đó)

-E hèm, hai cậu mau chuẩn bị giờ sách vở ra học mau_ nó hách dịch lên giọng

-Dạ vâng thưa cô_ 2 đứa kia đồng thanh hợp tác

Chúng nó chuyên tâm học, học từ sáng tới tận tối, quên cả ăn trưa luôn vì vậy bác giúp việc phải gọi mãi thì 3 cô mới xuống ăn (công nhận siêng học quá).

Suốt 3 ngày học không ngừng nghỉ như thế thì Hiền và Quỳnh cũng đã biết nói, viết và hiểu tiếng Trung nhưng vẫn cần phải rèn luyện thêm nhiều lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gặp Lại Thần Tượng

Tối hôm đó, sau khi đi mua trà sữa về, 3 cô gái thấy có 1 chiếc xe ô tô dài và to đang đứng ở trước cửa nhà mình, họ vội chạy lại. À! Thì ra chiếc xe đó bị hỏng lốp xe giữa đường.

[Đoạn này tiếng Trung hết nhá]

-Này! Có phải hai cô bé mà hôm nọ bọn tôi gặp ở trước công chỗ biểu diễn không nhỉ?_ 1 chàng trai trong xe chui ra nói tiếng Trung

-Hả????_ Chúng nó quay lại

-A! Đúng là các em rồi_ chàng trai thứ 2 nói tiếp

Trong bóng tối, nhìn cho thật kĩ con người đang đứng trước mặt thì Quỳnh và Hiền reo lên như điên là Phuong giật bắn người

-Aaaaaaaa! Dịch Dương Thiên Ti và Vương Nguyên

-Woa, các em biết nói tiếng Trung sao? Giỏi ghê nhỉ? Thế mà mấy hôm trước các em gặp tôi không nói làm phiền chủ quản lí quá trời ak_ Nguyên

-Ồ! Tại hôm ấy bọn em chưa có học, nhưng 3 hôm trước nhờ có Phuong dạy mà bọn em biết được chút ít đấy ạ_ Quỳnh vừa cười vừa trả lời

-Ồ thế à? Xem ra chúng ta có duyên nhỉ? Lại gặp được các em ở đây_ Thiên Ti

-Ồ...dạ có thể là chúng ta có duyên lắm chứ hihi, mà tại sao các anh ở đây, xe ô tô bị gì vậy?_ Hiền

-À, bọn tôi đang trên đường về khách sạn thì xe đột nhiên bị dừng không đi được mà chẳng hiểu tại sao nữa, chắc có lẽ tối nay phải ngủ trong xe mất_ Nguyên than vãn

-À, hay là...nếu không phiền thì các anh có thể vào nhà bọn em ngủ 1 đêm được không?_ Hiền

-Ồ thế có làm phiền em quá không, mà nhà em ở đâu?_ Nguyên

-Ở đây ạ_ nhỏ vừa nói vừa chỉ tay vào căn biệt thự to đứng trước mặt

-Woa, nhà em to thật đấy_ Thiên Ti

-Vậy thì các anh ở đây 1 đêm nha, bố mẹ em đi công tác bên nước ngoài 2 tháng nữa mới về, nhà lại không có người lớn_ Quỳnh hí hửng

-Thế các em không sợ sao mà cho bọn tôi vào nhà_ Thiên Ti nheo mắt

-Sợ cái gì mà sợ, em tin các anh sẽ không làm thế đâu vì các anh là nhóm nhạc số 1 xứ Trung mà hihi_ Quỳnh

-Nếu các em đã có lòng như vậy rồi thì chúng tôi sẽ ở lại 1 đêm_ Nguyên

-Hura tuyệt vời!_ Hiền và Quỳnh reo ầm lên

(đúng là 2 nhỏ này hên thật, được thần tượng vào nhà đấy, không phải chuyện nhỏ đâu)

Hình như cả 4 người Hiền, Quỳnh, Nguyên và Thiên Ti nói chuyện với nhau vui vẻ mà quên cả cái Phuong và Tuấn Khải rồi thì phải. Nhỏ Phuong thì này giờ cứ đứng đờ ra không hiểu chuyện gì, cứ ngơ ngác nhìn qua rồi nhìn lại cứ như nó là người vô hình không bằng, còn Tuấn Khải thì lẹ mọ trong xe chui ra

-Có chuyện gì vậy hả mấy đứa?

-À anh Khải nè \$\$\$%^&^#@\$\$!_ Nguyên kể lại 1 tràng dài cho Tuấn Khải nghe, nghe xong cậu ta gạt đầu rồi cũng xuống xe chìa tay ra trước mặt Hiền và Quỳnh

-Chào các em, tôi là Tuấn Khải

-Dạ em chào anh.....thôi chúng ta vào nhà đi

-Ơ....ơ..._ nó(Phương) đứng đấy này giờ vẫn không hết ngơ ngác cho tới khi Quỳnh lôi nó vào nhà

Vào trong nhà

-Mọi người ngồi nghỉ đi ạ?_ Hiền vẫn đang nói tiếng Trung như đề tập luyện mặc dù nói chưa chuẩn_ Phương ơi, cậu vào lấy mấy cốc nước cho tớ với(ời trời mà ời vào nhà nói với nó mà cũng tiếng Trung)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Oan Gia Ngõ Hẹp

2 phút sau, Phương bê khay nước ra đặt xuống bàn, nghe Nguyên và Thiên nói cảm ơn, tiếp tục cô đi ra phía Tuấn Khải đang ngồi và đặt li nước xuống, bất chợt anh cầm lấy tay cô, ánh mắt như soi xét, anh bắt đầu để ý tới cô ngay từ khi bước chân vào nhà, ánh đèn chiếu sang khuôn mặt xinh đẹp của cô, khuôn mặt này hình như anh đã gặp ở đâu rồi thì phải(thì đúng quá rồi còn gì, giành giật nhau cái khăn hàng hiệu màu xanh dương ở trong quán đó thì)

- Đây, hình như chúng ta đã từng gặp nhau rồi nhỉ?

Bị nắm tay bất ngờ, Phương giật mình quay sang ngắm nghía 1 lúc rồi nói

-Ồ, chắc anh bị nhầm với ai rồi, tôi đâu có gặp anh lần nào đâu(thì cũng đúng thôi vì lúc đó Khải đang bị khẩu trang, đội mũ kín mít thế ai mà nhận cho nổi)

-Cô biết nói tiếng Trung????_ Khải vẫn đang dò xét

-Ừ, tôi rất giỏi nói tiếng Trung, mà thế thì sao?_ nó

“rõ ràng mình đã gặp cô ta ở đâu rồi, cả giọng nói này nữa nghe quen lắm”

Thấy anh vẫn đang ngẩn ngơ, Phương bỏ tay anh ra khỏi tay cô và chuẩn bị đi vào trong con mắt khó hiểu của 2 cô bạn và Vương Nguyên+ Thiên Ti. Lúc này Khải bỗng đứng bật dậy hết to

-Là cô, chính là cô

Phương nghe thấy vậy quay lại, trong đầu vẫn đang có hàng nghìn dấu ???????

- Khải à! Anh quen cô gái này hả?_ Thiên Ti

Không nói không rằng, Khải đi ra chỗ Phương đang đứng

-Cô chính là cái người mà đã giành cái khăn với tôi trong cửa hàng ngày hôm đó và cũng chính cô là người đã giẫm lên chân của tôi

-Hả??????_ Phương đơ người nhớ ra toàn bộ sự việc_ Là anh???

Xung quanh mọi người “Ồ” lên 1 tiếng như đã hiểu rồi tiếp tục quan sát hai con người kia

-Phải chính là tôi? Trái đất cũng nhỏ nhỉ? Để tôi gặp được cô. Cô có biết cô giẫm chân tôi đau thế nào không hả??_ Khải trừng mắt

-Kệ anh chứ, mắc mớ gì tôi tôi, ai bảo anh ngoan cố giật cái khăn của tôi làm gì_ Phương hất hàm cãi lại

-Cô....cô..._ Khải

-Cô cái gì mà cô, là anh sai chứ đâu phải tôi sai, xí_ nó

-Cô có biết sau lúc đẩy tôi là thẩm quyền rằng tôi mà gặp được cô lần nữa cô sẽ không yên không hả? Nhưng may mắn ông trời đã cho tôi thấy được cô, phen này cô chết chắc, không trả thù được cô tôi không phải là Vương Tuấn Khải_ anh ta quát lên nhấn mạnh câu cuối

-À thế cơ đấy, để xem anh là gì được tôi. Hừ_ nói rồi nó lảng lảng quay đi về phòng của mình

1 phút ngơ ngẩn, sau đó trở về thực tại

- Ê! Giải thích coi chuyện gì đang xảy ra ở đây hả anh kia_ Thiên Ti
- Thì như các em thấy đây_ Khải quay về chỗ ngồi uống 1 hơi nước về mặt như đang suy nghĩ(chắc là đang suy nghĩ xem có cách nào trả thù lại không đây mà)
- À, chuyện này Phuong có kể cho em nghe lúc trên đường đi mua cái khăn ấy về_ Quỳnh
- Như thế nào? Kể lại cho bọn tôi nghe ak_ Nguyên
- Là như thế này ^&*@!\$#*^#&, đó_ Quỳnh kể lại toàn bộ sự việc khiến Thiên Ti, Nguyên và Hiền không khỏi bò lẩn ra mà cười

Sau 2 phút cười sặc sụa, Nguyên mới lấy lại vẻ lịch sự hỏi:

- Hình như bọn tôi chưa biết tên các em thì phải?
- Dạ em tên là Nguyễn Thị Thu Hiền năm nay 17 tuổi
- Còn em tên là Phạm Thị Như Quỳnh năm nay cũng 17 tuổi, bọn em thích các anh lắm đó
- À, vinh dự cho bọn tôi nha, được 2 mỹ nữ xinh như hoa sùng ái_ Thiên Ti cười

Thấy Thiên nói thế, 2 đứa đỏ bừng mặt

- Ồ, em đâu dám, à đúng rồi, các anh lên đây em chỉ phòng cho

Nói rồi Hiền dẫn Nguyên lên phòng gần ngay phòng mình (khôn thể, nói tóm lại là vị trí phòng được sắp xếp như sau) Phòng của Hiền => Phòng của Nguyên=> phòng của Thiên=> phòng của Quỳnh=> phòng của Khải=> phòng của Phuong

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Trận Chiến Thứ Nhất

30 phút sau, tại phòng khách

- Các anh ăn cơm chưa nhì?_ Hiền
- Bọn tôi ăn rồi_ Nguyên cười
- Các anh muốn đi đâu chơi không?_ Hiền
- Muốn, các em đưa chúng tôi đi hả?_ Nguyên
- Nếu các anh muốn thì ok_ Hiền
- Ừ thế để bọn tôi đi thay đồ đã, các em chờ 1 chút_ cả 3 hoàng tử đồng thanh

Nói về cái Phuong, nó bức xúc đi lên phòng đóng chặt cửa, phần vì không dám đối mặt với Tuấn Khải phần vì ngại nên nó cũng không xuống, thấy Hiền và Quỳnh đưa họ đi chơi hết rồi nó rón rén đi xuống(có phải trộm đầu mà rón rón với chả rén). Đi ra ngoài sân, nó vươn vai hít 1 hơi thật dài rồi thả ra thật nhẹ nhàng, gió đêm đung đưa làn tóc dài của nó, mặt trăng tròn tỏa sáng chiếu vào gương mặt xinh đẹp của nó khiến ai đó đang nấp sau cánh cửa ngơ người, khẽ ngồi phịch xuống chiếc xích đu trước sân nhà nó ngồi ngâm nga hát, bỗng nó cảm thấy có cái gì đằng sau lưng sợ hãi quay người lại, 1 cái bóng đen cao cao, nó hét lên kinh hoàng

- Aaaaaaaa....um....um_ đang hét thì nó bị cái bóng đen đó bịt miệng lại
- Cô im ngay, điên rồi ak_ phải, đó chính là Tuấn Khải
- Anh.....anh....anh ở đây làm gì, chẳng phải anh vừa đi Hiền sao, sao lại ở đây_ nó đứng phất dậy
- À thì... tại không muốn đi nữa thì ở lại, phải ở lại để trả thù ai kia nữa chứ. Sao? Cô ý kiến gì à_ Khải
- Ồ, cứ trả thù đi, để rồi coi, anh làm gì được tôi, xí_ nói rồi nó vùng vằng bỏ vào nhà

-Cô đứng lại ngay_ Khải hét lên

-Không đứng đấy thì sao? Anh là cái thá gì mà ra lệnh cho tôi, tôi không ngờ 1 người ca sĩ nổi tiếng như anh mà ngang ngược thế đấy_ nó quay lại nói rồi lại ngoảnh đầu bước tiếp

“Bộp”_ 1 con nhện to dường tự nhiên rơi từ trên cao xuống đáp trước mặt Phương

-Á á á á, nhện.nhện. ...cứu cứu_ nó hét ầm lên chạy loạn xạ vì nó rất sợ nhện, cái con vật 8 chân cứ bò lồm cồm dưới đất, nhìn phát kinh

Cái con vật tự nhiên bị rơi từ đâu xuống chính là do Tuấn Khải ném tới chỗ Phương

25 phút trước

- Hiền ơi! Anh có thể nhờ em 1 việc không?_ Tuấn Khải(anh- em cơ đấy ngọt nhè)

- Dạ, em đây, có chuyện gì thế ạ_ Hiền hớn hờ chạy ra chỗ Khải

- Ồm...ờ...cho anh hỏi, cái cô gái vừa nãy bê nước đấy tên là gì ý nhỉ?_ Khải hỏi

- Hờ? Ý anh là Phương á?_ nhỏ nhìn Tuấn Khải ngạc nhiên

- À ừ, chính cô ta, cô ấy là bạn em hả?_ Khải

- Dạ, đúng rồi_ nhỏ

- Thế tức là kém anh 2 tuổi?_ Khải

- Dạ đúng_ nhỏ

- Cô ấy sợ thứ gì nhất?- Khải

- Ồ...cô ấy á, nó sợ nhện nhất, em từng nghe nó nói thế vì nhện có rất nhiều chân nên.blo...bla. Mà anh hỏi kĩ thế làm gì? Không nhẽ_ nó đưa cái ánh mắt nghi ngờ nhìn Khải

- Này, em đừng hiểu nhầm, anh chỉ muốn. ..._ nói đến đây Khải nghĩ “không được nói, nếu nói ra thì chắc cô nhỏ sẽ thông báo hết cho cô ta biết, vậy thì kế hoạch trả thù coi như tan nát, chuyện đề tài thôi” à mà nè, anh thấy hơi mệt nên tí nữa anh ở nhà thôi, em và Quỳnh đưa hai đứa kia đi chơi đi, anh ở nhà

- Ồ..thế cũng được

Xong xuôi đâu đấy Khải đi tìm 1 con nhện to và cầm tới chỗ Phương, đứng đằng sau cửa anh thấy Phương đang đứng ngoài sân, mái tóc tung bay trong gió trông đến mê người thế là anh bị ngơ 1 lúc rồi mới tới chỗ Phương

Trở về thực tại

Nó vẫn đang chạy lạng xăng trên sân, thấy thế Khải hài lòng cười phá lên

2 phút sau, con nhện đã đi mất, nó thì ngồi thờ hờn hờn trên sân, khi lấy lại sức lực nó chạy tới chỗ Khải vẫn đang cười lăn cười bò

- Trò này là của anh phải không_ nó trừng mắt hét lên

- Ồ đấy, rồi sao_ Khải không cười nữa, vênh mặt lên với nó rồi xỏ tay vào túi quần thung thảng bước vào nhà mà không để ý nó đang giận tím mặt

- Aaaaaaaa_ nó hét lên rồi rút cái dép trong chân phi thẳng, trúng người Tuấn Khải, Khải cau mày từ từ quay lại với khuôn mặt tức giận hết mức

- Cô...cô dám?

(tác giả: ôi trời, Khải của cô đầu phải thế này đâu,chi biến hóa 1 chút thôi, mấy chế thông cảm)

-Sao tôi lại không dám, cái đồ điên_ nó vẫn hét lên

-Cô điên thì có ý_ Khải cãi lại

-Anh điên

-Cô điên

-Anh điên

-Cô điên(hai cái người này, 1 đứa thì 17 tuổi, 1 đứa thì 19 tuổi rồi mà như trẻ con ý nhờ)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Trận Chiến Thứ Hai

Đang chửi nhau ầm ĩ trong sân thì cổng nhà mở, hóa ra là Hiền, Quỳnh, Thiên Ti và Nguyên về, vừa vào đến sân nhà bọn họ đã trở mắt ngạc nhiên nhìn 2 con người trước mặt đang đấu “võ mồm”

-Hai người làm sao đấy????_ cả 4 đều đồng thanh, vẫn đang trong cái tình trạng mắt chữ A mồm chữ O

Nghe thấy thế, cuộc “võ mồm” kết thúc và quay ra

-À, không có chuyện gì_ nó và Khải đồng thanh rồi lại quay ra lườm nhau

-Cô bé này là....???_ Nguyên lên tiếng

-À, đây là nhỏ Phương bạn của em mà vừa nãy trên đường đi em có kể với các anh rồi đấy_ Hiền

-À hóa ra đây là người dạy các em nói tiếng Trung á hả?_ Thiên Ti

-Đúng là cô ấy_ Quỳnh nói rồi quay ra chỗ Phương_ này có chuyện gì thế hả cậu???

-Cái đồ thần kinh, hần ta dám mang nhện ra dọa mình sợ sắp xỉu rồi đây nè_ nó quay ra nói to

-Ê cô kia, cô nói lại tôi nghe coi, ai thần kinh?_ Khải nghe thấy thế cũng trừng mắt

-Anh thần kinh

-Cô thần kinh thì có

-Anh

-Cô

-Anh

-Cô

-Thôi, STOP lại ngay, mà cậu vừa nói anh Khải lấy nhện dọa cậu á??_ Hiền như hiểu ra mọi chuyện rồi tất cả 4 người ôm bụng cười

-Ê! Mấy người cười cái gì, hay lắm ak, bực mình ghê luôn đó_ nó khoanh tay trước ngực

-Thôi cho tớ xin, đi vào nhà đi, bọn tớ mua đồ ăn quá trời nè

Thế là tất cả đi vào nhà, khi đi vào nhà nó không quên lườm Khải 1 cái. Bây giờ trên bàn bày ra bao nhiêu là quà vặt nào như bim bim, trà sữa, kem, bánh kem v.v... và người mua nhiều đồ ăn vặt như thế này không ai khác chính là Vương Nguyên và Hiền

(nếu ai là Fan TFBOYS thì có thể hiểu ngay còn nếu ai chưa biết thì tác giả nói luôn là thành viên trong nhóm TFBOYS Vương Nguyên rất thích ăn đồ ăn vặt)

-Ặc, sao mà nhiều đồ ăn vặt thế_ nó nhón rồi tròn mắt_ thế này thì ăn sao hết

-Cô không ăn thì thôi đừng ăn nữa_ Khải “đốp” lại nó

-Tôi ăn hay không thì mắc mớ gì tới anh mà nói, đồ nhiều chuyện_ nó

-Cô....cô.._(không nói nổi luôn)

-Thôi thôi cho tôi xin đi, lạy hai người đó, hết nói nổi ak_ Thiên Ti lên tiếng

Ngồi ăn được 1 lúc, nó nảy ra mưu kế trả thù lại Khải. “ A, có rồi, anh chết với tôi”. Nghĩ rồi nó cầm cốc trà sữa đứng lên, gài vờ đi ngang qua chỗ Khải đang ngồi

“Huych” nó giả bộ trượt chân ngã xuống và thế là.ôi thôi, cái ly trà sữa đổ ập lên người của Khải rồi nó lại giả vờ

-Ôi, ôi xin lỗi anh nha, tôi không cố ý đâu_ nó nói thế thôi chứ giờ đầu nó đang nghĩ “haha cho chết nhà người đi, đồ điên”

Khỏi phải nói thì cũng biết Khải bức tới mức nào, mặt xám lại không nói được câu nào. Xong việc rồi nó hả hê chạy lên phòng cười như ma điên. Mọi người xung quanh vẫn đang ngồi im vì chưa hết kinh hãi, không dám nói gì vì họ biết Khải đang rất giận, động vào là chết như chơi. Khải bắt đầu đứng lên mặt lầm lì:

-Phòng con nhỏ đó ở đâu rồi hả Hiền

-Ồ...ạ...ờ thì nằm ngay bên phòng của anh ý, mà anh định làm gì_ Hiền nghĩ lung tung, sợ Khải sẽ ra tay với nó

Biết được Hiền đang nghĩ gì anh lại nói:

-Em yên tâm đi, anh không dám làm gì hại nhỏ đâu, anh là 1 ca sĩ nổi tiếng mà, anh mà dám làm gì thì liệu anh có được sống yên không?

Nghĩ thấy cũng đúng nên Hiền và Quỳnh đều gật đầu. Khải bắt đầu bước lên phòng Phuong

“Cộc, cộc, cộc”

Đứng trước phòng của Phuong, anh nghe thấy trong phòng nó vẫn còn cười không ngớt anh liền kìm nén cơn giận gõ cửa, đang ở trong phòng, nó nghe thấy tiếng gõ cửa cứ nghĩ là Hiền thì nín cười đứng lên ra mở cửa

“Cạch”

-Sao lại là anh. . .anh tới đây..um. . .um_ nó thấy Khải thì mặt nhẩn lại, đang nói thì bị Khải bịt miệng lúi vào phòng ghi nó vào tường và đóng cửa lại bỏ tay ra khỏi miệng Phuong, nó nhảy ngay lên giường

-Anh bị hâm hả vào phòng tôi làm gì, đi ra ngay_ thấy Khải vẫn đứng đó im lặng nó lại nói_ được rồi nếu anh không ra thì tôi ra

Vừa đặt chân xuống giường chuẩn bị chạy ra mở cửa phòng thì Khải đứng chặn lại

-Anh bị hâm ak, tránh ra coi

-Tôi không tránh đấy, cô làm gì được tôi, tôi chịu hết nổi rồi_ vừa nói Khải vừa đưa tay cởi áo bị dính đầy trà sữa của mình ra (ặc, tác giả cũng đang đổ mặt đấy ạ)

-Aaaaaaaa, anh.anh. . .anh coi..cởi áo ra định làm gì?_ nó hét lên nhảy lên giường cuốn chăn chặt người

Sau khi cởi áo xong, Khải tiến lại chỗ của Phuong, mặt sát mặt luôn, anh kéo tay của Phuong ra khỏi chăn(tất nhiên là kéo được vì con trai bao giờ chả mạnh hơn), còn nó thì đang thần thờ, khuôn mặt đỏ bừng bừng

-Anh. . .mà. . .mà dám làm thế thì anh. . .anh không yên với tôi đâu. . .nên. . .nên nhớ anh là ca sĩ nổi tiếng đấy nhá_ nó hét lên

Khải vẫn đang sát lại gần nó, nó nhắm tịt mắt lại, thấy thế Khải cười thâm trong bụng rồi ghé vào tai nó thì thầm

-Mau giặt sạch cho tôi cái áo này đi, không thì cô chết chắc_ vừa nói Khải vừa nhét cái áo vừa cởi vào tay Phuong rồi đi ra ngoài để lại nó với sự sợ hãi, ngạc nhiên và mặt vẫn đang đỏ như trái cà chua

Khi mở cửa

- Ui da

(À thì ra 4 người kia đang rình ở cửa nghe xem có động tĩnh gì không, họ hốt hoảng khi nghe thấy Phuong hét “ anh cởi áo ra làm gì?”, Quỳnh định chạy vào nhưng bị Thiên giữ tay lại, nhỏ ngờ ngạc nhìn bàn tay mình bị Thiên nắm lấy, còn Thiên và Nguyễn thì đang cười thâm trong bụng “ Em thách anh làm gì cô ấy haha”)

Tuấn Khải mở cửa thì đã thấy 4 người Hiền, Quỳnh, Thiên, Nguyễn đang ngã nằm đê vào nhau bên cạnh cửa(lúc Khải mở cửa chúng nó mất đà ngã ý mà)

-Có chuyện gì thế này_ Khải

-Ồ...không. . .không có gì đâu ạ, bọn em xuống dưới đây hìhì_ 4 đứa đồng thanh mãi mãi đứng dậy và chạy xuống nhà

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Xin Lỗi Và 3 Điều Kiện

Nó bây giờ vẫn còn đang ở trong phòng cùng với bộ mặt đỏ ửng

-Hú hồn, suýt nữa là tiêu rồi

Cầm chặt cái áo trong tay, sau 10 phút bình tâm lại, nó đứng dậy ra khỏi phòng để làm “nhiệm vụ cao cả” đó là giặt sạch chiếc áo dính đầy trà sữa đó mà lòng ảm ức

Trong lúc đó ở dưới nhà

-Trời ơi là trời, con nhỏ Phuong và anh Khải...bọn họ...bọn họ...xém chút nữa là..._nhỏ Quỳnh ngồi dưới nhà không nói lên lời

-Các em đừng suy diễn lung tung khi chưa biết chắc nha, tại Khải muốn trả thù lại thôi_ Thiên Ti biện hộ

-À ờm, chắc thế_ Hiền và Nguyên đồng thanh

-Mà thôi, không còn sớm gì nữa, khuya rồi, ai về phòng người ấy ngủ đi cho khỏe_ Hiền

-Ồ

Nói rồi mọi người bỏ về phòng ngủ hết

(các bạn đang thắc mắc là cái chú quản lý kiêm lái xe của TFBOYS ở đâu phải không? Chú ý đưa xe đi chữa rồi về khách sạn luôn)

Sáng hôm sau, khi ăn xong bữa sáng với 3 cô gái(tất nhiên là trong khi ăn Khải và Phuong lườm nhau liên tục khiến bữa ăn có phần mất tự nhiên), TFBOYS đang chuẩn bị đồ để chờ bác quản lý tới để đi thi đột nhiên

“Reng...reng”_ tiếng chuông điện thoại của Khải vang lên

-Alo, chú Bạng Hồ(chú quản lý của 3 hoàng tử), cháu nghe

-.....

-Hả? Sao lại thế? Thế tức là bọn cháu phải ở lại đây cho tới khi chú quay trở lại á hả?_ Khải

-.....

-Dạ, bây giờ đành phải vậy chứ biết sao giờ, mặc dù ở đây cháu rất khó chịu với 1 người_ Khải nhấn mạnh mấy từ cuối rồi nhìn sang Phuong khiến nó cũng trừng mắt nhìn_ thế nha, cháu chào chú, chú nhớ đến sớm

Kết thúc cuộc trò chuyện

-Sao đây hả anh Khải????_ Nguyên và Thiên Ti nhìn Khải

-Chú Hồ bảo là vợ chú ấy mới sắp sinh em bé thế là về Trung từ tối qua rồi, chú ấy còn bảo chúng ta cứ ở tạm nhà của Hiền, mấy hôm nữa chú ấy đến đón_ Khải thờ dài

-Ô thế thì càng hay, để bọn em dẫn các anh đi chơi khắp cái Việt này luôn_ Quỳnh reo lên vỗ tay

-Nhưng như thế có làm phiền các em không?_ Thiên Ti quay ra

-Ồ không, không đâu, anh có biết là đối với chúng em, được gặp các anh đã là khó rồi mà bây giờ còn được đi chơi cùng thế thì không khác nào bọn em được thượng đế ban phước rồi_ nhỏ Hiền nhí nhảnh

-Ồ thật à, thế thì chúng tôi đành làm phiền các em thêm 1 thời gian nữa rồi_ Nguyên đưa tay ra đằng sau gãi đầu tỏ vẻ ngượng ngao

Tuy vui thì vui thật nhưng ở đằng kia có 2 người đang khá bức mình

2 ngày sau

Tôi hôm đó, tắt cả vào ngồi xem tivi, Hiền bật youtube lên và ấn tìm kiếm mấy cái chương trình có liên quan đến TFBOYS

-Đó đó, Phương thấy chưa? Các anh ấy hát hay thế đấy, nhảy giỏi thế đấy mà cậu cứ chê là bình thường(đoạn này Hiền nói tiếng Việt đậm ra TFBOYS đang ngồi cười thầm chẳng hiểu Hiền nói gì cả)

-Ồ, hai anh kia được chứ cái tên đứng giữa kia thì như điên ý_ câu này nó cố tình nói tiếng Trung để cho Khải nghe thấy

-Này cô kia, cô bảo ai điên????_ Khải đang ngồi bỗng đứng phắt dậy

-Tôi nói anh đấy, anh tự coi trên tivi kia kia, đứng trước ống kính thì tỏ ra nhu mì thế, hiền lành thế mà bây giờ xem, khó tính, bĩ ối, hờ 1 chút là đòi trả thù, cái ngữ anh chỉ có hữu danh vô thực, thế mà cũng có lắm Fan nhỉ?_ nó xả nguyên 1 tràng

-Cô nói ai hữu danh vô thực hả????_ bây giờ sự tức giận của Khải đang lên tới đỉnh điểm

-Tôi nói anh đấy, thì sao, làm gì được tôi_ nó hất hàm

-Cô....

-Thôi thôi, hai người cho chúng tôi xin đi, ngày nào cũng cãi nhau được_ 4 người họ đồng thanh

-Có mỗi cái khăn xanh mà giành giật của nhau rồi từ đấy mà trả thù vớ vẩn, hình tượng của anh đâu hết rồi Khải_ Thiên Ti đứng dậy nghiêm túc nói_ hai người đừng có như thế nữa được không?

Hai đứa nó im lặng hết, không nói 1 lời rồi đi về phòng ngủ. “ có lẽ mình có chút quá đáng thật” nó cứ nghĩ và nghĩ “ dù gì thì anh ta cũng là ca sĩ nổi tiếng, vừa nãy mình nói hơi quá rồi thì phải.có nên đi xin lỗi không đây??”_ hàng loạt câu hỏi diễn ra trong đầu nó và.....30 phút sau

“cộc, cộc, cộc”_ nó quyết định gõ cửa phòng của Khải. Cửa phòng bật mở

-Sao?_ Khải nói cộc lốc

-Tôi.....tôi....._ nó

-Tôi làm sao? Nói nhanh đi, tôi không rảnh_ Khải lạnh lùng

-Anh...anh cho tôi xin lỗi_ nó cúi mặt xuống, thái độ rất là ăn năn

Khải im lặng ngạc nhiên “ cái gì, xin lỗi á, mình có nghe nhầm không nhỉ?”. Thấy Khải im lặng nó nói tiếp

-Tôi thừa nhận vừa nãy là tôi sai, tôi không nên nói anh như thế nên anh hãy bỏ qua cho tôi nha, chúng ta có thể làm bạn chứ_ nó ngại ngùng ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của Khải

-À ha, tôi có nghe nhầm không nhỉ? Vừa nãy có người hùng hồ lắm cơ mà, bây giờ sao thế, còn về phần làm bạn á hả, để tôi suy nghĩ đã_ Khải kiêu hãnh đáp

-Thế nên tôi đã nói xin lỗi rồi còn gì, mà anh cũng là người có lỗi mà_ nó bắt đầu cãi

-Thế này đi, cô phải hứa thực hiện cho tôi 3 điều thì tôi sẽ tha cho và làm bạn với cô_ Khải

-Hả??? Tha thứ có điều kiện ak???_ nó ngạc nhiên

-Nói thế là cô không làm chứ gì? Thế thì thôi_ Khải đang chuẩn bị đóng cửa phòng thì Phương vội kéo tay lại

-Ơ ơ làm gì mà vội thế, được rồi, tôi hứa

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hòa Bình

-Ơ ơ làm gì mà vội thế, được rồi, tôi hứa, bây giờ nói điều kiện ra xem nào?_ nó phụng phịu

-Thái độ gì thế kia? Tôi không thích đâu nhá! Nếu cô không muốn làm thì thôi?

-Thôi thôi, tôi làm là được chứ gì?_ nó nài nỉ

-Vậy thì cười lên cái xem nào_ Khải khoanh tay trước ngực như vẻ ra lệnh

“Hi hi”_ nó cười không tự nhiên chút nào làm Khải rất khó chịu nhưng cũng cho qua

-Vậy nói 3 điều kiện ấy ra đi nhanh_ nó

-Nhưng cô phải hứa, tôi sợ cô nuốt lời_ Khải

-Ê ê anh nghĩ tôi là cái loại người không biết giữ lời hứa sao?_ nó bắt đầu thấy bực mình

-Ờ nhìn mặt cô gian thế kia cơ mà_ Khải trêu tức nó

-Anh....anh....thôi được rồi, không cãi nhau nữa, tôi hứa nếu tôi mà không thực hiện 3 điều ấy thì tôi sẽ....tôi sẽ....sẽ làm “nô tì” cho anh cả đời, được chưa

-Thế còn được

-Nói mau, 3 điều kiện ý_ nó

-Ờm...ờ thì...._ Khải giả bộ xoa trán suy nghĩ_ thế này đi, hiện tại tôi chưa nghĩ ra, sau này tôi sẽ nói sau

-Ờ thế cũng được, thế nha tôi đi về phòng đây

Đi sắp về phòng nó lại quay ra nói

-Thế từ bây giờ chúng ta là bạn bè, không cãi lộn nữa phải không?

-Tất nhiên_ Khải

-Ờ...à mà nè, ngày mai đi chơi ở Nha Trang với chúng tôi không? Anh đã đi chơi ở đó chưa?_ nó

-Nha Trang????Tôi chưa nghe mà mai đi hả? Ok đi luôn, dù gì sang Việt cũng phải đi chơi ở chỗ nào hay hay 1 tí chứ_ Khải

-Ờ, mai nhớ dậy sớm không là tui tui bỏ ở nhà đấy_ nó

-Biết rồi

Thế rồi nó ra ngoài sân ngồi ngắm sao, từ nhỏ nó đã được nghe bà ông bà chủ nói nó mồ côi cả cha lẫn mẹ, bà chủ đón nó ở nhà chùa về, mỗi lúc trời tối có sao nó thường ra sân ngồi và nhìn lên trời, nó chọn 2 ngôi sao sang và to nhất tượng tượng rằng đó chính là bố mẹ của mình. Tối nay cũng vậy, đang ngồi mân mê ngắm thì có 1 người bước tới và ngồi bên cạnh nó

-Em đang ngồi ngắm sao hả?

-Ờ?_ nó ngơ ngác nhìn lên, à hóa ra là Thiên Tì

-Tôi có thể ngồi ngắm cùng em được chứ?_ Thiên Tì lịch sự hỏi

-Dạ được

Thế là họ ngồi tâm sự cùng nhau, thấy được hoàn cảnh của Phương như thế Thiên Tì cảm thấy thương cho cô bé và họ nhận ra rằng họ có rất nhiều chỗ hợp nhau

-Thôi, chúng ta không nói chuyện buồn này nữa, chuyển chủ đề thôi_ Thiên Tì

-Dạ

-Tôi đã nghe Quỳnh và Hiền nói rất nhiều về em, họ nói em là 1 cô gái tốt bụng, học giỏi_ Thiên nói xong đoạn này rồi quay ra chỗ Phương ngắm nghía tí mi_ nhìn kĩ thì cũng xinh đấy chứ nhỉ?

-Ờ...dạ, anh quá khen_ nó ngại ngùng cúi mặt xuống

-À đúng rồi, mai phải dậy sớm để đi du lịch đấy, em về phòng nghỉ đi không thì ốm mất_ Thiên Tì nói rồi đi về phòng, còn đưa cho Phương khoác tạm cái áo của mình

“Anh ấy cũng là ca sĩ, cũng là thành viên trong nhóm TFBOYS mà sao anh ấy lại tốt bụng, đẹp trai....blo...bla, chẳng bù cho cái tên kia, mặc dù làm bạn rồi mà mình vẫn cảm thấy ghét cái bộ mặt dạy đời của hắn, mà thôi, cứ nhin đi, các cụ có câu MỘT ĐIỀU NHỊN BẰNG CHÍN ĐIỀU LÀNH nên đành

phải thế thôi, chứ ngày nào cũng cãi nhau với hấn chắc mình tổn thọ mất, thôi đi ngủ”_ nó suy nghĩ vẫn vơ nguyên 1 tràng (chương này mình viết hơi ngắn, có thể những ngày mình bận nên không đăng được truyện đâu nha, mọi người thông cảm)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đi Chơi Cùng Thần Tượng (Phần 1)

Sáng hôm sau nó dậy rất sớm để phụ trách gọi bọn họ dậy (bọn họ ở đây là TFBOYS, Hiền và Quỳnh)

“Cộc, cộc...”

- Hiền ơi, Quỳnh ơi dậy đi nhanh lên, muộn bây giờ

-_(im lặng)

- Nè nè, hai cậu dậy đi

-....._(vẫn im lặng)

“Rầm rầm...”_ nó đập cửa thật mạnh

- Dậy nhanh đi....._ nó lấy hết sức hét lên, cuối cùng thì 2 nhỏ đã lên tiếng

- Cậu kia, đi chỗ khác mau, ồn ỉ quá_ 2 nhỏ bực mình hét từ trong phòng ra

Nó không còn cách nào khác đành mò sang phòng Nguyên

- Anh Nguyên ơi! Dậy chưa?

- Ồ, anh dậy rồi_ Nguyên mở cửa phòng(đúng là thành viên dậy sớm nhất của TFBOYS * vỗ tay*)

- Anh làm ơn gọi hai anh kia dậy giùm em để em gọi Hiền và Quỳnh đã không thì lại muộn chuyển đi chơi mất_ nó đang rất khẩn trương

- Ừ ừ

Nguyên nói rồi đi sang phòng Khải và Thiên, nó đi sang phòng Hiền và Quỳnh và kết quả là không 1 ai chịu dậy hết, nó bực mình khó chịu liền chạy xuống bếp, khi chạy lên Nguyên thấy Phương hai tay cầm 2 cái vung xoong(chắc các bạn cũng biết nó làm gì rồi chứ)

- Ô Phương, em....em định.....định_ Nguyên tròn mắt nhìn Phương

- À cái này để đánh thức họ dậy đấy, anh Nguyên phiền anh bật tai lại đi nha

Nói xong nó đưa tay đập 2 cái vung xoong vào nhau

“Boong....boong....boong....cách....cách”_ âm thanh vang khắp nhà, mỗi lần đập nó lại hét to “ Mọi người mau dậy hết cho tôi”. Đương nhiên với cái âm thanh như thế thì không 1 ai có thể ngủ nổi

- Á á á á, tớ lạy cậu, đừng đập nữa, tớ đau đầu lắm, bọn tớ dậy là được chứ gì, tớ dậy tớ dậy_ Hiền và Quỳnh mở cửa phòng mặt nhăn nhó

- Bộ em muốn giết anh hả Phương???_ Thiên Tì

- Cô hết trò để làm rồi ak, gọi bình thường thôi không được hay sao mà làm cái trò đó, điếc cả tai_ Khải bực tức(mới tối qua làm lành xong bây giờ chẳng lại muốn gây sự đây mà haizzzz)

- Ồ đấy, tôi hết trò đấy, ai bảo tôi và anh Nguyên gọi từ tể mà các người không dậy, nhìn đồng hồ đi sắp trễ giờ lên máy bay rồi kìa_ nó cũng bực mình không kém

20 phút sau, tất cả đã tập trung ở dưới nhà nhờ bác tài xế riêng của Hiền chở ra sân bay Nội Bài- Hà Nội, lúc còn ở nhà 3 cô gái đã hóa trang cho 3 chàng trai rất kín đáo nên không ai có thể nhận ra họ là TFBOYS

Tại sân bay Nội Bài

- Ê ê, máy bay sắp cất cánh rồi kìa, mau mau đưa vé cho người ta rồi lên đi nhanh lên_ tất cả đều đang rất vội
- Thấy chưa, may mà tôi còn gọi chứ không thì ở nhà luôn rồi khỏi phải đi chơi_ nó vừa đi vừa xách cái vali to đùng, thấy thế Thiên Ti ga lăng ra giúp nó
- Em đưa đây tôi kéo giùm cho
- Dạ, cảm ơn anh_ đang bực tức nó chuyển ngay thái độ hiền lành, nhỏ nhẹ

“nhìn cái mặt thấy mà ghét, lúc thì hùng hổ, bây giờ được Thiên Ti giúp thì ngọt như mía, đúng là cái đồ 2 mặt”_ Khải vừa đi vừa nhìn nó đang vui vẻ nói chuyện với Thiên Ti mà lòng phát bực_ “quái lại nhỉ, tại sao mình lại cảm thấy bực mình khi nhìn thấy cô ta cười cười nói nói với Thiên Ti nhỉ? ôi trời, mình bị hâm rồi”_ Khải vừa đi vừa nghĩ huyên thuyên, nói thực ra thì không hiểu tại sao mà Khải lại có cảm giác bực như thế

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đi Chơi Cùng Thần Tượng (Phần 2)

Đến nơi, bọn họ vào 1 khách sạn gần bãi biển Nha Trang để nghỉ nhưng vào đến khách sạn thì

- Chị nói sao? Bây giờ chỉ còn 3 phòng V.I.P thôi á?_ Hiền lo lắng
- Ừ, tại bây giờ đang là kì nghỉ hè nên nhiều khách lắm các em thông cảm_ chị nhân viên khách sạn
- Ở 3 phòng cũng được chứ sao mà em phải hốt hoảng thế_ TFBOYS đồng thanh
- Ôi! Máy chàng ngốc của tôi ơi, nếu ở 3 phòng thì các anh chia phòng ra sao trong khi 1 phòng chỉ có tối đa là 2 người ở, chẳng nhẽ 2 người con trai 1 phòng, 2 người con gái 1 phòng thế còn đôi kia đi đâu, đương nhiên là phải ở chung phòng rồi mà ai dám ở chung phòng với 1 người con trai lạ đâu, ông bà đã nói nam nữ thụ thụ bất thân....._ Quỳnh nói luôn 1 tràng dài
- Thế thì các em mỗi đôi ở 1 phòng đi, 1 trai 1 gái cũng được mà, chị cứ nghĩ các em là người yêu của nhau ý_ chị nhân viên khách sạn
- Ồ thế à, vậy chị để bọn em xem

Chúng nó nói rồi kéo nhau ra 1 góc bàn bạc

- Hay là đi khách sạn khác đi_ nó
- Hâm à, ở đây chỉ có khách sạn này gần biển và có thể ngắm phong cảnh đẹp nhất thôi, không ở đây thì hơi phí_ Quỳnh
- Nhưng mà phòng đâu mà ngủ_ nó

Từ nãy đến giờ 3 cô gái cứ ngồi bàn bạc, đưa đòi đi, đưa đòi ở lại, cãi qua cãi lại TFBOYS đứng đó sốt ruột nên nói luôn

- Này Hiền, em có tờ giấy trắng với cái bút nào ở đây không?_ Nguyên
- Ồ, em có nè mà anh lấy làm gì?_ nó vừa nói vừa lôi trong túi xách ra cái bút và 1 quyển sổ con
- Có việc_ Nguyên

Thế là anh ta hí hục viết 1 lúc rồi gấp gọn vào làm 6 phần bằng nhau và “phán”

- Trong tay tôi là 6 mẫu giấy, trong mỗi mẫu giấy có ghi các số từ 1 đến 3, có 2 tờ giấy ghi số 1, có 2 tờ giấy ghi số 2 và có 2 tờ giấy ghi số 3 mọi người hãy bốc mỗi người 1 mẫu nếu ai có số trùng nhau thì phải ở cùng 1 phòng
- A! Anh Nguyên thông minh nhỉ?_ Hiền
- Quá khen

Thế là họ cùng nhau bốc, chẳng hiểu là may mắn hay là số nhọ mà kết quả lại ra như thế làm 6 người tròn tròn mắt nhìn nhau, và kết quả là.....Thiên Ti và Quỳnh bốc trúng số 1, Nguyên và Hiền là số 2 và cặp còn lại là số 3

- Oái, cái gì thế này, mình bốc trúng số 3 cùng phòng với anh ta_ nó thì thầm trong miệng mặt nhăn nhó, Khải đã nhìn thấy và thầm cười lăn lộn trong lòng

Đứng chôn chân 1 chỗ và ngạc nhiên cùng sự im lặng, mãi 10 phút sau Nguyên phá vỡ bầu không khí im lặng đó

- Thôi được rồi, kết quả đã rõ, vào lấy chìa khóa phòng nhanh thôi

Cùng với Nguyên họ kéo nhau vào nhận chìa khóa phòng, về đến phòng họ bắt đầu cất hành lý

Tại phòng của Thiên Tỉ và Quỳnh

- Aaaaaa, mệt quá_ nhỏ Quỳnh ngã xuống giường thoải mái lăn qua lăn lại

- Mệt không?_ Thiên Tỉ mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế sofa nhìn nhỏ đang lăn lộn trên giường

- Dạ, có hơi hơi thôi_ nhỏ

- Ủ, thế em nằm đó nghỉ chút đi tôi đi thay đồ_ Thiên Tỉ

- Ok

Tại phòng của Nguyên

- Thật không ngờ em lại bốc trúng phòng với anh cơ đấy_ Hiền

- Tôi cũng có khác gì em đâu_ Nguyên

- Nhưng kể ra cũng sướng_ Hiền

- Sướng gì?_ Nguyên

- Theo như Quỳnh nói lúc này thì là nam nữ thụ thụ bất thân, khi ở như vậy với anh em cũng hơi lo thật nhưng...._ Hiền

- Em sợ tôi làm gì em sao?_ Nguyên nhìn Hiền bằng 1 ánh mắt rất chi là đều

- À, sợ thì không nhưng mà em cảm thấy vui vì được ở cùng phòng với thần tượng mà đến nằm mơ em cũng không dám nhưng đây lại là sự thật, em vui lắm ý

- Thật sao hahahaha_ cả 2 cùng nói chuyện rất thân mật

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đi Chơi Cùng Thần Tượng (Phần 3)

Còn ở phòng của nó và Khải

Nó vào phòng ngồi phịch xuống ghế sofa than thở

- Tại sao mình lại bốc trúng phòng với hắn mà không phải là anh Thiên nhỉ???

Đang ngồi nói lảm nhảm lung tung thì Khải bỗng bước vào phòng và đã nghe thấy hết những lời nó nói

- Cô tưởng tôi muốn ở chung phòng với cô lắm àk mà than với thờ, mà vừa này tôi nghe không nhầm thì hình như cô có bảo là sao cô không ở cùng phòng với Thiên nhỉ, đúng không????_ Khải khoanh tay trước ngực dựa vào tường

- Aaaaaaaaaa, anh vào từ bao giờ thế hả? Dám nghe lén tôi nữa chứ_ nó quay người hét lên

- Có phải cô thích Thiên Tỉ nhà chúng tôi đúng không???_ Khải tra hỏi nó như 1 tội phạm

- Anh....anh nói....nói tôi....tôi....thích Thiên Tỉ.....làm...làm gì....có chứ_ nó lắp ba lắp bắp nói không nên câu vì đã bị Khải đoán trúng tim đen. Phải! Sự thật là nó đã thích Thiên Tỉ rồi, thích cái sự ấm áp, hiền lành, dịu dàng của anh

- Coi cái mặt cô kìa, trên mặt cô ghi rõ ràng chữ “Tôi thích Thiên Tỉ”, cô có muốn tôi đổi phòng cho Tỉ không??? Để cho Thiên sang đây ở với cô_ Miệng thì nói thế thôi chứ thật ra trong đầu Khải đang nghĩ “Đổi phòng ư, cô đừng có mơ”

- Ô này, đừng đừng_ nó
- Sao lại đừng, cô thích lắm cơ mà_ Khải cau mày
- Xin anh đừng nói với anh Thiên là tôi thích anh ấy nha nha_ nó chấp tay cầu xin với khuôn mặt đáng yêu không thể tả làm Khải vừa ngo ngác vừa buồn cười
- Nói thế có nghĩa là cô thích Thiên Tì thật hả???_ Khải
- Ồ...hình như là thế_ nó cúi mặt
- Ok, tôi sẽ giữ kín nhưng còn phải tùy thuộc vào thái độ của cô_ Khải
- Ồ, biết rồi

30 phút sau

“Reng, reng”_ chuông điện thoại của Khải vang lên

- Ê Khải, anh có điện thoại này, mau ra nghe đi_ nó gọi

Khải chạy ra cầm điện thoại

- Alo, bé Trôi hả? Gọi anh có gì không?
-_ Nguyễn
- Ồ ờ, bọn anh xuống đây, đợi xíu đi ak_ Khải
-_ Nguyễn
- Ok bye, chút nữa gặp_ Khải gác máy_ Ê Phuong
- Sao?_ nó
- Thay đồ nhanh rồi đi ăn tối, mọi người đang chờ ở dưới kia!_ Khải
- Ồ, anh có đợi tôi không?_ nó
- Muốn tôi đợi hay không đợi???_ Khải
- Thế thì đợi tôi đi_ nó
- Ok

5 phút để nó thay đồ, xuống tới nơi, chúng nó bắt taxi vào 1 nhà hàng lớn với đồ ăn Pháp rất ngon (đúng là con nhà đại gia có khác). Vừa bước vào nhà hàng, nhân viên phục vụ cúi chào cung kính, 1 nhân viên khác dẫn chúng nó vào 1 bàn ăn và bắt đầu gọi món

- Menu của quý khách đây ạ_ người phục vụ
- Cho tôi cái này....cái này...._ 3 đứa Hiền, Quỳnh và Phuong
- 3 chàng hoàng tử của chúng ta vì không hiểu tiếng Việt nên cứ ngo ngác nhìn nhau, sau khi 3 đứa nó gọi xong thực đơn mới quay ra hỏi
- Các anh mau chọn món đi_ Hiền
- Ồ, bảo họ lấy cho bọn anh cái này....cái này nữa nha_ Nguyễn
- Lấy thêm cho tôi cái này nha_ Hiền quay sang chỗ người phục vụ

Bàn của chúng nó ngồi ở 1 góc khuất trong quán vì chúng nó không muốn bị chú ý nhiều. Ăn xong chúng nó lại đi chơi, dạo phố lung tung mãi tới 23.30 mới về tới khách sạn

- Phải công nhận Việt Nam cũng có nhiều cảnh đẹp thật đấy_ Nguyễn
- Ừ, tớ cũng thấy vậy, thích nhất Việt Nam vào buổi tối_ Thiên Tì

- Các anh yên tâm, mai em còn dẫn các anh đi nhiều nơi nữa cơ, tha hồ mà chơi nhá_ Quỳnh

- Ok luôn haha

Chúng nó nói chuyện vui vẻ với nhau như thế cho tới khi phòng ai người ấy về

Tại phòng Thiên Tỉ

- Ôi! Em quên mất chuyện quan trọng làm sao đây???_ Quỳnh lo lắng

- Sao thế?_ Thiên Tỉ

- Bây giờ chúng ta ngủ thế nào đây????????_ Quỳnh

- À, hóa ra là vấn đề đấy, thế này đi, hay chúng ta ngủ chung nhĩ?_ Thiên Tỉ trêu nhỏ làm nhỏ giật bắn người

- Ô....ơ không được đâu, tuyệt đối không!_ nhỏ xua tay lia lịa làm Thiên cười rất lớn, đây là lần đầu tiên có 1 người con gái khác ngoài mẹ làm Thiên cười vui như thế

- Hahahaha, tôi chỉ đùa em thôi mà_ Thiên Tỉ

- Cái anh này rõ là....._ nhỏ trách móc

- Để tôi ra sofa ngủ, em ngủ trên giường, Ok_ Thiên Tỉ

- Thế có được không ạ? Có làm phiền anh không?_ nhỏ

- Hay em muốn ngủ cùng tôi_ Thiên ghé sát mặt mình vào mặt nó khiến nó đỏ bừng mặt rồi chạy lên giường trùm kín chăn như muốn không để Thiên Tỉ phát hiện nó đang đỏ mặt

- Ô...ơ em không có ý đó, anh ngủ trên sofa đi_ nó rối rít

Thiên Tỉ cười thâm trong bụng rồi lấy gối và chăn ra sofa ngủ (thật là ga-lăng ak)

Tại phòng Vương Nguyên

- Bây giờ sao đây, hay em ngủ trên sofa, anh ngủ trên giường nhá_ Hiền

- Thế sao được, con trai phải nhường cho con gái chứ nhưng mà anh ngủ trên sofa cũng không được vì tôi ngủ không quen, dễ đau lưng lắm_ Nguyên

- Không còn cách khác đâu, anh ngủ trên giường đi, em ngủ sofa quen rồi (nhỏ đang nói dối đấy vì nhỏ có bao giờ nằm ngủ trên sofa đâu)_ Hiền

- A! Tôi có cách rồi, tôi với em ngủ chung đi_ Nguyên nói 1 cách hồn nhiên nhất

- HẢ??????????_ Hiền hét lên

- Em bình tĩnh xem nào nghe tôi nói nè_ Nguyên leo lên giường lấy cái gối ôm đặt ở giữa_ Đây! Cái gối ôm này sẽ là giải pháp cách, em nằm trái, tôi nằm phải. OK

- Thế cũng được ạ?_ Hiền

- Được chứ sao không, miễn là tôi không làm gì em là được_ Nguyên

- Ô dạ_ thế là nhỏ leo lên giường “ ngủ chung với Nguyên”- người con trai mà nó thích rất nhiều (may mắn quá đi)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Rắc Rối Với Cái Phòng Ngủ

Sau khi về phòng của nó và Khải

- Cô ngồi im đấy, tôi đi tắm trước_ Khải

- Anh đi thì cứ việc đi có cần thiết phải báo cáo thế không???_ nó vênh mặt lên cái
- Tôi không nói nhờ cô mở cửa nhà tắm đi vào thì sao??
- Ê ê anh nghĩ tôi là loại người gì hả???_ nó bực mình hét lên khi nghe thấy Khải nói câu đó
- Loại gì à?? Tự cô biết_ Khải
- Anh....anh_ nó không thể nói thêm được gì nữa

- Anh cái gì mà anh, ngồi im đấy cho tôi_ Khải cười nó rồi phi thẳng vào nhà tắm

10 phút sau, Khải bước ra với mái tóc ướt vì gội, cái tay cầm chiếc khăn trắng xoa xoa tóc nhìn rất chi là soái

- Xong rồi hả???Tôi đi tắm được chưa?_ nó ngồi trên ghế sofa
- Ồ

Lại 10 phút nữa trôi qua, nó cũng bước ra với cái áo phông màu xanh dương, chiếc quần lửng bó màu đen, mái tóc dài được kẹp lên cao, Khải thì đang ngồi vắt chân trái sang phải cầm quyển tạp chí đọc, thấy cũng đã mệt anh đứng lên ra gần đến giường thì nó cũng bước ra gần giường chuẩn bị hạ lưng ngủ thì.....họ phải đối mặt(vì phòng chỉ có duy nhất 1 giường, chuẩn bị chiến tranh rồi đây). Tình hình có thể được miêu tả như sau: Khải đứng ở bên trái giường, nó đứng bên phải giường, hai người đứng im nhìn nhau rồi lại nhìn xuống giường

10 giây

20 giây

30 giây

Kết quả là cùng 1 lúc hai đứa nó nhảy lên giường giằng kéo cái chăn

- Anh xuống mau, giường này là của tôi_ nó kéo chăn lại phía nó, lăn lộn trên giường
- Cô đưa bằng chứng giường này là của cô đi_ Khải cũng không phải của vừa kéo lại chiếc chăn
- Tối nay tôi nằm trên giường, anh xuống sofa ngủ đi_ nó tiếp tục cuộc vật lộn
- Tôi không ngủ sofa được, cô đi mà ngủ, giường này tôi phải được nằm_ Khải
- Giường của tôi, anh xuống mau_ nó hét lên
- Của tôi_ Khải
- Của tôi
- Của tôi

Bỗng “ Rầm, Rầm”_ kết quả của cuộc vật lộn là.....

Nó đã bị Khải vô tình xô xuống giường(cũng phải thôi, sức của con gái làm sao bằng được sức của con trai)

- Aaa ui da_ nó xoa xoa cái lưng
- Ồ...ơ tôi không có ý đâu à nha, ai bảo cô cứng đầu làm gì?_ Khải hốt hoảng khi nhìn nó bị ngã xuống giường nhưng vẫn quần lấy cái chăn không xuống đỡ nó dậy

Xoa xoa cái lưng đau 1 lúc nó hét lên

- VƯƠNG TUẤN KHẢI!!!!!!!!!!!!

- Cô có thể vặn bé cái volume xuống được không???Bộ cô muốn cho cả cái khách sạn này mất ngủ hả????_ Khải nhăn mặt
- Anh đúng là cái đồ máu lạnh, vô tình, không có 1 chút ga-lăng gì cả. Đáng nhẽ anh phải nhường giường cho tôi chứ. Thật quá đáng_ nó tuôn ra 1 tràng
- Tôi không cần biết nhưng tôi nói rồi, tôi không ngủ ở trên sofa được, càng không thể ngủ với cô_ Khải
- Bộ anh nghĩ tôi muốn ngủ với anh lắm à???????_ Nó

- Chứ không phải sao????_ Khái hỏi 1 câu làm nó tức muốn phát điên

- Anh....

Chưa để Phương nói hết Khái đã chặn miệng

- Cô mà còn lằng nhằng là tôi nói cho Thiên Ti biết rằng cô thích em ấy_ Khái khinh khỉnh nói

- Ôi đừng mà, đừng mà. Tôi ra sofa ngủ là được chứ gì_ nó hốt hoảng khi bị Khái dọa

- Biết thế là tốt, nè cầm lấy_ vừa nói Khái vừa ném ra cho Phương cái gối màu trắng

Nó xì mặt ra sofa nằm vừa bực vừa khó chịu vì nó đã bao giờ nằm trên sofa đâu nhưng chưa đầy 6 phút sau.... nó đã ngủ (bó tay rồi đấy ạ)

Khái nằm lăn bên trái rồi lăn bên phải không ngủ được. Tại sao thế nhỉ? Rồi Khái từ từ đưa người dậy nhìn ra phía sofa nơi nó đang ngủ say. À! Hóa ra là lo cho nó. Bước xuống giường, Khái nhẹ nhàng đi về phía Phương, dáng ngủ của nó thật sự rất đẹp, đôi mắt nhắm chặt với hàng mi cong và dài quyến rũ, đôi môi đỏ tự nhiên khẽ cười như đang mơ 1 giấc mơ đẹp. Khái như bất động trước cái dáng vẻ đáng yêu đó ngắm nhìn người con gái đang ngủ trước mặt, tim đập thình thịch như lối 1 nhịp

“Hơi thở gấp gấp không thể không chế

đến mức cả đầu sắp nổ tung

nhịp tim tăng nhanh đến cực đại

không đủ sức đề kháng,sẽ dễ dàng bị đắm chìm

áp suất tăng lên,không khí loãng đến khó thở

trái tim rung động này đang chìm trong tiết xuân hay là đầu mùa hạ

Oh my god

mặt tôi sao lại nóng ran như sốt thế này

tình hình này thật không xong rồi

đã bị phát

nụ cười bí hiểm kia, đáng yêu đến mức khiến tim tôi rụng rời

thích thích thích, không khí đã tốt lên rồi

tôi muốn biết

Kẹo vào khoé miệng bạn có hương vị gì

Thích thích thích, cùng với nhịp đập của trái tim

Âm thầm cầu nguyện

Ngọt ngào ơi đừng trốn chạy nữa

Tôi sẽ giấu kín tâm tư của mình mà”

(Lời Việt bài hát Tình Yêu Xuất Phát- TFBOYS)

10 phút trôi qua, Khái vẫn đang ngồi ngắm nhìn khuôn mặt ấy không chớp mắt cho tới khi Phương khẽ động dậy quay người Khái mới đứng dậy 1 tay luồn qua cổ của nó, 1 tay luồn qua chân của nó và khẽ nhắc nó lên đi về phía giường đặt nó xuống 1 bên kéo chiếc chăn trắng lên đắp cho nó

Lại thêm 10 phút ngắm nhìn khuôn mặt ấy Khái lại tiếp tục leo lên giường nằm cạnh nó và ngủ(ôi trời ông bà cha mẹ cô dì chú bác ời)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Rốt Cuộc Đây Có Phải Là Mộng Du

Sáng hôm sau

- Aaaaaaaaaaaaaaaaa.....cái gì thế này, tại sao....tại sao.....????

Tiếng hét thất thanh của nó khi mở mắt dậy. Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này? Tại sao nó lại nằm trên giường với Khải? Tại sao nó lại đang ôm Khải mà ngủ thế này?

- Aaaaaaaaa, tại sao cô lại nằm đây, bỏ cái tay của cô ra!!!!!! _ Khải cũng hét lên (anh Đại à, em tưởng anh phải biết rõ hơn ai hết chứ)

- Tại sao? Tại sao tôi lại nằm ở đây, rõ ràng tối qua tôi ngủ trên sofa cơ mà? _ Phương rồi rít giải thích, trong đầu vẫn còn có hàng nghìn dấu “???????”

- Làm sao mà tôi biết cho được!!!!!!Có lẽ nào.....???? _ Khải vẫn tỏ ra ngây thơ như không biết gì

- Có lẽ nào làm sao??? Anh nói nhanh lên coi _ nó sốt ruột

- Cô bị mộng du à??? _ Khải

- What??? Anh nói cái gì thế? Tôi.....tôi bị mộng du á??? _ nó chỉ 1 ngón tay vào mặt mình kèm theo cái mặt ngơ ngác ngác

- Chứ còn gì nữa! Chả nhẽ tôi bế cô lên đây? _ Khải vẫn cái thái độ đầy(đó là sự thật mà đại ca)

Nó im bật, không nói thêm 1 từ nào nữa chạy ngay vào nhà tắm soi mặt vào gương làm nhảm

- Chả nhẽ mình bị mộng du thật?.....Không thể nào, từ trước đến nay mình có bị thế đâu.....Rốt cuộc đây có phải là mộng du không nhỉ?..... _ hàng loạt câu hỏi do tự nó đặt ra mà nó không thể trả lời

****Bên ngoài phòng tắm, Khải đang trên giường cười lăn lộn (à hóa ra đây là kế hoạch của anh), do không biết sẽ giải thích thế nào nên Khải tự bịa ra 1 câu chuyện là Phương bị mộng du. Chả nhẽ lại giải thích là “ Tôi lo lắng cho cô, sợ cô bị cảm hay khó chịu nên tôi bế cô lên giường ngủ với tôi”, nếu giải thích như thế chả khác nào thể hiện tình cảm, có khi còn bị cho là.....đê nên phải nói dối thế, nhưng không ngờ nó lại tin dễ dàng như vậy nên Khải không kìm được cười****

15 phút sau, Phương thoát khỏi mớ suy nghĩ mông lung ấy từ từ bước ra khỏi nhà tắm kèm theo là khuôn mặt ủ rũ và khó hiểu

Yī gè yī gè mèng fēi chū le tiān chuāng

Yī cì yī cì xiǎng chuān suō jiù shí guāng

Yǔ zài dà yě zǒng yào huī jiǎ

Bèi lín shí de xié shài gān zài chū fǎ

Qīng sōng de bù fǎ bèi ní tú chōng shuā

Lǐ liàng wú xiàn fāng dà

Wǒ men bèi xiǎo shì dǎ rǎo

Wéi xīn shì fǎn nǎo gū gē hé shí jiān sài pǎo

Wèi lái de zuì jiā nán zhǔ jiǎo

Zhǔn méi zhǔn bèi hǎo

Dài zhe guāng gēn wǒ fēi xiáng

Gǎn shòu fēng de sù dù zài ěr biān hū xiào yuǎn fāng

Yī gè yī gè mèng fēi chū le tiān chuāng

Yī cì yī cì xiǎng chuān suō jiù shí guāng

Chā shàng zhú qīng tǐng zhāng kāi le chì bǎng

Phương và Khải cùng nhau đi xuống chỗ tập chung đi ăn, thấy vẻ mặt của Phương cứ bơ phờ, ủ rũ, Hiền và Quỳnh chạy ra hỏi chuyện

- Ê! Cậu hôm nay làm sao đấy????_ 2 nhỏ đồng thanh hỏi

- Ồ không sao, chỉ thấy hơi mệt chút thôi_ nó cố gượng cười

Nghe thấy nó kêu mệt, Thiên Tỉ quan tâm chạy tới

- Nè! Em không sao đấy chứ

- Hi hi, em không sao_ nó cười híp mắt

(Anh Thiên à, anh càng làm như thế thì càng làm cho nó ngộ nhận thôi haizzz)

“Nhìn mà phát ghét”_ đây là dòng suy nghĩ của Khải khi nhìn thấy nó cười như thế nên phá luôn

- Thôi thôi, đi ăn sáng thôi

Thế là mọi người tập chung đi ăn

- Cơ mà ăn gì bây giờ nhỉ?_ Vương Nguyên hỏi

- Em không muốn vào nhà hàng đâu, chán rồi_ Hiền cũng nhăn nhó

- Thế thì biết ăn cái gì nhỉ? Cái gì ăn cũng chán rồi_ Quỳnh và Thiên đồng thanh

- Chẳng nhẽ lại đi ăn phở luôn giờ_ nó nói đại 1 câu

- Ê ê ê ăn phở à? Hay đấy! Lâu rồi tớ cũng chưa ăn_ Hiền nhảy cẫng lên

- Phở?????_ TFBOYS đồng thanh

- Đúng, là phở_ Quỳnh

- Tội nghe nói hình như chỉ có Việt Nam mới có món này_ Khải

- Chính thế_ nó kiêu hãnh trả lời

- Bọn tôi cũng muốn thử_ Nguyên và Thiên Tỉ đồng thanh

- Ok vậy bọn em dẫn các anh đi_ Hiền

Trên con phố đông người, con gió dịu dàng của buổi sớm khê đưa hương cà phê, trên lề đường có 6 người thanh niên đang đi tản bộ vui cười đi tới 1 quán phở gần đó

- Bác chủ quán ơi_ Hiền hí hửng gọi

- Tôi tới đây, các cô các cậu cần gì nào?_ Bác chủ quán lịch sự chào hỏi

- 6 bát phở bò nha nha_ Hiền vừa cười vừa nói với 1 thái độ dễ thương làm Vương Nguyên cứ đờ người ra nhìn

Thiên Tỉ và Khải thì ngồi chăm ngâm nhìn bọn họ nói chuyện, phát hiện được điều gì đó thú vị Thiên Tỉ quay ra thì thầm vào tai của Khải

- Khải này, em thấy ngôn ngữ của người Việt Nam cũng thú vị lắm đấy

- Anh cũng thấy vậy, phải chỉ chúng ta nói được ngôn ngữ Việt Nam nhỉ?

“Ờm, ờ”_ Thiên Tỉ ngồi suy nghĩ 1 chút rồi nói

- Hay là nhờ họ dạy đi

- Họ nào?_ Khải

- Anh bị ngộ à! Thì là nhờ các cô ấy dạy cho_ Thiên chỉ chỉ vào 3 người con gái đang ngồi trước mặt, không ai khác chính là Hiền, Quỳnh và Phương

- Ồ ha, với chỉ số thông minh của anh em ta thì chắc sẽ học nhanh thôi hahaha_ Khải bật cười (hơ hơ có phải là tự tin thái quá không?)

2,3 phút sau, phở bò đã được mang lên, ném thử miếng đầu tiên TFBOYS đều thốt lên khen

- Ôi cha mẹ tôi ơi, ngon quá đi_ Thiên Ti (đúng là câu cửa miệng của Thiên)
- Chu chũa, ngon ngon ngon_ Nguyên vui sướng thốt lên (vẫn cái tật hay ăn)
- Cũng khá ngon đấy_ Khải điềm đạm nói

3 cô gái ngồi trước mặt TFBOYS cũng cười khi thấy họ như vậy

Sau khi ăn xong, họ lại tiếp tục rủ nhau đi mua sắm, đi chơi công viên, tuy TFBOYS có mấy lần bị Fan phát hiện nhưng nhanh chóng trốn thoát nhưng họ thật sự chơi rất vui

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhà Mới

Sau khi đi chơi với nhau hết nguyên 1 ngày, chúng nó lại kéo nhau vào quán nước ngồi “tâm sự”, đang mải hàn huyên say sưa nói chuyện thì điện thoại của Hiền vang lên

“Cây ghi-ta kia khê đàn, ngân lên những tia nắng vàng.

Mất ai trong veo như mơ, khê nhìn phía xa, ô kia cánh hoa

Bay theo gió cuốn lên trời cao, xuôi theo ánh nắng sẽ về đâu?

Có lẽ sẽ đến chốn thiên thần đang hát ca .

Vô tư trong bao sắc hồng, con say mang tên giấc mộng

Ôi sao ta có thể thoát, giai điệu mê muội, ngân từ cây đàn.

Đề rồi nụ cười của ai khê tình nghịch hiện ra

Nụ cười đã làm ta say nắng”

(Lời Việt bài hát: Lời thật lòng quá mạo hiểm) * bài hát do nhỏ tự cover rồi cài làm nhạc chuông điện thoại*

- Alo! Chào baba yêu quý_ nhỏ bắt đầu ổng ọ

- Ồ, đang làm gì đấy con_ ông Dũng (bố của Hiền) ở đầu dây bên kia nói

- Con đang ngồi uống nước thôi, mà bố gọi cho con có chuyện gì không?_ nhỏ

- Ồ hay con bé này, thế ta nhớ con gái ta gọi về cũng không được hả? Cứ nhất thiết phải có chuyện gì mới được gọi à?_ bố nhỏ ra vẻ bức xúc

- Ồ à không hìhì, bố bớt giận_ nhỏ nũng nịu

- Giỏi ha, đi chơi với 3 anh chàng ca sĩ bên xứ Trung có thấy vui không?_ bố nhỏ

- What? Sao bố biết?_ nhỏ ngạc nhiên hét lên làm cả 5 người còn lại ngồi đó giật nảy cả mình

- Bố thì cái gì mà chả biết(thật ra bố nhỏ không yên tâm về sự an toàn của 3 đứa nó “ là Phương, nhỏ, và Quỳnh” nên đã âm thầm thuê vệ sĩ luôn đi theo dõi nhất cử nhất động của chúng nó), chuyển đề tài đi, bố vừa mua cho các con 1 căn nhà nằm ở phía đường XX gần khách sạn của con đang ở, thu dọn sang đây đi cho đỡ phải ở khách sạn (đúng là đại gia có khác, chả bù cho mình huhu)

- Thật á bố, ui bố con là tuyệt nhất hìhì_ nhỏ nhảy cẫng lên

- Thôi ngay mấy cái trò nịnh nọt ấy đi, mau về thu xếp sang đây luôn nhá, bố phải đi họp đã tạm biệt con gái điệu

Sau khi cúp máy mặt nó hớn ha hớn hờ mà thông báo cho mọi người biết

- Ế thật á, sướng nhỉ? Còn phải ở chung phòng nữa không?_ câu đầu tiên mà Phương hỏi nhỏ là như vậy đấy vì nó cảm thấy áp lực khi phải chung phòng

với Khải nhất là cái vụ đêm qua

- Cái đấy thì còn tùy, đã đến đó đâu mà biết, thôi chúng ta mau về khách sạn thu dọn đồ nghề đi_ Hiền

- Thế bọn tôi có được đến đấy không?_ Nguyên lên tiếng hỏi theo cách đùa giỡn

- Đương nhiên là có rồi_ Quỳnh và nhỏ Hiền đồng thanh, nó vẫn im lặng

- Vinh dự thế cơ đấy, thôi đi_ TFBOYS đồng thanh đứng dậy

*****Về khách sạn*****

Chúng nó về phòng thu dọn đồ đạc rồi trả phòng, khi ra ngoài đường, chúng nó tự dưng thấy 1 chiếc xe ô tô màu đen sang trọng đỗ ngay ở đấy, thấy chúng nó ra cánh cửa xe ô tô cũng bật mở, từ bên trong lại có 1 người mặc áo đen quần đen, giày cũng đen nốt tiến về phía chúng nó

- Mời các cô các cậu lên xe

- Ế! Anh là ai vậy?_ nó hỏi

- Tôi là người làm của ông chủ Dũng_ người đó

- À!_ 1 tiếng à rõ dài phát ra từ miệng của cả 3 đứa con gái

- Các anh lên xe đi, bố em cho người tới đón đấy_ Quỳnh quay ra

- Ok

Khi chúng nó lên xe hết, chiếc xe từ từ lăn bánh hòa vào con đường đông đúc tấp nập xe cộ, những ánh đèn hai bên đường chiếu sáng thật rực rỡ. 20 phút sau chiếc xe dừng lại trước 1 ngôi nhà màu xanh dương, à mà không phải, chính xác là 1 căn biệt thự to đùng đoàng cách mạng

- Đã đến rồi cơ à, nhanh góm_ Hiền uể oải chui từ xe ra, tiếp đó là Quỳnh, rồi đến nó và cuối cùng là TFBOYS

Khi bước chân xuống xe, ngược nhìn lên căn nhà to đùng ấy, không ai nén nổi được cảm giác lúc bấy giờ, cả 6 con người hét lên

- ÔI CHA MẸ TÔI ƠI, ĐẸP QUÁ ĐI MẮT

Không nén nổi sự háo hức, chúng nó nhanh chân mở cổng chạy vọt vào trong như lũ trẻ (mạ ơi, 18, 19 tuổi rồi đấy nhá), khi mở cổng ra, hiện lên trước mắt chúng nó là 1 vườn hoa hồng đẹp không tả xiết được trồng ở hai bên lối vào, đi thẳng vào là cửa chính, chưa kịp đẩy cửa ra thì cửa tự mở, 1 người phụ nữ trung tuổi ăn mặc gọn gàng bước ra tươi cười

- Xin chào các cô chủ cậu chủ

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Học Tiếng Việt(Phần 2)

- Chào các cô chủ cậu chủ_ người phụ nữ trung tuổi cúi đầu lễ phép

- Ồ...bác là?_ Quỳnh chỉ tay về phía người phụ nữ hỏi

- Tôi là quản gia của các cô ạ, tôi tên Lan rất vui được gặp các cô_ bác Lan lại lễ phép cúi đầu làm cho mấy cô gái thanh niên ấy thấy ngại vì hành động quá lễ phép ấy, dù gì thì bác Lan cũng đáng tuổi mẹ các cô mà làm thế này ai cũng ngại thôi

- Ồ, bác đừng có hành lễ thái quá như thế, cứ coi bọn cháu là cháu trai, cháu gái của bác là được rồi chứ như thế này bọn cháu thấy ngại lắm bác_ Phuong nói

Nhìn mọi người đứng nói chuyện với nhau từ nãy tới giờ, 3 chàng trai của chúng ta cứ ngơ ngác không hiểu họ nói cái gì, trong lòng cũng có chút hiếu kì, Thiên Ti nghĩ “ nhất định phải học cho kì được ngôn ngữ Việt Nam”

- Vâng! Mời mọi người vào nhà đi ạ_ bác Lan đưa tay xách túi hành lí của từng người một về phòng

- Oa! Thế là không phải ngủ chung với cái tên đáng ghét ấy nữa rồi_ nó về phòng, thả mình xuống chiếc giường màu trắng thoải mái lăn qua lăn lại trên

giường

Con gió của buổi tối Nha Trang man mát dễ chịu lùa vào mái tóc làm tung bay phấp phới hòa quyện vào cùng mùi hoa hồng trong vườn quả nhiên khiến con người ta dễ chịu. Hiện sau khi cất dọn đồ đạc rồi lặng lẽ đi ra vườn hoa hồng ngồi xuống chiếc xích đu trong vườn đung đưa cất giọng hát nhẹ nhàng. Cùng lúc ấy, Nguyên đang lục đục chạy xuống bếp tìm bánh ngọt tình cờ nghe được giọng hát ngọt ngào êm tai. Tò mò nên anh đã theo giọng hát ấy ra đến vườn hồng, nhìn thấy 1 cô gái đang đung đưa chiếc xích đu và hát, gió thổi mái tóc cô bay để lộ ra khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp, bất giác Nguyên đi đến bên cạnh và ngồi xuống bên cạnh cô làm cô giật mình thôi không hát nữa

- Anh Nguyên! Anh ra đây làm gì? _ Hiền nhỏ giọng nói

- Tôi xuống chơi thôi, đi hít thở không khí trong lành tí ấy mà _ Nguyên cười cười rồi nói tiếp, quay người sang phía nhỏ _ À đừng rồi! Vừa này em hát hay lắm đây

- Ồ thật ạ _ nhỏ đỏ bừng mặt

- Chẳng nhẽ tôi lại nói dối em

- Hìhì cảm ơn anh

- Đây! Ăn không? _ Nguyên vừa nói vừa chia ra 1 chiếc bánh kem cỡ nhỏ, điểm thêm 1 quả dâu đỏ bên trên

- Ồ! Anh lấy dâu ra thế? _ nhỏ tròn xoe mắt

- Trong tủ lạnh ý, nhiều lắm

- Thế thì để em vào lấy, anh ăn cái này đi _ nhỏ đứng dậy chuẩn bị bước vào nhà thì Nguyên nắm chặt lấy tay nhỏ khiến nhỏ đứng không vững ngã nhào vào lòng Nguyên

- Ồ.....anh.....anh Nguyên _ nhỏ áp a áp úng

Ngay đến anh cũng không hiểu tại sao anh lại kéo Hiền ngồi xuống, chẳng qua chỉ là anh không muốn rời xa cô, chỉ muốn cô ngồi mãi như thế này, thật sự anh cảm thấy rất yên bình khi ở cạnh cô

- Ngồi đây ăn luôn đi, ăn chung cùng tôi, không cần lấy _ vẫn giữ Hiền khư khư trong lòng, Nguyên nói

Trong cái khung cảnh lãng mạn như thế, đang vui như thế thì tự nhiên Quỳnh và Thiên ở đâu “bay” ra

- E hèm! Cậu kia muốn làm trò gì thế hả? _ Thiên đưa tay lên miệng “e hèm” 1 tiếng nghiêm nghị chạy tới chỗ Nguyên và Hiền, còn Quỳnh thì cũng chạy theo sau lấy tay bịt miệng để tránh bị phát ra tiếng cười.

Nghe thấy thế, Nguyên giật nảy mình bỏ tay Hiền ra và cả 2 cùng đứng dậy mặt đỏ như cà chua chín

- Ồ....à....ừm không.....không có..gi hết _ Nguyên luống cuống giải thích rồi quay ra chỗ Hiền _ Chúng ta vào nhà thôi

Lơ đẹp câu hỏi của Thiên, Nguyên kéo tay Hiền vào nhà để lại hai con người ngẩn ngơ đứng đó không hiểu chuyện gì đang xảy ra

- Bọn họ làm sao thế nhỉ? _ Quỳnh ngơ ngác như con nai vàng hỏi Thiên

- Tôi biết là chết liền á! Thôi vào nhà đi

Sau khi tập chung đông đủ ở phòng khách, uống hết cốc nước cam mà chị Liên(người phụ trách nấu ăn) vừa pha cho, Khải trình trọng tuyên bố

- Anh gọi các em xuống đây có 1 chuyện muốn nhờ các em giúp _ chỉ tay về phía Hiền, Quỳnh và Phương, Khải uy quyền nói tiếp _ theo như anh và Thiên Tỉ nghiên cứu thì ngôn ngữ Việt Nam rất phong phú và rất hay nên anh có ý định nhờ các em giúp bọn anh học Tiếng Việt

- Hả? Học Tiếng Việt? Anh và Thiên Tỉ nghiên cứu? Thế mà không thèm nói cho em 1 câu _ Nguyên ngạc nhiên nhìn Khải và Thiên

- Ế! Được đấy, bọn em sẵn sàng giúp đỡ hehe _ Hiền bắt đầu giỡn

- Thế ai dạy cho ai đây? _ nó nãy giờ ngồi khoanh tay trước ngực bắt đầu lên tiếng

- Thế này đi Hiền sẽ dạy cho anh. OK _ Nguyên tiếp lời của Phương

- Ồ thế để em dạy Thiên đi nha _ nó húng lên cười cười đề nghị

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Học Tiếng Việt(Phần 3)

- Ê! Được đấy, bọn em sẵn sàng giúp đỡ hehe_ Hiền bắt đầu giỡn
- Thế ai dạy cho ai đây?_ nó nãy giờ ngồi khoanh tay trước ngực bắt đầu lên tiếng
- Thế này đi Hiền sẽ dạy cho anh. OK_ Nguyên tiếp lời của Phuong
- Ồ thế để em dạy Thiên đi nha_ nó húng lên cười cười đề nghị

Nói được hết câu nó đã bị Quỳnh cầm tay lôi nó vào trong bếp khiến mọi người không thể hiểu nổi hành động của Quỳnh. Vào đến trong bếp, Quỳnh mặt nhăn nhó nhìn Phuong

- Cậu dám “cướp” Thiên Tì của mình?
- Ồ.....ơ “cướp” là sao?_ nó ngây ngô đáp, nhìn mặt nó bây giờ ngu ngơ không chịu nổi
- Cậu dám giành quyền dạy Tiếng Việt cho anh Thiên của tớ?_ Quỳnh phụng phịu
- À! Nói vậy cậu muốn dạy anh ý chứ gì?_ nó tỏ ra vẻ hiểu hiểu

Quỳnh không đáp lại nó, chỉ khoanh tay đứng dựa người vào tường

- Vậy thì tớ nhường, tớ dạy cho Khải là được chứ gì? Được chưa? Đừng giận nữa mà nha nha_ nó cầm tay Quỳnh lay lay nũng nịu, nó không muốn chỉ do 1 việc còn con thể mà tình bạn giữa 2 người phải chuyển sang giai đoạn mới
- Ui! Tớ thương cậu lắm cơ hihi, chỉ có cậu mới hiểu tớ_ Quỳnh thom “chọt” vào má Phuong và hớn hờ chạy ra ngoài. Tới phòng khách nhỏ Quỳnh trịnh trọng tuyên bố
- E hèm, theo như em và Phuong bàn bạc với nhau thì em sẽ là người đảm nhận vai trò dạy anh Thiên còn Phuong là anh Khải. Có ai có ý kiến gì không?
- Ủ! Cứ theo như ý của em đi_ tất cả mọi người đồng thanh
- Vậy thì bây giờ học luôn được không?_ Nguyên nóng vội
- Ý các em thế nào_ Khải và Thiên
- Ồ.....thì học

Sau khi bàn bạc xong, chúng nó lôi nhau lên phòng, lấy sách vở xong Hiền qua phòng Nguyên bắt đầu cho buổi học đầu tiên. Căn phòng đã được người giúp việc dọn sẵn, 1 chiếc bàn học, hai cái ghế cùng với tông màu chủ đạo của căn phòng: màu xanh lá cây rất mát mẻ

- Nào nào! Bây giờ chúng ta bắt đầu học_ Hiền nghiêm nghị như 1 cô giáo_ chúng ta bắt đầu từ bảng chữ cái và đánh vần, cái chủ yếu đầu tiên là anh phải học thuộc bảng chữ cái thì mới đánh vần được. Rõ chưa?
- Rõ, thưa cô giáo_ Nguyên cũng nghiêm túc hợp tác theo, câu nói này không khỏi làm cho Hiền bật cười thành tiếng
- Nào nghiêm túc thôi, anh nhìn và đọc theo em nhé, bắt đầu nè: A, Ă Ắ, B, C.....v.....v

(để cho đôi này học bài, chúng ta qua phòng Thiên- Quỳnh xem sao nhá)

Căn phòng của Thiên thì lại khác, tông màu chủ đạo là màu đỏ nhạt, không có bàn ghế, chỉ có 1 chiếc giường to, đối diện với chiếc giường là 1 chiếc tivi lớn, sang bên phải vài bước chân là có 1 chiếc cửa sổ lớn làm bằng kính trong suốt, chỉ cần kéo rèm cửa là có thể quan sát con đường nhộn nhịp phía dưới kia

- Phòng này, bàn học không có vậy học ở đâu?_ Quỳnh sau khi ngó quanh, quan sát phòng 1 lần rồi lên tiếng
- Phòng em có bàn học không?_ Thiên Tì
- Phòng em không có_ Quỳnh
- Vậy chỉ còn cách “ bỏ” lên giường mà học thôi_ vừa nói Thiên Tì vừa đi tới giường nhảy lên và nằm soài ra giường theo kiểu nằm úp người đầu ngẩng lên

- Ở vậy cũng được_ Quỳnh lật đặt bệ chồng sách lên giường để trước mặt Thiên và nằm xuống như thế. Tiết học bắt đầu, nằm trên giường Quỳnh chú tâm chỉ chỉ, bảo cho Thiên học, Thiên cũng chăm chú nghe “cô giáo” giảng bài 1 cách say mê. Thật sự rất chăm chỉ

(còn phòng của đôi còn lại thì sao ta????? Chắc lại đánh nhau ầm ĩ lên cho xem)

- Anh có học nghiêm túc cho tôi không hả?_ nó hét lên, đập bàn (biết ngay mà)

- Thì tôi vẫn nghiêm túc đây còn gì?_ Khải mặt tỉnh bơ trả lời, cái thái độ này càng làm nó thêm tức điên

- Anh nghiêm túc thế đấy hả? Tôi giảng bài thì anh ngồi nghịch điện thoại cười khúc khích như thằng hâm ý_ tiếp tục hét, nó giật lấy cái điện thoại của Khải nhét vào trong túi quần_ Đưa cái này đây, học nghiêm túc giùm tôi

- Ê ê trả lại đây, rõ ràng đoạn ấy tôi học tốt rồi cô lại giảng lại, chán nên tôi nghịch điện thoại_ Khải đưa người với lấy cái điện thoại

- Học lại không thừa đâu, anh ngồi xuống đánh vần lại coi_ nó cũng không phải của vừa, nhất quyết không trả điện thoại

Xô đi xô lại 1 hồi bỗng Khải đưa người cao hơn để lấy lại cái “dế yêu” của mình thì tự nhiên mắt đã ngã nhào xuống ôm lấy con người đang đứng trước mặt

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tình Cảm Của Vương Nguyên

Xô đi xô lại 1 hồi bỗng Khải đưa người cao hơn để lấy lại cái “dế yêu” của mình thì tự nhiên mắt đã ngã nhào xuống ôm lấy con người đang đứng trước mặt. Tình hình hiện giờ có thể được miêu tả như sau: Khải và Phương nằm theo kiểu “tra trên gái dưới” (ê ê đừng nghĩ bậy bạ đó nha), chỉ cần 1 xúu nữa là 2 môi chạm nhau rồi đó, tay Khải đặt lên cái tay đang cầm điện thoại của nó

10 giây

20 giây

30 giây

- Áááááááááá, tránh xa tôi ra_ sau 30 giây “đứng hình” nó nhận ra được trạng thái của mình hiện giờ nên vội vàng đẩy Tuấn Khải sang 1 bên đứng bật dậy hét ầm lên, cũng may là phòng đóng kín cửa chứ không thì Hiền, Nguyên, Thiên Tỉ và Quỳnh cùng nhau xông tới xem đang có chuyện gì xảy ra rồi

- Ai da _Khải bị đẩy mạnh nằm lăn ra 1 góc ôm lấy cánh tay trái của mình vừa bị va chạm mạnh xuống nền đất_ Đây, cô có cần thiết phải mạnh tay thế không? Con gái gì mà đánh đá thế?

- Ở tôi đánh đá thì sao, vậy anh giải thích cái hành động mà anh vừa làm đi, bộ biến thái hả?_ nó bực mình buộc lại mái tóc hơi rối, miệng vẫn không ngừng mắng cái tên mà bị nó cho là “biến thái” trước mặt

- Biến thái cái đầu cô ý, tại cô cả thôi ai nói cô không trả điện thoại lại cho tôi_ Khải không chịu nổi, đứng phắt dậy tay vẫn không ngừng xoa xoa chỗ đau

- Lắm điều, nhiều chuyện, không đòi co với anh nữa, học tiếp, nhanh_ nó suy nghĩ 1 hồi, cũng đúng, là lỗi của nó thì phải nên không muốn đòi co với hắn ta nữa

2 tuần sau

Yī gè yī gè mèng fēi chū le tiān chuāng

Yī cì yī cì xiǎng chuān suǒ jiù shí guāng

Chā shàng zhú qīng tǐng zhāng kāi le chì bǎng

Fēi dào rèn hé xiǎng yào qù de dì fāng

(Big Dreamer- TFBOYS)

Nhạc chuông của Khải lại vang lên

- Alô! Chú Bạg Hồ, chuyện gì vậy ạ?

- À! Chú chỉ muốn nhắc các cháu là ngày mai chú sẽ sang đón các cháu về_ ở đầu dây bên kia nói

- Ô vậy ạ, để bọn cháu sắp xếp, ngày mai cháu bật vị trí định vị ở điện thoại, chú cứ tìm theo dấu ấy mà đến nhé

- Ủ, vậy nha

- Dạ cháu chào chú

Khải gác máy quay lại thông báo với 2 thành viên còn lại, trong 2 tuần qua TFBOYS đã học khá thành thạo môn Tiếng Việt tuy vẫn còn hơi ngọng 1 xíu nhưng họ cảm thấy rất vui

- Ngày mai phải về rồi hả anh?_ Nguyên giọng nói vẫn đáng yêu như thế nhưng pha chút buồn buồn nhìn Khải

- Ủ, bây giờ 2 đứa mau sắp xếp lại đồ đạc, mai chú Bạng Hồ tới đón_khoanh tay trước ngực Khải vẫn nghiêm giọng

- Dạ!!!!_ Thiên Ti “dạ” 1 tiếng rồi lên phòng sắp xếp đồ

Lên tới phòng

- Hiền nè!!!_ Nguyên gọi Hiền theo cách thân mật nhất, những ngày vừa qua ở bên cạnh Hiền, Nguyên cũng có ít nhiều những kỉ niệm thú vị, người xưa thường có câu “lừa gần rom lâu ngày cũng bén” cũng có thể Nguyên buồn vì sắp phải xa cô. Trách ai được bởi anh đã có tình cảm với cô mất rồi, anh thích tính cách hơi đanh đá của cô, thích sự đáng yêu của cô, khi bên cô anh cảm thấy vui hơn khi ở cùng Khải và Thiên Ti, có lẽ đây là định mệnh chăng?

- Sao anh? Nhìn anh có vẻ buồn_ nhỏ đang ngồi trước cái ippad xem cái gì đấy, khi thấy Nguyên gọi nhỏ quay người thấy khuôn mặt buồn của Nguyên nhỏ có vẻ lo lắng nhíu mày hỏi

- Ngày mai anh về nhà rồi!!!!_ tiến sát đến bên Hiền, Nguyên ngồi xuống cúi đầu

- Ủ, vậy thì anh nên về sớm đi cũng được chứ sao phải buồn_ nhỏ tỉnh bơ trả lời

- Em muốn xa anh thế sao?_ Nguyên hơi bất ngờ trước câu trả lời của Hiền, anh cứ nghĩ Hiền sẽ buồn và khóc ầm lên đòi anh ở lại nhưng sự thật không phải như thế, Hiền không hề buồn

- Đầu có, em rất muốn anh ở lại chứ nhưng anh đâu thể ở lại_ vẫn cái thái độ ấy, Hiền nói

Im lặng 1 hồi Nguyên nhìn thẳng vào khuôn mặt đáng yêu đó nói

- Anh không muốn xa em

- Ôi trời anh đâu phải trẻ con đâu mà không muốn xa.....HẢ, ANH VỪA NÓI CÁI GÌ CỜ?_ nói được một đoạn Hiền ngó người khi nhận ra ý nghĩa của câu nói đó, nhỏ hét ầm lên

- Anh nói là anh không muốn xa em đâu_ nói lại câu nói ấy Nguyên hơi ngại ngại cúi mặt (hờ ỏi, anh là con trai đấy ạ, việc quái gì phải ngại, can đảm lên)

- À! Chắc anh trêu em chứ gì, chẳng có lí do gì mà anh lại không muốn xa em cả, em chỉ là 1 người bình thường làm sao em lại ảnh hưởng tới anh như thế được, với lại....._ đang ngồi mồm mê giải thích, đưa ra những dẫn chứng, lí lẽ chứng tỏ Nguyên nói đùa thì bỗng dưng 1 bàn tay luồn qua eo cô, kéo cô ra phía trước, tiếp đó là.....1 nụ hôn (Như Yên(tên tác giả) chợt nhận ra rằng trong tiểu thuyết mà thiếu cảnh này là không được hay đâu nha nên các mem đừng ném đá nha)

Cái gì chứ? Nguyên đang hôn cô sao? Hiền tròn tròn mắt nhìn con người trước mặt, lòng không khỏi ngạc nhiên. Nụ hôn kéo dài 1 phút, Nguyên từ từ thả Hiền ra, nhìn cô gái đang ngây ngốc trước mặt mình(Hiền vẫn đang trong trạng thái.....đơ) Nguyên nở 1 nụ cười đã giết chết bao nhiêu trái tim thiếu nữ

“Chụt”_ lại 1 cái thom vào má làm Hiền tỉnh cả người

- Anh.....anh Nguyên.....anh.....anh_ nhỏ đỏ bừng mặt ấp a ấp úng nói không thành câu

- Lí do mà anh không muốn xa em? Rất đơn giản đó là do....._ lưỡng lự 1 chút Nguyên nói tiếp_ Là do anh yêu em mất rồi

(tại trong thời gian này tác giả đang bận ôn thi cấp 3 nên truyện hơi chậm trễ tí nhá, mem thông cảm ạ hehe)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Lời Tỏ Tình Của Anh, Em Dám Không Đồng Ý?

- Anh.....anh Nguyễn.....anh.....anh_ nhỏ đỏ bừng mặt ấp a ấp úng nói không thành câu

- Lí do mà anh không muốn xa em? Rất đơn giản đó là do....._ lưỡng lự 1 chút Nguyễn nói tiếp_ Là do anh yêu em mất rồi

Hiện mất chữ A mồm chữ O ngạc nhiên nhìn người con trai đang đứng trước mặt mình, cô vẫn chưa thể tin rằng sẽ có 1 ngày Nguyễn nói với cô những câu nói ấy, cứ ngỡ rằng mình không có duyên với Nguyễn, chỉ là tình cảm fan và idol nhưng không ngờ cô lại diễm phúc đến thế. Nhéo mạnh bên má phải của mình 1 cái thật đau để kiểm tra xem đây có phải là mơ không nhưng nó lại là sự thật

- Này, này, Hiện à, đây không phải là mơ, tuyệt đối không phải mơ đâu mà em nhéo má mình như thế_ Nguyễn nhìn hành động của nhỏ lúc này không nhịn nổi cười

Giật mình sau câu nói của Nguyễn, giờ cô đã tin rằng đây không phải là mơ, tim cô bắt đầu đập lố nhịp, hít 1 hơi lấy lại tự tin cô bắt đầu nói

- Em có thể xem đây là lời tỏ tình của anh không?_neho mắt nhìn Nguyễn, Hiện “thăm vấn”

- Chính xác là lời tỏ tình đấy ngốc ạ!_ đưa tay lên vuốt mái tóc mềm mại của Hiện, Nguyễn cười cười hạnh phúc_ Vậy em cho anh biết câu trả lời đi

Lại thêm mấy phút ngạc nhiên Hiện nói tiếp

- Không cho em suy nghĩ à!

- Anh chắc chắn em sẽ đồng ý thôi, ai mà dám từ chối 1 mĩ nam như anh chứ_ Nguyễn đùa cợt vuốt vuốt mái tóc quăn tảo của mình nháy mắt tinh nghịch với Hiện (e rằng anh tự tin quá Nguyễn ạ hahaha)

- Hờ ơi, anh tự tin thái quá rồi, đã thế em không đồng ý làm bạn gái người tự tin quá đáng như anh đấy xi_ Hiện làm bộ quay lưng bước đi thì bị Nguyễn kéo lại lao thẳng vào người anh

- Em dám không đồng ý???????

- Đương nhiên là em dám_ nhỏ vênh mặt, ngược lên nhìn Nguyễn

- À à, tốt lắm, anh sẽ cho em biết tay_ nói rồi Nguyễn bế Hiện lên đi ra khỏi phòng

- Này này, anh làm gì thế, mau thả em xuống_ nhỏ bị bế bất ngờ, vùng vẫy, hét lên khiến Nguyễn suýt chút nữa ngã theo

- Em mà không đồng ý là anh bế em ra đường và hét thật to “ anh yêu em, làm người yêu anh nhé”, lúc ấy người đi đường sẽ chú ý và xúm vào ủng hộ anh cho mà xem_ vẫn bế Hiện bước đi như thường, giọng Nguyễn bỗng nghiêm nghị ý muốn nói rằng “ anh không đùa đâu”

- Anh bị ngốc à! Từ Diệp Thảo mà biết thì sao, chẳng phải sẽ ảnh hưởng tới anh sao, sẽ có scandal đấy_ Hiện nhận thấy sự nghiêm túc của Nguyễn lo lắng hỏi

- Em mà không đồng ý thì chỉ có cách đấy thôi_ Nguyễn nhún vai

- Á á á, được rồi, em đồng ý mà, thả em xuống_ lo cho sự nghiệp của Nguyễn, Hiện nhanh chóng gật đầu lia lịa đồng ý, cũng bởi 1 phần là do nhỏ rất yêu Nguyễn

Từ từ thả Hiện xuống bậc cầu thang cuối cùng, Nguyễn nở nụ cười “ tươi không cần tưới” nhìn nhỏ bằng ánh mắt hết sức hạnh phúc

- Anh biết mà, em không thể từ chối anh đâu_ thom “ chụt” 1 cái vào má Hiện, Nguyễn tự tin nói.

- Đáng ghét_ Hiện huých tay Nguyễn, đôi môi cũng cong lên 1 đường tuyệt đẹp

2 con người đứng ở bậc cầu thang đang trong thời khắc hạnh phúc thì trong nhà bếp có 4 con người đang chăm chú theo dõi, biết hết được sự việc cũng hạnh phúc lây

“ Bóp, bóp, bóp”_ 3 tiếng vỗ tay của 4 con người trong bếp đi ra, không ai khác chính là Khải, Phương, Thiên và Quỳnh

- Cung hi, cung hi, xin chúc mừng cô chủ, à nhầm chúc mừng cậu_ Phương hớn hờ chạy ra, toe toét cười như “ gái mới về nhà chồng”

- Phương này! Có phải đám cưới đâu mà cung với chả hi, cậu ngốc quá đi_ Quỳnh ý kiến rồi cũng đi tới chỗ Hiện_ Chỉ hạnh phúc ghê ha, làm người yêu idol cơ đấy, em ghen tị rồi nha

- Anh xin chúc mừng chú hahaha_ Khải, Thiên đồng thanh

Hiện và Nguyễn vẫn đang ngỡ ngàng như nai vàng vì không biết tự nhiên ở đâu “ chui” ra 4 con người này rồi cứ thế chúc mừng, mặt của cả 2 từ từ đỏ bừng lên như trái cà chua chín, thôi thì mọi người đã biết rồi thì cho biết luôn đi

- Ô.....à.....hì hì, thì như mọi người thấy đấy, em cảm ơn_ cả 2 đều nghiêng đầu về 1 bên ngại ngùng đồng thanh trả lời
- Phải thật hạnh phúc nha, không được cãi nhau đâu đấy, nếu đã xác định được tình yêu của mình_ Khải đưa tay đập nhẹ lên vai Nguyên cười
- Anh cứ làm như bọn em đang chuẩn bị kết hôn không bằng ý_ Nguyên bĩu môi

Giờ phút ấy, trong căn nhà trên đường thành phố Nha Trang tràn ngập hạnh phúc

(Vì lí do ôn thi cấp 3, tác giả ra chap muộn xui nha, các mem thông cảm)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Sang Trùng Khánh Với Anh!

Sau khi sắp xếp trong đồ đạc để ngày mai sẵn sàng về nước, TFBOYS xuống nhà ngồi ăn tối cùng 3 cô. Bữa cơm diễn ra trong im lặng pha 1 chút đượm buồn, thật sự rất căng thẳng, 1 tháng qua- quãng thời gian tuy ngắn nhưng họ đã quen với cuộc sống vui vẻ cùng nhau, ngày mai phải tạm biệt nhau rồi không biết bao giờ mới gặp lại.

Nhìn đi nhìn lại nét mặt của từng người, Thiên ti bỗng cất giọng “cao lãnh” phá tan sự im lặng ấy

- Hôm nay mọi người sao thế? Sao lại không nói gì? Chẳng phải mấy bữa trước mọi người vẫn hay cười nói hay sao?

Bị Thiên Ti nói trúng tim đen, 5 con người còn lại ngược mặt lên nhìn nhau, Nguyên và Hiền khẽ thở dài 1 tiếng

- Sắp phải xa nhau rồi, cậu không buồn à Thiên Ti?_ Nguyên ngừng ăn quay sang nói với Thiên Ti

- Tớ biết là buồn nhưng chúng ta còn gặp lại nhau mà

- Cậu thì không nói làm làm gì, nhưng mà còn tớ với Hiền? Mấy tiếng trước bọn tớ vừa trở thành 1 cặp rồi đấy, xa nhau sống sao nổi_ lại thở dài thêm tiếng nữa Nguyên buống dứa chuẩn bị đứng lên, chợt trong đầu lóe ra 1 ý tưởng rồi lại ngồi xuống_ Hay là em sang Trùng Khánh với anh đi

Câu nói tưởng chừng như đùa nhưng Nguyên lại nói rất nghiêm túc khiến Hiền phải đắn đo. Qua Trùng Khánh với anh sao? Ngộ nhờ sang đấy cô không thích hợp với điều kiện tự nhiên bên ấy thì sao? Còn bố mẹ của cô nữa chứ? Mà không sang cũng không được vì.....còn có Nguyên của cô

- Ô.....em...em, bố mẹ...?_ nhỏ nhìn Nguyên áp úng

- Hay cậu thử xin ông bà chủ xem, ông bà yêu thương cậu như thế chắc sẽ đồng ý thôi với lại, cậu mà sang bên ấy kiểu gì mình chả được sang, mình cũng muốn sang Trung Quốc mà_ Phương vừa nhai vừa nói, thật lòng mà nói thì Phương rất thích nước Trung Quốc, nó luôn có cảm giác rằng mình cũng là 1 công dân bên nước ấy, và cũng chẳng hiểu sao nó lại như thế nữa

- Cái cậu kia, nhai hết đi rồi nói_ Quỳnh quay ra chỉ trích nó(sao chú ý đến nó thế không biết) rồi quay ra nói với Hiền_ Em nghĩ Phương nói đúng đấy chị, chị thử hỏi xem, rất có thể chị với Phương sẽ được đi, còn em chắc ở nhà quá

- Sao em phải ở nhà?_ nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh xắn của Quỳnh, Thiên nói

- Có ai mời em đi đâu mà đi, tự nhiên đi à?_ Quỳnh tỏ vẻ giận dỗi

- Vậy tôi mời em đi_ Thiên Ti

- Ồ vậy em vui hì hì_ miệng của Quỳnh cong lên thành 1 đường tuyệt đẹp

Từ nãy đến giờ Khải ngồi quan sát, chăm chú lắng nghe ý kiến của từng người một bây giờ mới bắt đầu lên tiếng

- Theo anh nghĩ thì các em sang bên đấy cũng được nhưng mà....._ ngập ngừng 1 lúc sau Khải mới nói tiếp_ Các em dự định ở đấy bao lâu?

- Càng lâu càng tốt anh ạ_ Hiền

- Ồ vậy thì chắc không ở khách sạn được rồi, bất tiện lắm_ khoanh tay trước ngực Khải dựa người vào thành ghế

- Vậy phải ở đâu? Sống chỗ nào?....._ nó đang định hỏi nữa thì bị Khải chặn họng

- Cô im lặng giùm tôi cho tôi nghĩ cách đi! Hỏi gì mà hỏi nhiều thế

- Hừ, mặc xác nhà anh

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại 1 hồi, chép miệng liên tục cuối cùng Khải cũng nghĩ ra “Ok, nghĩ ra rồi”

Mọi người thấy thế xúm lại chỗ Khải và anh bắt đầu “phân tích cận kẽ” những gì mà anh vừa nghĩ ra

- Theo anh nghĩ thì việc Vương Nguyên và Hiền tạm thời phải giữ bí mật đã, có cơ hội sẽ thông báo với Công Ty TF và với Tứ Diệp Thảo vì đây là 1 chuyện lớn đấy. Hai em khi đi ra đường tuyệt đối không được quá thân mật, hiểu chưa? Còn về phần của cô và Quỳnh_ chỉ tay về phía nó và Quỳnh, Khải nói tiếp_ sang đó làm quản lí cho chúng tôi, bọn tôi sẽ giúp các cô xin vào Công Ty, như vậy có thể ở lại Công Ty và Hiền có thể bên cạnh Nguyên nhiều hơn_ đưa ra 1 tràng dài những ý kiến mà anh vừa nghĩ ra, Khải kết thúc bằng cách gật đầu cái “rụp”

Sau khi nghe những ý kiến của Khải nêu ra, Hiền và Nguyên vui mừng reo lên, không ngừng vỗ tay liên hồi khen “anh Khải quả nhiên là người thông minh nhất hahaha”. Còn nó, Thiên và Quỳnh cũng gật đầu đồng ý. Suy ngẫm kĩ lại những gì Khải vừa nói, nó nhảy dựng lên

- Ê ê ê! Tôi hỏi cái này, thế ai làm quản lí của ai?

- Đương nhiên là Hiền- Nguyên, Quỳnh- Thiên, và tôi- cô_ Khải nhìn nó

- Tôi với anh????_ nó đơ mặt nhìn lại Khải

Đứng dậy khỏi chiếc ghế, Khải xô 2 tay vào túi quần bước chậm rãi đến chỗ Phuong, hơi cúi người thì thầm làm nó hốt hoảng

- Hay là.....cô muốn làm trợ lí của Thiên Ti?

- Anh im ngay cho tôi_ nó quay phắt người, bịt chặt mồm của anh khiến anh ngạc nhiên_ Được rồi, tôi đồng ý, cảm anh từ lần sau không được như vậy nữa, không là chết với tôi

- Aaaaa, bỏ tay ra_ Khải gạt phắt tay của nó xuống quay lưng lại nhìn 4 con người đang trở mặt ra nhìn không hiểu chuyện gì đang xảy ra

- Hai người làm sao thế?_ cả 4 đồng thanh tập 1

- À không có gì, đùa nhau 1 tí ý mà_ nó cố gắng cười, 1 nụ cười hết sức giả tạo

- Ô! Tình cảm ghê há_ đồng thanh tập 2

- Đầu có gì đâu mà tình cảm hihi_ vẫn cái thái độ ấy, sau khi nói xong câu này, nó còn không quên quay ra lườm cho Khải 1 cái

- Vậy bây giờ cứ thống nhất thế đi, nào đi ôn tập Tiếng Việt thôi_ lạnh lùng nhìn mọi người, Thiên Ti quay ra cầm tay Quỳnh kéo lên tầng khiến nó ngạc nhiên hết nhìn Thiên rồi lại nhìn bàn tay của mình bị Thiên nắm chặt kéo đi thật nhanh lên tầng và về phòng để lại Hiền, Nguyên, Khải, Phuong cũng ngạc nhiên không kém

- Ở này, bọn họ....._ Phuong chỉ tay về phía đôi trai gái đang kéo nhau đi, quay đầu nhìn Khải trong lòng có chút buồn buồn, phải! nhỏ yêu Thiên thật rồi

- Kệ họ đi, chúng ta cũng lên học thôi_ nhìn thấy thái độ của Phuong, Khải nhắc nhở

Về đến phòng

Sắp xếp lại đồng sách vở trên bàn, Phuong ngồi thụp xuống ghế sofa, khuôn mặt ỉu xiu, nghĩ lại cái cảnh Thiên nắm tay Quỳnh lại thờ dài nghĩ ngợi “không phải anh ấy thích Quỳnh đấy chứ?”

- Cô có định dạy học không? Định ngồi đấy thờ dài đến bao giờ?_ phá tan cái suy nghĩ mông lung trong đầu Phuong

- Ồ, tôi qua đây_ vác cái bộ mặt như đưa đám ngồi vào chỗ dạy, Phuong chỉ chỗ này chỉ chỗ kia mà mặt vẫn như người mất hồn, thấy thế Khải cũng bực mình, không nhìn vào sách nữa mà khoanh tay trước ngực, dựa người vào thành ghế nhìn nó chăm chăm, cặp lông mày hơi nhíu lại. Phuong do vẫn nghĩ đến cái cảnh Thiên nắm tay Quỳnh nên không để ý, 1 lúc sau nó mới giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ ấy, quay đầu lại nhìn Khải. Thấy Khải đang nhìn mình nó mới để ý rằng lúc này nó không chuyển tâm dạy học

- Tôi xin lỗi_ nó cúi mặt, nói nhỏ

-_ nhưng đáp lại nó là sự im lặng

- Tôi sai rồi, tôi xin lỗi thật mà, anh làm ơn đừng thế nữa_ nó thấy hơi sợ cái thái độ của Khải

-....._ Khải vẫn im lặng, vẫn khoanh tay trước ngực dựa người vào ghế nhìn nó chăm chăm không chớp mắt, phải chăng anh đã giận thật rồi

Chương 23: Chuẩn Bị Sẵn Sàng Cho Ngày Mai

Thấy Khải vẫn ngồi im không động đậy, nhìn nó không chớp mắt, nó luôn miệng xin lỗi Khải nhưng chẳng ích gì, vốn là người thiếu kiên nhẫn nó bực mình

- Khải! Anh làm sao vậy, tôi đã xin lỗi anh cả chục lần rồi mà thái độ đó là sao, anh thường giận dai thế à?

-_ vẫn im lặng

Nghiêm túc xin lỗi không được, bực mình mắng cũng không xong, nó đành dờ chiều cuối cùng

- Khải! Khải đẹp trai à! Tôi xin lỗi mà, lần sau không thể nữa đâu, tôi hứa mà, tha cho tôi lần này đi_ nó nũng nịu, đưa tay lên hứa, cái dáng vẻ đáng yêu cực kì làm anh chàng ca sĩ Vương Tuấn Khải cũng phải chịu thua, anh từ từ bỏ tay xuống, ngồi thẳng lưng, cầm bút chuẩn bị học tiếp, không quên nói với nó rằng:

- Cô lần sau mà còn như thế nữa là biết tay tôi

Buổi học lại tiếp tục được bắt đầu. 1 tiếng sau

- Đây, bài học hôm nay là như vậy. Bài tập đây, anh thử làm tôi xem nào_ vừa nói, nó vừa đưa ra cho anh 1 đề Văn

Cầm lấy tờ đề, Khải cầm cùi làm bài (chăm quá ha), vì phải chờ Khải làm nên Phương rảnh rỗi, hết lời điện thoại ra nghịch rồi lại đọc truyện, chán quá nên nó ngủ thiếp đi lúc nào không hay, bên cạnh nó anh chàng kia vẫn miệt mài làm bài

1 tiếng 34 phút sau

- Ôa, đã xong, mời cả tay_ Khải buông bút xuống, uể oải vận mình cho đỡ mỏi, sau đó cầm bài làm của mình lên đưa cho Phương_ Ê này, tôi làm xong rồi, cô....._ khi quay sang anh thấy nó đang nằm gục mặt xuống bàn mà ngủ say sưa, khẽ nhếch miệng lên cười anh nhìn người con gái đang ngủ bên cạnh. Đây cũng là lần thứ 2 anh được nhìn thấy nó ngủ, vẫn dễ thương như thế, đánh bạo, anh đưa tay lên chạm má nó, thật sự rất mềm mại

“Thích, thích, thích”- trái tim anh bỗng nhiên đập lồi nhồi, phải chăng anh đã bị dao động trước nó rồi. Nhanh chóng rút tay trở về ôm lấy trái tim đang đập loạn nhịp quay sang chỗ khác, Khải làm bầm “Ôi trời, mình bị gì thế này.....Không thể nào, tuyệt đối mình không thể thích cô ta được, chắc mình bị làm sao rồi, không thể...không thể nào, không thể nào”

- Anh bị làm sao đấy, không thể cái gì cơ?_ bị Khải đánh thức, nó tỉnh dậy thấy Khải đang làm nhảm 1 mình, nó hỏi khiến anh giật bắn người, suýt chút nữa là ngã xuống khỏi ghế

- Cô..cô.....cô dậy từ bao giờ....thế?_ Khải hốt hoảng “Chết cha, không phải cô ta đã nghe thấy những câu mình vừa nói đấy chứ. Không xong rồi, làm sao đây?”_ anh nghĩ

- Vừa mới thôi_ nó ngáp 1 cái

- Cô.....cô đã nghe thấy cái gì chưa?_ Khải ấp a ắp úng hỏi

- Nghe thấy cái gì cơ? Chỉ nghe thấy anh bảo cái gì ấy nhờ, à đúng rồi, chỉ nghe thấy anh bảo “làm sao đây, làm sao đây” thôi. Mà anh làm sao phải hoảng hốt thế_ nó nghi ngờ, nheo mắt nhìn Khải

- Cô...cô suy nghĩ nhiều quá rồi, làm gì có gì đâu

“Phù, may quá, cô ta chưa nghe thấy gì hết”

- Ờ, vậy đưa bài đây tôi kiểm tra_ giục lấy bài làm của Khải, nó chăm chú nhận xét_ Ờm.....ờ.....thế này nhá.....như này.....như này.....còn chỗ này tốt rồi....

- Ủ, bây giờ nghỉ thôi, mai còn đi sớm đấy_ cất tập sách về vị trí, Khải nhắc nhở nó

- Ờ, tôi về phòng đây

*****Tại phòng của Vương Nguyên*****

Nhỏ và Nguyên đang ngồi trên giường xem ti vi, xung quanh là 1 đống bím bím chất đầy giường (em lạy anh chị, ham ăn quá đi)

- Alô! Bố Dũng đang êu của con_ cầm chiếc điện thoại Iphone 6 Plus lên nó tìm kiếm rồi nhấn vào chữ “Bố Yêu” trong danh bạ gọi
- Úi giờ, sao tự nhiên con thay đổi cách xưng hô nghe lạ thế? Chắc có gì cần xin xỏ đây phải không?_ ở đầu dây bên kia ông Dũng cười trêu chọc nó vì xưa nay ông vốn là 1 người rất vui tính, chỉ khi nào đi làm ăn ông mới nghiêm nghị
- Hờ, sao bố đoán đúng thế_ nhỏ cười cười nịnh nọt
- Vì ta là bố của con mà
- Hi hi, bố nè, bố cho con sang Trung Quốc nha_ nhỏ rụt rè kiến nghị nhưng trong lòng nhỏ rất sợ bố nhỏ không đồng ý, đang hồi hộp chờ đợi câu trả lời của bố nó.....
- Được, ta đồng ý_ ông Dũng không cần suy nghĩ gì trả lời luôn. Ông thừa biết, con gái ông muốn sang đây là vì Nguyên, cả chuyện Nguyên tỏ tình với Hiền ông cũng biết hết đơn giản vì trong nhà đó có người làm “tai, mắt” cho ông mà. Tìm hiểu kĩ về Vương Nguyên, ông cũng rất hài lòng, tối hôm qua ông còn bàn với vợ ông- bà Hoa cũng đồng ý, ông cũng đã nói “có 1 thằng con rề như thế thì còn gì bằng”
- Ôi! Thật á bố_ nhỏ hét âm lên khiến người ở đầu dây bên kia phải đưa máy ra xa khỏi tai không thì sẽ bị thủng màng nhĩ mất_ Con yêu bố quá cơ, bố con tuyệt nhất haha
- Cô chỉ khéo nịnh thôi, thế nhá, con gái bảo trọng đấy, ta đi họp đây
- Dạ, con chào bố

Nãy giờ ngồi cạnh Hiền, Nguyên cũng ghé người nghe xem “bố vợ tương lai” nói gì. Sau khi cuộc trò chuyện kết thúc, chúng nó ôm lấy nhau nhảy lên húc hét âm nhà, cũng bởi họ vui quá thôi

*****Tại phòng bên cạnh*****

- Hôm nay học thế chắc đủ rồi đấy, em mau về phòng ngủ sớm đi, không mai không đi được nữa đâu_ Thiên Ti ôn tồn dặn dò nhỏ Quỳnh trước khi nhỏ về phòng_ À, còn nữa, khi sang đây em có muốn đi học cùng tôi không?
- Đang đi gần tới cửa, nghe thấy câu nói của Thiên, nhỏ quay phắt người lại ngơ ngác
- Dạ????
- Ngày mai về Bắc Kinh, tôi sẽ xin cho em học tại lớp của tôi, thế nhé_ không cần nghe câu trả lời của nhỏ, Thiên Ti nằm phịch xuống giường kéo chăn lên nhắm mắt ngủ, để lại Quỳnh đứng ngơ ngác. Sau khi ngơ ngác 1 hồi, nhỏ từ từ xoay người đi về phòng
- “Mình sẽ học với Thiên Ti ư? Đây có phải mơ không?” - tự nhéo má mình 1 cái
- “Á”_ nhỏ kêu lên “ Là đau, vậy có nghĩa là không phải mơ?” Hai tay ôm lấy má mình nhỏ cười tươi rồi nhảy lên giường trùm chăn suy nghĩ lại từng hành động mà Thiên Ti vừa làm cách đây 2 tiếng trước (cầm tay lôi nó lên phòng ý) và câu nói mà Thiên Ti vừa nói cách đây mấy phút mà từ từ cười 1 mình
- Sau khi Quỳnh về phòng, Thiên Ti mới lật chăn, ngồi dậy
- Cô gái này, quả thực rất thú vị hahaha

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Sang Trung Quốc

Sáng sớm của mùa hè Nha Trang, không khí có vẻ như không được mát cho lắm, trong ngôi biệt thự bao quanh là 1 vườn hồng đẹp đẽ, chúng nó đang chuẩn bị cho cuộc hành trình sang xứ Trung, Phương kéo cái vali chứa quần áo nặng nhọc đi xuống. Mở cửa phòng bước ra, 1 tay giờ lên ngang ngực, tay còn lại thì cài cúc tay áo cho tay kia, Thiên Ti thấy nó lật đật với cái vali nặng nhọc bê xuống

- Để anh giúp em 1 tay_ Thiên Ti ôn nhu giật lấy cái vali trên tay nó và mang xuống, bị giật lấy chiếc vali 1 cách bất ngờ nó im lặng nhìn người ấy rồi cũng bước theo sau, miệng khẽ cười. Hôm nay Thiên Ti mặc 1 chiếc quần bò đen cộng thêm chiếc áo sơ mi trắng trông thật đẹp, vẻ nam tính, cao lãnh pha chút lạnh lùng làm nó nhìn không chớp mắt.
- Này Phương, em sao thế_ thấy nó cứ nhìn vào mình chăm chăm, Thiên thấy lạ, đưa tay quơ quơ trước mặt nó làm nó búng tỉnh thôi không nhìn nữa

- Ô....dạ...em....em không sao hi hi_ nó áp úng rồi mỉm cười tươi tắn với Thiên

- Hay mặt anh có dính cái gì à?_ Thiên Ti thắc mắc hỏi

- Ô đâu có đâu_ nó xua xua tay trước mặt

- Ô vậy em cứ ở đây đi nha, anh đi lên phòng gọi Quỳnh đã, hình như cô ấy vẫn còn ngủ

- Dạ_ dạ nhẹ 1 tiếng nó quay lưng đi vào phòng bếp giúp chị Liên nấu 1 vài món nhẹ cho bữa sáng

1 tiếng sau

“Ping, pong”_ chuông nhà bỗng vang lên, bác Lan ra mở cửa, 1 chiếc xe ô tô dài và sang trọng và 1 người đàn ông với chiếc áo phông trắng, quần bò rộng không bó sát cơ thể bước xuống

- Xin hỏi cậu tìm ai ạ?_ bác Lan lịch sự hỏi

- Dạ, bác cho cháu hỏi đây có phải nhà của Hiền không ạ?_ người đàn ông kia cũng lịch sự

- Ờ ờ, phải rồi nhưng cậu là.....????

- Ôi chú Bạng Hồ phải không ạ?_ Hiền từ trong nhà chạy tót ra ngoài, bác Lan thấy thế lùi sang 1 bên

- Ủ, là chú đây, Khải, Thiên và Nguyên đâu cháu

- Chú vào nhà nghỉ trước đã, các anh ý ở trong nhà hết đây ạ

Nhỏ dẫn chú vào trong nhà, chị Liên thấy nhà có khách nên pha chút nước mang ra

- Các anh ơi, chú Bạng Hồ đến rồi này, mau xuống đi_ Hiền gọi

Thấy thế, TFBOYS lật đật chạy xuống, Phương và Quỳnh cũng ở trong bếp chạy vọt ra

- Hây, chào buổi sáng cục cưng_ Nguyên chạy tới choàng tay qua cổ Hiền định thom nhỏ 1 cái nhưng nhỏ né đi, đánh yêu Nguyên 1 cái, hất tay anh ra nhỏ đỏ mặt ngượng ngùng nhìn mọi người trong nhà đang nhìn hai đứa nó chằm chằm

- Cái anh này, mọi người nhìn kìa, xấu hổ quá đi_ nhỏ trách khéo anh

- Nhìn thì làm sao, kệ chứ_ Nguyên bướng bỉnh trả lời, Khải, Thiên, Quỳnh và Phương nhìn hoài rồi cũng quen, chỉ ngạc nhiên chút xíu thôi nhưng ở đằng kia có 1 người rất rất rất ngạc nhiên nhìn đôi bạn trẻ “tình tứ”

- Ô...Nguyên...mới có 1 tháng thôi mà cháu....chuyện này là như thế nào?_ chú Bạng Hồ chỉ ta vào Hiền cười cười trêu chọc

- Xin giới thiệu với chú Hồ Mập(biệt danh mà chúng nó gọi chú Bạng Hồ, chắc thế) đây là bạn gái của cháu, bạn gái của Vương Nguyên đẹp trai này (==)_ Nguyên đưa tay lên vuốt vuốt tóc

- Nguyên đẹp trai????? Hahahaha chú đừng có lúc nào cũng tự tin thái quá thế cho anh nhờ_ Khải và Thiên cười ầm lên khiến Nguyên phát bực mình

- Mặc kệ em, không liên quan gì đến 2 người

- Cái gì? Bạn gái? Ô ờ, cháu cũng ghê gớm lắm ha, chưa gì mà đã....._ chú Bạng Hồ cũng cười, làm quản lý cho TFBOYS đã nhiều năm, chú cũng biết rất rõ mấy cậu nhóc này, chứng kiến sự trưởng thành của các cậu, không ngờ hôm nay 1 trong số 3 cậu nhóc này đã có bạn gái, các cậu trưởng thành rồi

- Dù gì cháu cũng sắp 20 tuổi rồi mà, cháu và Thiên Ti từng nói với Fan rằng lúc 20 tuổi sẽ có bạn gái, bây giờ cháu 18 tuổi, đợi 2 năm sau công khai cũng được chứ sao? À mà chuyện của cháu, chú đừng nói ra đây nhé, kể cả giám đốc

- Ủ, chú biết_ uống 1 ngụm nước, chú trả lời

- Bọn cháu còn 1 việc nữa muốn nói_ Khải khoanh tay đứng dựa vào cánh cửa gỗ to trước nhà_ Lần này về nước, bọn cháu sẽ dẫn thêm 3 cô ấy về_ Khải chỉ tay về phía Phương, Hiền và Quỳnh

- Ê này, đừng bảo là Khải và Thiên cũng....._ chú Bạng lại cười cười trêu đùa, hiểu được ý nói của chú, Khải, Thiên nhanh chóng gạt phắt đi đồng thanh đáp

- Chú hiểu nhầm, chỉ có Nguyên thôi

- Vậy chứ các cháu muốn dẫn các cô ấy về làm gì?_ chú Bạng Hồ tỏ ra không hiểu

- Quản lí riêng!!!!!!!!!!_ TFBOYS đồng thanh

- Quản lí riêng???????_ chú Bạng Hồ ngạc nhiên nhắc lại câu nói của TFBOYS lúc này

- Phải_ TFBOYS đồng thanh tập 2

Thôi khoanh tay dựa người vào cửa, Khải xỏ tay vào túi quần lãnh đạm bước tới ngồi đối diện với chú Bạng Hồ

- Chúng cháu thấy các cô ấy rất có năng lực

- Nhưng nếu có quản lí riêng là nữ thì sẽ phiền phức lắm đấy, nếu quản lí riêng là phụ nữ lớn tuổi hơn các cháu thì không nói làm gì nhưng mà các cô ấy còn trẻ hơn cả cháu, e rằng lại có scandal về tình cảm mất_ chú Bạng đưa ra 1 loạt lí lẽ khá thuyết phục nhưng TFBOYS nhất định không đồng ý phản bác lại

- Chú đừng lo, bọn cháu có cách

- Thôi chú kệ các cháu vậy_ đưa tay trái lên nhìn đồng hồ, chú Bạng đứng lên nói_ sắp tới giờ bay rồi, chúng ta lên xe đi ra sân bay nhanh thôi, mà 3 cháu tên gì ý nhỉ?

Thấy chú hỏi, chúng nó nhanh miệng trả lời

- Cháu là Hiền

- Cháu là Quỳnh, còn đây là Phuong

- Chào chú, rất vui khi biết chú_ chúng nó đồng thanh lịch sự trả lời

- Ừ vậy thì 3 đứa mau lên xe đi, Hiền đưa vali đây chú xách hộ ra ngoài trước cho_ đang định đưa tay ra kéo chiếc vali thì bỗng chiếc vali bị giật lại, không ai khác chính là bạn trai của nhỏ- Vương Nguyên

- Chú đưa đây cháu xách cho, chú ra chuẩn bị xe đi

Thấy thái độ của Nguyên chú không nhịn nổi cười

- Hahahaha được rồi, bênh bạn gái ghê ha, vậy chú ra ngoài trước

Quỳnh và Phuong đứng đấy cũng tùm tùm cười với nhau thì bỗng chiếc vali trong tay 2 nhỏ cũng bị giật mất

- Nặng không? Cô đưa đây tôi kéo ra cho_ Khải không cần biết thái độ hay sự cho phép của nó ra làm sao cứ vùng vằng kéo chiếc vali ra ngoài bỏ tọt vào xe để nó lại với sự ngạc nhiên

- Đưa đây tôi mang giúp cho_ Thiên Ti lãnh đạm cũng kéo chiếc vali của Quỳnh ra ngoài

Sau khi chào tạm biệt bác Lan, chị Liên và 1 số hầu gái trong nhà, chúng nó lên xe ra sân bay Cam Ranh bắt đầu cuộc hành trình sang xứ Trung

Trên chiếc máy bay Vietnam Airlines, chúng nó ngồi sát nhau, nó được ngồi chỗ gần cửa sổ, máy bay cất cánh, nó thích thú reo lên, đây là lần đầu tiên Phuong được lên máy bay mà, không vui mới lạ. Nó bỗng nhớ ra cái gì đó quay sang nói với Khải

- Này, các anh không hóa trang à?

- Làm gì?_ đáp lại nói gọn lỏn 2 chữ, Khải mang điện thoại ra cắm tai nghe vào chuẩn bị nghe nhạc

- Anh ngốc hay là giả ngốc thế hả? Lúc xuống sân bay, tôi mà đi với anh chẳng phải Fan sẽ biết sao? Bắt lợi cho anh lắm đó, scandal lại nổi lên bây giờ_ nó chu mỏ lên nói 1 cách hết sức đáng yêu

“Thích, thích, thích” tim Khải lại đập nhanh, anh cố quay đi chỗ khác vì nếu nhìn nó nữa chắc anh sẽ không chịu nổi mắt. “Chết tiệt, lại cái cảm giác này”_ Khải nhắm mắt nghĩ 1 lúc sau khi lấy lại được bình tĩnh anh mới quay ra trả lời nó

- Cô đang lo lắng cho tôi đấy hả_ tính đùa nó 1 chút cho vui, Khải nheo mắt cúi sát mặt mình vào mặt nó khiến nó né sang 1 bên

- Anh đừng có mơ, chẳng qua là tôi nghĩ nếu các Fan của anh nghi ngờ không hay như thế thì tôi sẽ gặp rắc rối thì có, dư luận bây giờ á, không phải dạng vừa đâu, chuyện bé cũng có thể xé ra to được, ví dụ như nếu khi xuống sân bay, tôi đi với anh thì ngày mai trên báo kiểu gì cũng viết “Ca Sĩ Vương Tuấn Khải- TFBOYS sau khi từ Việt Nam trở về đã dẫn theo 1 người con gái, phải chăng đó là bạn gái của anh”, đấy, đến lúc ấy không chỉ có anh mà tôi cũng gặp rắc rối theo_ với trí tưởng tượng khá là phong phú, nó đưa ra 1 tràng ý kiến phản bác lại lời nói “Cô đang lo cho tôi?” của Khải. Sau khi nó nói xong, Khải bật cười

- Trí tưởng tượng của cô phong phú thật haha

- Quá khen_ nó mặt hầm hầm tức giận

Chỉ 30 phút sau, nó hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, đầu nó cứ gật gù gật gù xém chút nữa là đập đầu vào cạnh máy bay, may mà có Khải nhanh tay giữ lấy đầu nó từ từ đưa đầu nó dựa vào vai mình. Ngắm nhìn người con gái ấy 1 hồi, Khải cũng lịm đi ngủ. Bên trên chỗ Khải và Phuong là Thiên là Quỳnh. Đang ngồi chơi game Thiên chợt giật mình vì nhỏ Quỳnh bất ngờ dựa vào vai Thiên mà ngủ, Thiên bỗng nhếch miệng cười 1 tiếng, kéo sát người nhỏ vào mình hơn cho đến khi cảm thấy tư thế ngủ của nhỏ rất thoải mái rồi Thiên mới cảm điện thoại chơi tiếp (^.^)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Những Cô Nàng Quản Lí Xinh Đẹp

“Yêu cầu quý khách thắt dây an toàn, máy bay của chúng tôi sắp hạ cánh”- giọng nói của nữ tiếp viên hàng không vang vọng, khách hàng trên máy bay nghe lời thắt dây an toàn lại còn 6 đứa chúng nó đang ngủ thì bị giật mình sau tiếng nói đó. Mở mắt tỉnh dậy, nó thấy mình đang nằm gục trên vai Khải mà ngủ, hốt hoảng nó ngồi choàng dậy

- Tỉnh rồi sao?_ Khải đã thức từ lâu, thấy nó đang ngủ trên vai mình tuy rất đau vai nhưng anh vẫn không gọi nó dậy

- Hơ.....ừm, tôi dậy rồi, mà sao tôi lại ngủ trên vai anh thế?_ nó ngơ ngác hỏi

- Là do cô gục vào vai tôi ngủ_ Khải xoa xoa cái vai đang nhức lên từng hồi của mình, mặt nhăn nhó. Thấy được hành động đầy của Khải, nó cảm thấy có lỗi quá, tại nó mà Khải mới bị như vậy

- Nhức lắm hả? Tôi xin lỗi, tôi không cố ý_ Phuong cúi mặt xuống lí nhí nói câu xin lỗi

- Ừ, biết lỗi là tốt, thắt dây an toàn vào nhanh đi_ Khải nhắc nhở

- Dù sao cũng cảm ơn anh nhiều

Ngồi trên máy bay suốt 7 tiếng cuối cùng máy bay cũng đã hạ cánh xuống sân bay Bắc Kinh, do quá quen thuộc với sân bay này nên TFBOYS không có vẻ gì là thích thú lắm còn chúng nó thích thú ngắm hết chỗ này đến chỗ kia, luôn miệng “Woa, đẹp quá” không ngừng. Để tránh bị Fan nghi ngờ nên 3 Phuong, Quỳnh và Hiền phải đi phía sau 3 anh, cũng phải ngại trang, nào là khẩu trang, mũ, kính kín mít. Từ phía xa, 1 nhóm người của Công Ty cũng đến đón. Bỗng.....

- Ôi trời, TFBOYS kìa chúng mày ơi!_ 1 giọng nữ hét ầm lên chỉ tay về phía chúng nó, rồi lũ lượt từng người chạy tới, xô đẩy nhau hét vang 1 khu của sân bay

- Áááááá nam thần của em

- Ôi đẹp trai quá

- Thiên Tì, quay bên này nè

Từng lời nói vang lên không ngớt, bao nhiêu là máy ảnh, điện thoại đều được giơ lên chụp ảnh, quay phim. Bây giờ, chúng nó là tâm điểm của sân bay Bắc Kinh này. Người quản lí thì thay phiên nhau ngăn cản Fan không cho tới quá gần 3 anh chàng điển trai, phong độ này. Còn 3 đứa nó, tuy vẫn biết các anh có nhiều Fan nhưng không ngờ lại nhiều như thế, đây là lần đầu tiên 3 đứa nó được thử cái cảm giác nhiều người vây quanh mình như thế

20 phút sau, chúng nó đã thoát ra khỏi sân bay, 2 chiếc xe ô tô dài hạng sang đang chờ sẵn bên ngoài và chúng nó bắt đầu đến Công Ty thực hiện kế hoạch thứ nhất: xin cho nó, Hiền và Quỳnh làm quản lí

Lại thêm 1 tiếng để đến Công Ty

Tại Công Ty Thời Đại Phong Tuấn Văn Hóa Nghệ Thuật Bắc Kinh

- Chào giám đốc, bọn cháu về rồi ạ_ đội trưởng Vương Tuấn Khải chào hỏi đồng thời dẫn 3 cô gái thanh niên vào bên trong

Đường Thiên Phong thấy vậy liền xoay ghế lại “Ủm” 1 tiếng nhìn các chàng trai TFBOYS định hỏi thêm về chuyến lưu diễn tại Việt Nam thì ông dừng mất lại trên người 3 cô gái xinh xắn, đáng yêu đứng ngay sau TFBOYS

(Giới thiệu nhân vật mới: Đường Thiên Phong- Chủ tịch Công Ty Thời Đại Phong Tuấn Văn Hóa Nghệ Thuật Bắc Kinh (này là tác giả bịa đấy chứ thật ra tác giả cũng chả biết tên của chủ tịch đầu hi hi))

- 3 cô gái này là.....?_ ông Phong chỉ tay về phía của Phuong, Quỳnh và Hiền hỏi, thấy thế Khải nhanh miệng trả lời, chỉ tay vào từng người 1 giới thiệu

- Dạ! Đây là Phuong, đây là Hiền và người còn lại là Quỳnh, các cô ấy đều sống ở Việt Nam, tháng qua bọn cháu sống trong nhà của các cô ấy

Ông Phong nghe thấy vậy thì mỉm cười thân thiện đáp

- Chào các cháu, ta là Chủ Tịch của Công Ty TF_ ông lịch sự đứng dậy đưa tay ra tỏ vẻ muốn bắt tay xã giao, thấy vậy 3 cô nhóc lém lỉnh cũng nhanh nhẹn chạy tới bắt tay

- Chúng cháu đưa các cô ấy tới đây muốn xin Chủ Tịch cho các cô ấy vào làm trong Công Ty_ TFBOYS đồng thanh 1 câu khiến Chủ Tịch Phong ngạc nhiên

- Làm trong Công Ty?????

- Dạ đúng, cháu muốn các cô ấy làm quản lý riêng cho mỗi thành viên trong nhóm TFBOYS_ Vương Nguyên tiếp lời

- Quản lý riêng? Ừm....để ta suy nghĩ đã_ đưa hai tay đan chéo vào nhau chống cằm, ông Phong nhún mày tỏ rõ sự suy nghĩ cao độ

- Bọn cháu rất muốn các cô ấy làm quản lý riêng. Sống chung với nhau 1 tháng, cháu thấy các cô ấy rất có năng lực, còn về việc có xảy ra scandal tình cảm không thì bọn cháu sẽ cố gắng để không bị vướng mắc gì_ như thấu hiểu được suy nghĩ của Chủ Tịch, Thiên Ti đưa ra ý kiến ngay lập tức_ bọn cháu sẽ cho các cô ấy học chung lớp, chung trường với mình để tiện quản lý

Ngẫm nghĩ 1 hồi, Chủ Tịch nói

- Liệu có đúng như cháu nói không, Thiên Ti?

- Cháu khẳng định là cháu nói đúng, chủ tịch yên tâm_ gật đầu khẳng định, Thiên Ti cười. Vốn rất quý mến 3 chàng trai trẻ tuổi này, luôn coi 3 anh như con trai ông nên rất dễ dãi có thể Chủ Tịch sẽ đáp ứng yêu cầu này

- Được, vậy ta đồng ý

Sau khi nhập xong thủ tục vào công ty, Công Ty TF thông báo cho quần thể Fan TFBOYS biết thông qua Weibo (trang mạng xã hội của Trung Quốc). Hình ảnh của 3 cô gái quản lý xinh đẹp liền được đăng lên, có không ít những ý kiến đồng tình của Fan được đề ra. Chúng nó thờ phụng nhồm

- Bước thứ nhất, thành công_ chúng nó hô ầm lên ôm lấy nhau nhảy tưng tưng vui sướng

- Vậy bây giờ bọn em ở đâu?_ Quỳnh

- Quản lý riêng của ai thì về nhà người ấy_ TFBOYS đồng thanh

- Ồ....ơ....được sao?_ Hiền e ngại

- Chứ sao không, bạn gái về nhà bạn trai thì tốt quá còn gì_ Nguyên cười cười, giỡn giỡn, ánh mắt có chút “ không đành lòng” nhìn Hiền

Khải, Nguyên, Phuong và Hiền chia tay Quỳnh và Thiên để về Trùng Khánh làm thủ tục nhập học cho Hiền và nó

Về đến nhà Khải

- Mẹ, con trai yêu quý của mẹ về rồi nè_ Khải lúc ra ngoài thì tỏ ra là 1 đội trưởng chín chắn nhưng về nhà đứng trước mặt mẹ lại nhõng nhẽo y hệt 1 đứa trẻ con

Cung Thanh Hồng đang trong bếp chạy ra mỉm cười hiền hậu chào con trai

(Giới thiệu nhân vật mới: Cung Thanh Hồng- mẹ của Vương Tuấn Khải, rất yêu thương con trai và gia đình, tính tình hiền hậu, tuy thương con trai nhưng vẫn nghiêm khắc với thằng con “ đào hoa” này)(cái này là thật 100% đấy nhá, tặc giả không có bịa đâu à nha)

Bà nhìn con trai rồi lại nhìn người con gái đang đứng đằng sau cất giọng ngọt ngào

- Chào cháu, cháu có phải là quản lý riêng của Tiểu Khải nhà bác không?

- Dạ cháu chào bác, cháu tên là Phuong, cháu đúng là quản lý riêng của con trai bác đấy ạ_ Phuong lễ phép cúi chào bà Hồng

- Mẹ, bây giờ cô ấy sẽ ở với chúng ta, ngày mai con sẽ xin thầy hiệu trưởng và làm thủ tục nhập học cho cô ấy

- Chào mừng cháu đến với gia đình nhỏ này_ bà Hồng nghe con trai mình nói thế chỉ gật đầu rồi niềm nở đón tiếp “ thành viên mới”_ Tiểu Khải, dẫn Phuong lên phòng đi, để mẹ nấu xong nồi canh rồi xuống ăn cơm, hôm nay bố con đi công tác rồi, tuần sau mới về

Chỉ “ dạ” 1 tiếng, Khải giúp nó bê cái vali lên tầng 2 chỉ phòng cho nó. Bây giờ nó mới để ý rằng nhà Khải rất rộng và đẹp nha (phải miêu tả thế nào bây giờ, nói chung là đẹp hi hi), nó được Khải dẫn vào 1 phòng nằm ngay lối cầu thang rẽ sang bên phải, mở cửa phòng ra đập vào mắt nó là 1 căn phòng sạch

sẽ, ngăn nắp, tông màu chủ đạo là trắng và xanh dương, 1 cái ti vi trước giường, 1 cái bàn học và kệ sách, 1 nhà tắm, 1 chiếc cửa sổ thủy tinh trong suốt trông thật đẹp

- Woa, màu xanh dương, đúng màu tôi thích nè, quá tuyệt_ nó hét ầm lên vì sung sướng
- Ô, màu xanh dương cũng là màu tôi thích đấy_ Khải ngạc nhiên khi nó có cùng 1 màu thích với mình_ cô đi tắm đi rồi xuống ăn cơm, mẹ tôi chờ đấy
- OK OK, anh xuống trước đi_ nó xoay người Khải lại rồi đẩy thẳng về phía cửa
- À mà khoan, phòng tôi ở bên cạnh, có gì cứ sang đó gọi tôi nhé
- Ừ, cảm ơn anh nhiều

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trường Mới+ Học Sinh Mới (Phần 1)

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nó vươn vai ngáp dài 1 tiếng rồi dậy làm VSCN, xuống dưới nhà đã thấy bác Hồng lật đặt nấu bữa sáng

- Chào buổi sáng, bác Hồng_ nó mặc 1 chiếc váy dài quá đầu gối, cổ tròn màu xanh dương(lại màu xanh dương) bước xuống lễ phép chào hỏi_ Để con giúp bác 1 tay

Thấy cô gái ngoan ngoãn, lễ phép, bác Hồng mỉm cười gật đầu, ấn tượng với Phương đối với bác Hồng ngày càng tốt, có vẻ như rất hợp

- Thôi được rồi, bác sắp làm xong rồi, Tiểu Khải vẫn chưa dậy, cháu lên gọi nó hộ bác với_ bác Hồng mặc 1 chiếc tạp dề màu cam, luôn tay luôn chân bê đồ ăn ra bàn

“Dạ” 1 tiếng, Phương chạy lên tầng, gõ cửa té nhị gọi anh dậy

- Khải, Khải ơi! Anh dậy chưa? Mau xuống ăn sáng đi a

Đáp lại nó chỉ là 1 sự im lặng, có lẽ anh vẫn còn đang ngủ chạng? Gọi thêm 2 lần nữa vẫn không thấy Khải trả lời, Phương đánh bạo mở cửa phòng đi vào. Nó ngạc nhiên khi thấy căn phòng của anh rất gọn gàng, ngăn nắp, sạch sẽ, tông màu chủ đạo cũng là màu xanh dương, nội thất được trang trí y như phòng nó nhưng rộng hơn 1 chút. Tiến sát đến gần giường nó thấy anh đang ngủ, lúc ngủ trông anh cũng rất đẹp trai nha. Hàng lông mi dài im lặng khép quyền rũ đến mê người, đôi môi lúc nào cũng đỏ tự nhiên, cái mũi cao cao, mái tóc quá tảo che khuất đôi lông mày đậm. “Anh ta cũng thật đẹp trai a!”_ đó là những gì nó nghĩ lúc bấy giờ, chả bù cho những lúc anh và nó cãi nhau tay đôi, nó ghét anh kinh khủng mà giờ đây sao anh lại đáng yêu thế

- Cô nhìn đủ chưa?_ thực ra anh đã dậy lâu rồi, đang định ra khỏi phòng thì cô gọi, tính trêu chọc cô 1 chút thì quả nhiên 1 lúc sau cô tự động mở cửa phòng và đứng đấy nhìn ngắm anh đến ngây người ra như vậy

Bị câu nói của Khải cắt đứt mấy cái thứ suy nghĩ mông lung kia, nó choàng tỉnh, khuôn mặt đỏ bừng không biết giải thích ra làm sao, tâm trạng trở nên lo lắng không dám đối mặt với anh vì xấu hổ

- Cô vào đây làm gì? Có ý đồ gì mờ ám hả?_ Khải đưa khuôn mặt nghi ngờ nhìn nó 1 cách rất gian không thể gian hơn được nữa
- Ồ....tôi....tôi..._ nó mất bình tĩnh ập a ập ứng không nói nên lời, mãi 1 lúc sau mới mở được miệng_ Bác kêu tôi gọi anh xuống ăn sáng

Nói xong câu đó nó chạy vụt ra cửa không quay đầu lại để Khải 1 mình trong phòng bò lăn ra cười

Xuống tới nơi, bác Hồng thấy nó mặt đỏ bừng bừng, tò mò bác hỏi làm nó gât mình

- Cháu làm sao mà mặt đỏ bừng lên vậy? Tiểu Khải trêu cháu hả?
- Ồ.....ơ đâu có gì đâu bác_ nó chối bay chối biến

Cười nhẹ 1 cái như hiểu được chuyện, bác Hồng không hỏi thêm gì nữa ngồi vào bàn ăn, đúng lúc đó Khải cũng đi xuống

- Chào buổi sáng, mẹ thân yêu
- ừ, ngồi vào ăn sáng đi con
- Dạ

Sau khi ăn xong bữa sáng, Khải bắt nó đi thay đồ, kéo chiếc vali hôm qua xuống chào tạm biệt bác Hồng rồi ra xe đi làm nó ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra

- Ô này, đi đâu đấy

- Đi học chứ còn đi đâu

- Học ở đâu?

- Đi đi rồi biết, đi qua nhà Nguyễn đã

Ngồi trên xe 30 phút, Khải và nó đã đến nhà Nguyễn. Hiện thấy nó thì chạy ra ôm lấy ôm để vì nhớ nó (mới có 1 ngày thôi mà nhớ cái gì @@). Nhìn ngó xung quanh ngôi nhà nó trầm nghĩ “Nhà anh Nguyễn cũng thật đẹp quá a”

- Anh đợi bọn em chút để bọn em lấy đồ_ sau khi chạy lên phòng thay trang phục khoảng 10 phút Nguyễn chạy xuống với 2 chiếc vali nhỏ và đưa cho Hiền 1 cái vali màu hồng_ Của bạn gái nè, cầm lấy

Đang chuẩn bị đi ra khỏi cửa thì mẹ của Nguyễn bước ra

(Giới thiệu nhân vật mới: Châu Đình Phân- mama của Nguyễn, tính tình y hệt bác Cung Thanh Hồng vậy đó)

- Các con chuẩn bị đi rồi đấy à? Cẩn thận nhé_ Châu Đình Phân mỉm cười hiền hậu

- Vậy bọn con đi đây, tạm biệt bác/mẹ_ chúng nó đồng thanh tạm biệt rồi trở ra xe tiến thẳng về sân bay Trùng Khánh

(Xin lỗi các mem nha, tại t/g bạn ôn thi c3 nên ít lên viết truyện được, có thể chủ nhật hằng tuần mk sẽ viết nha, cảm ơn m.n ủng hộ a ^^)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trường Mới+ Học Sinh Mới(Phần 2)

Sau khi rời khỏi nhà Vương Nguyên, 4 người chúng nó tiến thẳng về Bắc Kinh. Chả là Khải, Nguyên và Thiên Ti cùng đỗ vào trường Đại học nổi tiếng- Trường Đại Học Bắc Kinh, Thiên và Nguyên học sau Khải 1 khóa. Hôm qua chỉ là Khải và Nguyên về chào hỏi gia đình vì đi du lịch Việt Nam rồi đi học luôn, bình thường thì sau khi đi học về Khải và Nguyên đều về nhà Thiên ở, có khi thì lại về Công Ty. Hôm nay đi học, Khải chọn đi xe ô tô thay bằng việc đi máy bay để 2 cô gái kia có thể quan sát Trung Quốc nơi đây

Ngồi trong xe, Hiền và Phương nhìn ra ngoài đều bị vẻ đẹp của những con đường và khung cảnh nơi đây cuốn hút. Thật sự rất đẹp a. Xe cô luôn đi lại tấp nập trên đường, những tòa nhà cao ốc lớn nhỏ, thỉnh thoảng bắt gặp những cây cổ thụ cao lớn bên đường

Sau 1 khoảng thời gian, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trước 1 ngôi nhà, chính xác là căn biệt thự to đẹp màu sữa, bước chân vào cánh cổng to lớn chúng nó cũng có thể nghe thấy tiếng nô đùa của trẻ con trong nhà

- A! Chị Quỳnh, chị Quỳnh, chị lại đây chơi với Nam Nam đi, đừng chơi với anh hai nữa

À thì ra đó chính là giọng nũng nịu của Nam Nam, khi bắt đầu có Quỳnh về nhà ở, Nam Nam đã tỏ ra vô cùng thích Quỳnh, lúc nào cũng đòi chơi với Quỳnh nhưng tại bây giờ Quỳnh đang chỉ cho Thiên làm mấy bài tập Ngữ Văn nên không thể chơi cùng Nam Nam được

(Giới thiệu nhân vật mới: Dịch Dương Nam Nam- em trai mà Thiên Ti cưng chiều nhất, tính tình có thể coi là giống Thiên Ti nhưng nhút nhát khi gặp chốn đông người, Nam Nam là 1 cậu nhóc cực kì đáng yêu)

- Chị Quỳnh không chơi với em thì anh chơi với em được không?_ Tuấn Khải từ ngoài bước vào, giang rộng 2 cánh tay như muốn Nam Nam chạy tới để anh ôm lấy

- A! Anh Khải, anh Nguyên_ Nam Nam reo mừng khi thấy 2 anh tới, cười híp mắt, chợt để ý đằng sau còn sự xuất hiện của 2 cô gái mới, nhóc chỉ tay và hỏi 1 câu làm cho Khải phải ngại ngùng_ Hai chị kia là bạn gái của 2 anh à?

- Chị.....chị á?_ Phương giật mình nhìn xung quanh rồi chỉ tay vào mình hỏi_ Không phải đâu, chị này mới là bạn gái của anh Nguyễn, còn chị không phải

- Ô! Hai chị xinh thật ý

- Cảm ơn nhóc, em đáng yêu lắm đấy_ Hiền nở 1 nụ cười tươi

Thấy Khải và Nguyên tới, Thiên Ti buông bút lạnh lùng đứng dậy

- Hai người đến rồi à? Hôm nay chúng ta phải làm thủ tục nhập học cho các cô ấy

- Ừ

Nói rồi cả 6 bước ra xe đi đến trường

Tại trường Đại Học Bắc Kinh, sau khi làm xong thủ tục nhập học, Khải về lớp trước, vừa mới ngồi xuống ghế thì cô giáo Vương Lộ Lộ bước vào

- Chào cả lớp, cô xin thông báo với lớp ta hôm nay có học sinh mới ở Việt Nam chuyển về, em vào đây đi Minh Phuong

Vừa dứt lời, nó bước vào lớp trong ánh mắt chăm chú của những cô, cậu bạn đang ngồi phía dưới

- Em có thể tự giới thiệu về bản thân 1 chút không?_ cô giáo Vương Lộ Lộ nói

- Chào tất cả các bạn, mình tên là Minh Phuong- học sinh mới, mong mọi người giúp đỡ_ nó cúi gập người 90 độ

- Chà chà, kia không phải là quản lí riêng của Phó Chủ tịch Hội Học Sinh Trường Đại Học Bắc Kinh- Vương Tuấn Khải hay sao? Không ngờ lại có dịp gặp mặt như thế này, quả là 1 tiểu mỹ nhân_ 1 học sinh nam ngồi cuối lớp nói vọng lên

- Tiểu mỹ nhân, xuống ngồi với mình đi_ học sinh 1

- Ngồi cạnh mình này, Tiểu Phuong_ học sinh 2

- Thôi đi mấy ông, quản lí của người ta thì đương nhiên là phải ngồi chỗ của Tuấn Khải rồi, đâu đến lượt ông_ học sinh 3

- Thôi được rồi cả lớp, Phuong! Em ngồi bên cạnh Tiểu Khải nha_ cô giáo Vương chỉ về phía bàn thứ 3 từ trên xuống, dãy giữa cũng là chỗ ngồi của Khải

- Dạ được

Sau khi đi xuống dưới, Khải có nói nhỏ với nó rằng” cô chỉ cần ngồi học ở đây, đương nhiên là mới sang đây cô sẽ không biết được kiến thức học của chúng tôi, tôi sẽ chỉ cho cô từ từ”

Và.....tiết học thứ nhất được bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thiên Ti Biết Ghen

Cuộc sống của chúng nó bắt đầu ổn định hơn, ngày ngày đi học rồi lại về nhà Thiên Ti ở, cùng nhau làm việc nhà, cùng nhau nấu ăn, cùng nhau chơi đùa, có lúc 3 đứa nó đi theo TFBOYS để thực hiện nhiệm vụ quản lí cho 3 chàng trai của đại gia đình Tứ Diệp Thảo. Chúng nó chăm sóc cho các anh rất tốt khiến Tứ Diệp Thảo cực kì hài lòng

Tuy nhiên hôm nay là ngày Lễ Thất Tịch (mùng 7 tháng 7 âm lịch, ngày 23 tháng 8 dương lịch, còn gọi là ngày lễ Tình Yêu) nên chúng nó được nghỉ học. Nguyên đã đưa Hiền đi chơi từ sáng sớm, có nói lại là tối họ mới về nên không phải chờ cơm. Sau khi tạm biệt Nam Nam, tạm biệt bác Liên(tên mẹ của Thiên Ti/ tác giả chỉ biết mẹ Thiên tên Liên thôi còn họ và tên đệm thì bó tay) và tạm biệt các thành viên trong nhóm, Nguyên đưa Hiền đi chơi, tuy nhiên vẫn phải bí mật, nguy trang nhằm tránh bị các nhà báo, phóng viên và Fan bắt gặp, lúc ấy thì nguy to

- Phát ghen tị với Nguyên Nhi đi được_ Tuấn Khải tiến 2 người ra khỏi cửa, nhìn theo bóng dáng khuất dần của chiếc xe ô tô chở Nguyên và Hiền

- Vậy anh cũng kiếm 1 cô đi_ Thiên Ti thấy Khải nói vậy trêu

- Anh á? 25 tuổi mới được có người yêu. Bây giờ mà có á? Chắc má Hồng đuổi anh ra khỏi nhà_ Khải đưa tay vuốt vuốt cái mũi cao, cười nói

- Đuổi thì về nhà em ở là xong_ Thiên đứng thẳng người bước vào nhà

- Cái đấy là do em nói đấy nhá_ bước theo sau Thiên, Khải cũng khoanh tay bước lên phòng. Hai anh chàng đi ngang qua phòng Quỳnh thấy nhỏ cứ hét ầm lên, hình như là đang xem phim thì phải

“Ồi trời ơi, Big Boss của em đẹp trai quá đi a”

“Tớ thấy phim này bình thường mà, nam nhân vật cũng thế mà cậu cứ làm quá lên”_Phương bật chặt lỗ tai vì tiếng hét của nhỏ Quỳnh quá to, sắp thủng màng nhĩ luôn rồi

“Kệ tớ, phim hay mà, cậu đúng là không có mắt thẩm mĩ”_Quỳnh bĩu môi cãi lại nó

Vì không cầm được sự tò mò, Khải và Thiên cùng nhau mở cửa bước vào xem là 2 đứa nó đang làm gì. Hóa ra chúng nó đang xem phim “Hậu duệ mặt trời”- bộ phim đang hot nhất hiện nay

- Ô, các anh lên đây làm gì?_Quỳnh bỏ điều khiển tivi xuống ôm lấy cái gối hỏi

- À! Tại các em hét to quá, anh tưởng ai vào bắt cóc các em nên anh vô coi sao_Khải nhin cười trêu chọc

- Ô! Em làm phiền các anh à? Em xin lỗi_ nhỏ ngại ngừng gãi tóc

- Anh nghe nói bộ phim này đang rất hot_Thiên Ti nãy giờ đứng xỏ tay vào túi quần lên tiếng

- Đúng rồi đó a! Phim này hay dã man, em thích Big Boss nhất_ nhỏ mặt mày hớn hỡ_ ước gì em được làm bạn gái anh ý nhỉ?_ (lại mơ mộng rồi @@)

- Làm bạn gái????????_ không hiểu tại sao khi nghe xong câu này lòng Thiên Ti có chút khó chịu, mới đầu thì không sao nhưng bây giờ nhìn thấy anh chàng Đại Úy trong phim kia lại cảm thấy ghét đến thế

2,3 ngày sau, Quỳnh vẫn mãi mê với bộ phim này, trước mặt anh lúc nào cũng nhắc đến cái tên Song Joong Ki càng khiến anh thêm phần khó chịu. Tại sao thế nhỉ? Câu hỏi này khiến anh thắc mắc rất nhiều. Tối hôm đó, Thiên quyết định hỏi Khải về vấn đề này

- Anh Khải! Em hỏi anh này! Có 1 người con trai và 1 người con gái sống chung 1 nhà, chàng trai đó không thích cô gái đó nhưng khi nghe cô gái đó khen 1 người con trai khác và muốn làm bạn gái của người con trai đó thì anh chàng kia cảm thấy rất tức giận và khó chịu. Vậy em hỏi anh, chàng trai đó bị sao vậy?

Khải xoa xoa cái mũi 1 hồi rồi nói

- Chàng trai đó đang ghen_ nghe xong câu đó, Thiên Ti giật nảy người, anh Khải nói cái gì cơ? Ghen? Anh đang ghen sao? Làm gì có chuyện đó chứ, anh đâu có thích Quỳnh

- Anh nghĩ chàng trai đó yêu cô gái đó rồi_ Khải lại nói thêm 1 câu nữa khiến anh shock thật rồi, anh yêu cô gái đó? Anh yêu Quỳnh sao? Chìm đắm trong mớ câu hỏi phức tạp ấy, Thiên ngây người khiến Khải khá ngạc nhiên

- Này Thiên! Em hỏi thế có phải là em.....

- Đúng! Người con trai và người con gái chung nhà đó chính là em và Quỳnh_ sau 1 hồi suy nghĩ, Thiên nói thẳng luôn, anh không thích nói dối, anh thừa nhận là anh đã ghen, cũng bởi Khải là anh em tốt bao nhiêu năm nay rồi, anh không muốn giấu

Khải mất chữ O mồm chữ A nhìn cậu em trai với tâm trạng hỗn loạn, Khải không muốn hỏi gì nữa bởi anh biết Thiên đang suy nghĩ

Lông mày đẹp nhũn chặt, Thiên bước về phòng nằm phịch xuống chiếc giường màu trắng êm ái, với tay ôm lấy chú gấu Kuma trên đầu giường thì thầm

- Kuma em nói xem, anh yêu Quỳnh thật rồi à????_ những lúc như thế này, anh thường nói chuyện với nó, mặc dù biết nó không thể trả lời nhưng anh vẫn hỏi, Kuma là người bạn anh cũng yêu quý rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Rắc Rối Ấp Đến

Mày đẹp nhũn chặt, Thiên bước về phòng nằm phịch xuống chiếc giường màu trắng êm ái, với tay ôm lấy chú gấu Kuma trên đầu giường thì thầm

- Kuma em nói xem, anh yêu Quỳnh thật rồi à????_ những lúc như thế này, anh thường nói chuyện với nó, mặc dù biết nó không thể trả lời nhưng anh vẫn hỏi, Kuma là người bạn anh cũng yêu quý rất nhiều

Sau 1 đêm suy nghĩ, Thiên quyết định sau này, vào khoảng thời gian thích hợp anh sẽ nói với Quỳnh sau, anh cũng cần phải có thêm thời gian để suy nghĩ và tìm hiểu kĩ hơn về cô gái này

****Ngày hôm sau****

Giống như bao ngày khác, hôm nay chúng nó lại đến trường, bước xuống xe dưới ánh mắt chăm chú theo dõi của học sinh trong trường, chúng nó đi vào trường, đi ngang qua 1 nhóm học sinh thấy họ đang bàn tán rất là sôi nổi

- Chúng mày biết tin gì chưa? Hôm nay tam thiên kim tiểu thư nhà họ Âu Dương sẽ chuyển về trường mình học đấy_ học sinh 1

- Ô ô ô ô ô, tao nghe nói 3 cô thiên kim đó rất xinh đẹp, nhà lại giàu nữa_ học sinh 2

- Từ Mỹ về thì phải_ học sinh 3

Vừa dứt lời thì từ đằng xa, 3 chiếc xe ô tô Lamborghini màu đen, đỏ và trắng nối đuôi nhau đi vào trường

- Đấy, vừa nhắc xong là tới ngay_ học sinh 4

Giống như bao học sinh khác, chúng nó theo phản xạ quay người lại. Từ trong xe ô tô màu đen thứ nhất 1 cô gái ăn mặc chiếc váy xòe ngắn màu đen cùng chiếc áo trắng sơ mi tinh khôi, đôi giày cao gót đến 7 phân, mái tóc xoăn xõa ngang lưng được nhuộm màu đỏ hung, khuôn mặt trang điểm khá đậm nhìn khuôn mặt tuy xinh đẹp nhưng khá là kiêu ngạo. Tiếp đến là chiếc xe ô tô màu đỏ thứ 2, cũng là 1 cô gái kiêu diễm bước xuống, cách ăn mặc không khác cô gái kia là mấy nhưng chỉ khác cô có mái tóc màu hạt dẻ và trẻ hơn so với cô gái thứ nhất. Cuối cùng là cô gái thứ 3 bước xuống từ chiếc xe màu trắng. Khác hẳn với 2 cô gái đầu tiên, cô gái này có vẻ mặt dịu hiền, không kiêu ngạo như 2 chị của mình, đôi chân khá dài nên chỉ đi giày bệt, mái tóc bầm đen nhánh, khuôn mặt xinh đẹp 1 cách sắc sảo mà ai nhìn cũng phải say mê. 3 cô gái này không ai khác chính là Tam Thiên Kim Tiểu Thư nhà họ Âu Dương- 1 dòng họ nổi tiếng với sự giàu có và thế mạnh không ai bằng trên cái đất xứ Trung này. Bố của các cô là 1 người khá nổi tiếng trong lĩnh vực bất động sản và đá quý nên ai cũng phải nể mặt. 3 cô cũng đã biết TFBOYS được khá lâu nhưng do phải qua Mỹ học nên không gặp mặt làm quen được, đặc biệt 3 cô rất thích 3 anh vì thế sau khi về nước, các cô đã xin bố mẹ cho tới đây học mục đích là để tiếp cận và trở thành bạn gái của 3 anh chàng. Các cô không tin với nhan sắc và thế lực của các cô sẽ không tiếp cận được các anh.

*** Giới thiệu nhân vật mới:

1: Âu Dương Lam Lam(cô gái ở xe thứ nhất), có mái tóc xoăn màu đỏ hung, tính tình ác độc, không có tính kiên trì, đã muốn cái gì là phải có bằng được, là Đại Thiên Kim Tiểu Thư nhà họ Âu Dương, năm nay 17 tuổi, cô đặc biệt thích Vương Tuấn Khải

2: Âu Dương Thiên Lam(cô gái ở xe thứ 2), có mái tóc xoăn màu hạt dẻ, tính tình y chang cô chị cả, âm mưu nhiều không kể hết, là Nhị Thiên Kim Tiểu Thư nhà họ Âu Dương, năm nay 15 tuổi, rất thích chàng trai cao lãnh Dịch Dương Thiên Ti

3: Âu Dương Bích Lam(cô gái ở xe thứ 3), có mái tóc bầm đen, tính tình hiền lành, (but)*.....hiền nhưng nham hiểm, là Tam Thiên Kim Tiểu Thư nhà họ Âu Dương, năm nay cũng 15 tuổi, rất thích Vương Nguyên

*but là tiếng anh: nghĩa là nhưng

(Chú thích) Âu Dương Thiên Lam và Âu Dương Bích Lam là chị em song sinh nên mới cùng tuổi với nhau)

Trong khi các học sinh khác vẫn đang ngơ ngác nhìn ngắm dung nhan của 3 chị em nhà họ Âu Dương thì chúng nó đã ngoảnh mặt lại và tiếp tục bước lên tầng, tuy nhiên Âu Dương Lam Lam đã kịp nhìn thấy Khải hơn hờ, gọi to

- Anh Khải, anh Khải

Sau 2 câu gọi ấy, ánh mắt học sinh trong trường đổ dồn về phía chúng nó, có 1 vài lời bàn tán xôn xao

- Gì thế kia? Các cô ấy biết TFBOYS từ bao giờ thế?_ học sinh 1

- Mày ngu, TFBOYS trường chúng ta nổi tiếng thế ai mà không biết_ học sinh 2 gõ vào đầu học sinh 1 mắng

- Có thể các cô ấy cũng là Tứ Diệp Thảo chăng?_ học sinh 3

Thấy có người gọi, Khải quay người lại, tất cả cũng quay lại nhìn người con gái đang chạy tới phía mình

- Chào tiểu thư_ lịch sự chào 1 tiếng, Khải cúi người

- Anh đâu cần phải khách sáo như vậy a_ nói rồi cô ta cầm lấy tay Khải lay lay_ Anh Khải, em rất thích anh đấy, chụp chung với em 1 tấm được không?

Bị cầm tay bất ngờ, Khải hoảng hốt rút tay lại khiến Âu Dương Lam Lam rất hụt hẫng và tức giận. Tại sao anh lại rút tay lại? Hành động đó là sao? Anh có biết có bao nhiêu người muốn em cầm tay mà không được không?

- Được, tôi sẽ chụp với tiểu thư 1 tấm_ Khải thấy sắc mặt của Âu Dương Lam Lam không tốt chút nào bèn tùy cơ ứng biến

- Em cũng muốn chụp với anh Thiên 1 tấm_ thấy chị của mình gọi tên Khải, Âu Dương Lam Lam và Âu Dương Bích Lam xoay người nhìn theo hướng chị mình chạy đến, thấy Thiên và Nguyên cũng đang đứng kia, không cầm được sự sung sướng, 2 cô cũng chạy tới

- Em muốn chụp với anh Nguyên_ Âu Dương Bích Lam

Nói rồi chạy tới nhờ 1 học sinh khác chụp hộ cho mình, các em gái và TFBOYS 1 tấm. Âu Dương Lam Lam không biết xấu hổ ôm choàng lấy cổ Khải làm anh dấy dựa muốn buông ra

- Xin tiểu thư giữ khoảng cách_ Khải nhắc nhở

Âu Dương Thiên Lam thì dựa sát người Thiên làm cho 2 người con gái đứng đằng kia rất tức giận, đó không ai khác chính là Quỳnh và Phuong. Chắc các cô cũng đang ghen thật rồi ^^ . Tuy nhiên sự tức giận của Quỳnh và Phuong chưa bằng sự tức giận của Hiền khi thấy Âu Dương Bích Lam không những dựa sát vào người Nguyên lại còn cả gan nắm lấy tay của bạn trai cô nữa

Sau khi chụp xong, 3 cô gái kia cảm thấy rất vui nhìn TFBOYS. Nhưng nụ cười tắt ngay lập tức khi nhìn thấy các anh đang tiến đến bên 3 người con gái đang đứng trên cầu thang

- Các cô ấy là ai?_ Âu Dương Lam Lam tiến tới hỏi (sao chị vô duyên thế? Là ai liên quan gì tới chị hứ)

- À! Các cô ấy là quản lí của bọn anh_ Nguyên nở nụ cười đáng yêu

- Ô thì ra là quản lí, em nói thật nhé, các cô ấy chắc không làm tốt công việc quản lí đâu nhỉ? Nhìn cái bộ dạng là thấy rất hậu đậu rồi, lại còn xấu xí nữa, chắc công ty phân công như thế này chứ gì? Các anh cũng không thích phải không? Hay để em về báo bố nói với công ty cho. Hoặc để 3 chị em em thay thế các cô ấy làm quản lí của các anh cũng được, em tự nguyện_ khoanh tay trước ngực, Âu Dương Thiên Lam nhìn ngắm kĩ lưỡng các cô gái kia bĩu môi chê bai

TFBOYS tròn mắt nhìn Âu Dương Thiên Lam, thật không ngờ tiểu thư nhà họ Âu Dương lại mất lịch sự như vậy

- Đây cô ăn nói cho cẩn thận, ai xấu xí, ai hậu đậu, muốn làm quản lí của các anh ấy thì cứ nói hẳn ra việc gì phải chê bai chúng tôi, bộ các cô tưởng các cô....._ nó không chịu được bước lên 1 bước mạnh mẽ nói, chưa nói được hết câu Khải đã nắm tay kéo nó về đằng sau. Cái nắm tay đấy khiến mặt Âu Dương Lam Lam nóng bừng vì giận

- Xin Âu Dương Nhị Tiểu Thư đừng nói vậy, các cô ấy làm việc rất tốt, và đương nhiên là chúng tôi rất quý các cô ấy nên không cần phải thay đâu, không dám làm phiền các tiểu thư làm quản lí cho TFBOYS chúng tôi_ thật sự có hơi quá đáng rồi, Thiên Ti cũng chịu không nổi lạnh lùng nhìn các vị tiểu thư đài cát nói thẳng

- Được rồi, chúng ta đi, tạm biệt các tiểu thư_ Tuấn Khải không muốn ở đây xảy ra cãi vã, dù gì thì các anh cũng là 1 Idol, không nên làm chuyện mất mặt. Nói xong câu này, chúng nó quay lưng đi thẳng

Nhưng 1 lúc sau khi vào lớp, nó và Khải lại bàng hoàng khi nghe cô giáo Vương Lộ Lộ tuyên bố

- Ngày hôm nay, lớp ta lại được đón tiếp 1 học sinh mới, Đại Thiên Kim Tiểu Thư Âu Dương Lam Lam

- Chào tất cả các bạn, mình tên là Âu Dương Lam Lam, học sinh mới của lớp ta, rất vui được gặp các bạn

Vì sao cô ta được vào lớp này ư? Dễ hiểu thôi, lớp nào có Khải là cô ta học. Không cần nói cũng biết 2 đứa em Âu Dương Thiên Lam và Âu Dương Bích Lam cũng vậy

- Vậy em muốn ngồi ở đâu?_ cô giáo Vương tỏ ra rất kính trọng vị tiểu thư này

- Ừm.....em ngồi kế bên Khải_ cô ta chỉ tay về phía Phuong ý muốn Phuong phải chuyển chỗ đi để cho cô ta ngồi

- Vậy thì Phuong, em đứng lên đổi chỗ cho....._ chưa kịp nói hết câu thì Khải đã đứng dậy

- Phuong là quản lí của em vì vậy cô ấy phải ngồi chỗ gần em, ngay bên cạnh em

Phải! Sau khi xảy ra chuyện vừa rồi anh đã biết, Tiểu Thư nhà họ Âu Dương chẳng phải tốt đẹp gì, có thể thấy ý đồ trong hành động của các cô, Âu Dương Lam Lam thích anh. Anh biết, tất nhiên là anh biết

- Khải, em dám cãi lại cô sao?_ cô giáo Vương ngạc nhiên trước hành động của Khải, từ khi vào trường, từ khi dạy anh đến giờ đây là lần đầu tiên cô thấy Khải như vậy. Còn riêng về phần Lam Lam thì khỏi phải nói cũng biết cô ta tức giận cỡ nào

- Em không dám thưa cô_ Khải cúi mặt xin lỗi

- Tốt vậy thì Lam Lam, em xuống chỗ Phuong ngồi đi, còn Phuong xuống ngồi với Diệp Phong ở bàn thứ 4 từ dưới lên_ cô giáo Vương hài lòng với lời xin lỗi của Khải

Nó bực mình bất đắc dĩ đứng lên, mặt xỉ xuống còn Âu Dương Lam Lam cười khinh bỉ và thể hiện sự chiến thắng.

- Anh Khải....._ Nhưng khi cô ta vừa hí hửng ngồi vào bàn, chưa kịp nói câu nào thì.....

- Em xin lỗi cô giáo_ Khải lơ đẹp cái gọi của cô ta đứng lên xin lỗi cô 1 tiếng rồi gấp sách vở đứng bỏ vào balo đứng dậy tiến về chỗ Phuong

- Diệp Phong đổi chỗ cho mình được chứ?_ Khải cúi người cười cười như nịnh nọt

- Ok

Cả lớp ngồi ngó ngác nhìn hành động của Khải! Ôi chuyện gì xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tai Nạn

- Diệp Phong đổi chỗ cho mình được chứ?_ Khải cúi người cười cười như nịnh nọt

- Ok

Cả lớp ngồi ngó ngác nhìn hành động của Khải! Ôi chuyện gì xảy ra vậy?

Ngay cả nó cũng không thể hiểu nổi, tại sao Tuấn Khải lại muốn ngồi với nó? Tròn mắt ngạc nhiên, nó không thể hiểu nổi Khải đang nghĩ gì nữa. Còn cô giáo Vương Lộ Lộ thì giận tím mặt, Tuấn Khải sao lại dám cả gan cãi lại cô chứ?

- Vương Tuấn Khải! Em không coi lời nói của cô ra gì sao? Thật không thể ngờ em là 1 người như vậy

- Em không có cãi cô, chẳng qua em là không muốn ngồi với Phuong là vì cô ấy mới về đây, chưa hiểu rõ được những bài học, em cần phải ngồi cạnh cô ấy để chỉ thêm_ Khải đứng lên, khuôn mặt tỉnh bơ

- Chẳng phải cô đã xếp chỗ cho bạn ấy ngồi bên cạnh Diệp Phong rồi hay sao? Diệp Phong học không kém em là bao_ cô giáo Vương vẫn đứng đó chỉ trỏ, đối với cô việc bị học sinh cãi lại là vô cùng mất mặt với lại cô cũng có thể thấy Âu Dương Lam Lam thích Tuấn Khải, muốn sắp xếp chỗ như vậy để lấy lòng cô ta. Đơn giản là vì nhà cô ta giàu mà! Ai mà giúp đỡ và đối tốt với Lam Lam thì nhất định cô ta sẽ “ hậu đãi” lại người đó

- Vậy em hỏi cô! Diệp Phong cậu ấy có hiểu tiếng Việt hay không? Tuy Phuong nói được tiếng Trung nhưng vẫn còn nhiều chỗ không biết vậy giao tiếp kiểu gì_ (ôi ôi, học sinh mầu mực đầu mất rồi Tuấn Khải **)

Cái gì cơ? Tuấn Khải đang nói dối! Rõ ràng là cô biết tiếng Trung mà, rất rõ là đằng khác nhưng tại sao anh lại bảo cô vẫn còn nhiều câu từ chưa nói được? Anh làm thế là vì cái gì chứ? Trong đầu nó không biết cơ man nào là những câu hỏi lung tung

Cô giáo Vương cứng họng, không thể cãi được nữa, thẹn quá hóa giận, cô mặt đỏ bừng bừng hét lên

- TUẤN KHẢI, EM RA NGOÀI CHO TÔI

Trong lúc hai cô trò đang “ chiến tranh” thì ở đằng kia, có 1 cô gái giận dữ đứng đứng 1 cách đáng sợ, anh coi cô không ra cái gì ư? Sao anh lại không muốn ngồi với cô? Tuấn Khải em đã làm gì để anh phải như vậy? Em có chỗ nào không tốt bằng cô ta chứ?

- Cô giáo Vương, tôi nói cho cô biết, cô mà còn dám lớn tiếng với Tuấn Khải nữa thì đừng trách ngay bây giờ cô bị tổng cổ khỏi cái trường này_ Âu Dương Lam Lam ngạo nghễ đứng dậy, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cô giáo Vương đang sợ xanh mặt

Cuối cùng cũng đã hết buổi học, tất cả các sinh viên trong trường lần lượt ra về, xuống đến cổng trường, Khải lung tung balo mà vẫn không thấy điện thoại đâu

- Anh bị mất cái gì à Tuấn Khải?_ Quỳnh để ý thấy Khải cứ lật qua lật lại cái balo tò mò hỏi

- Có khi anh để quên mất cái điện thoại trong lớp rồi! Các em có thể chờ anh 1 chút không?_ Khải khóa balo đeo lại trên vai và chạy lại lớp. Hóa ra là nó nằm trong ngăn bàn thật! Đang định ra khỏi lớp thì 1 bóng người con gái chặn đầu anh lại không cho ra

- Xin chào Đại Tiểu Thư Âu Dương Lam Lam_ lùi lại phía sau 1 bước, Khải thận trọng giữ khoảng cách

- Tuấn Khải! Anh không thích em thế sao? Tại sao lại tránh xa em? Tại sao không muốn ngồi với em?_ từng câu từng chữ nhẹ nhàng được nói ra, giọng nói không giống với lúc cô ta chanh chua, dọa dẫm như hồi đầu làm Khải thấy khó chịu. Anh cũng chẳng hiểu tại sao anh lại có 1 cảm giác ghét cô ta dễ sợ, mặc dù hôm nay mới gặp mặt cô ta lần đầu, là tại vì cô ta quá kiêu ngạo chăng?

Câu hỏi của Âu Dương Lam Lam làm anh nhất thời không biết trả lời ra sao, chỉ biết rằng anh muốn tránh xa cô ta ra

- Âu Dương Đại Tiểu Thư, cũng muộn rồi cô mau về nhà đi

- Đừng gọi em là Đại Tiểu Thư này nọ nữa được không? Em muốn anh gọi em là Lam Lam_ cô ta làm bộ mặt nũng nịu (dờ hơi ==)

- Tôi không thể thất lễ, cô có thể tránh đường cho tôi đi về được không? Mọi người đang đợi phía dưới_ nói rồi Khải đẩy người cô ta ra, khẽ luồn qua chỗ hở bên trái để ra ngoài, đi được 1 đoạn bất chợt cô ta nhào người ôm lấy anh từ sau lưng làm anh giật mình hoảng hốt, cũng may là sinh viên đã về hết nếu không thấy cảnh này kiểu gì cũng mang điện thoại ra chụp mấy kiểu làm cho cuộc sống của anh lật sang trang mới đây rầy Scandal

- Tuấn Khải! Em thật sự rất thích anh, em không muốn anh lạnh lùng với em như vậy, làm bạn trai em có được không (hờ ơi, bà chị không biết xấu hổ a @@)

Buông cánh tay của cô tiểu thư kia ra, Khải xoay người đối diện với Lam Lam

- Âu Dương Đại Tiểu Thư, tôi với cô là không thể!

- Lí do??????

- Cái thứ nhất: Tôi không hề thích cô

cái thứ hai: Tôi còn sự nghiệp phía trước, là 1 ca sĩ tôi không thể yếu sớm như vậy được, Fan sẽ không thể chấp nhận với lại mẹ tôi đã cấm không được yêu trước 25 tuổi, tôi không thể không nghe lời mẹ được_ Khải cố nói rõ để cho cô ta hiểu

Tức giận trước câu nói của Khải? Anh không yêu cô? Không thể nào! Người con trai nào khi nhìn thấy chị em cô đều tỏ ra ngưỡng mộ, cũng đều thích nhưng anh là ngoại lệ sao? Tuấn Khải, em nhất định sẽ làm cho anh yêu em

- Em có thể chờ mà Tuấn Khải_ cô ta gần như sắp khóc

- Không cần chờ nữa, tôi đã có người thương trong lòng rồi_ không biết làm thế nào để thay đổi suy nghĩ của cái cô Lam Lam kia, bắt quá anh phải nói dối như vậy

- Người thương trong lòng? Có phải là cái cô tên Minh Phương kia không?_ 1 giọt nước mắt rơi, cô ta sắp điên rồi, từng câu từng chữ cô ta hét lên vang trường

“Có phải Phương không?” dấu hỏi chấm to đùng hiện lên trong đầu Khải, là Phương thật không?

- Tiểu thư đừng suy đoán bậy bạ_ hoảng hốt, Khải quay người bước đi một mạch xuống sân trường để lại cô với nỗi giận khôn cùng, sự hốt hoảng vội vã của anh càng làm cho cô thêm khẳng định anh yêu Phương

“Minh Phương, tôi sẽ không ta cho cô đâu, aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”_ bị kích động cô ta lao xuống ô tô, đuổi tài xế ra khỏi xe 1 mình phóng xe hướng tới chỗ chúng nó. Chiếc xe Lamborghini màu đen phi như điên đến chỗ chúng nó. Xui xẻo kiểu gì chúng nó lại vẫn đang nói chuyện vui vẻ thế kia mà không biết chuyện không hay sắp xảy ra

- Chị Lam Lam đi đâu rồi nhì? Hay về trước rồi? Xe chẳng thấy đâu cả_ Âu Dương Thiên Lam vì phải làm xong thủ tục nhập học nên bây giờ mới xuống

Bất chợt nghe thấy tiếng động cơ xe lao nhanh tới, Hiền quay người nhìn về phía đang có chiếc xe màu đen phi đến

- Cẩn thận_ Hiền nhào người ôm Nguyên ngã về phía sau, theo phản xạ Thiên thấy vậy cũng kéo Quỳnh sang 1 chỗ khác, tình huống thật nguy hiểm a. Thế nào mà nó đòi đi mua nước uống bắt Khải phải đi theo nên bỏ khá xa đám Hiền và Quỳnh. Chết tiệt! Quỳnh thấy vậy liền hét lên

- PHƯƠNG! KHẢI! HAI NGƯỜI MAU CẦN THẬN_ mục tiêu của cái xe đen đó đâu phải cô mà là nó kia, Quỳnh, Thiên, Hiền và Nguyên hốt hoảng hét ầm lên

Nghe được tiếng hét, nó và Khải theo phản xạ quay người lại. Ôi mẹ ời, cái ô tô đen đó.....

- Quản lí, cô cẩn thận kia_ Khải cũng hốt hoảng không kém, kéo tay Phương sang 1 bên

Bị đâm hụp chiếc xe “ Kít” lại 1 tiếng chói tai rồi lại tiếp tục phi đến

- Phương, cô cướp người con trai của tôi, tôi giết cô. Tuấn Khải, anh nhất thiết phải bảo vệ nó như thể vậy thì em với anh cùng chết để xuống địa phủ, chúng ta sẽ có đôi có cặp_ Âu Dương Lam Lam ngồi trong xe hét lên như con điên, chiếc xe chuyển hướng về phía Tuấn Khải

- Tuấn Khải, anh mau tránh ra_ thấy được chiếc xe muốn đâm Khải, chẳng hiểu thế nào nó lại chạy ra xô Khải ngã xuống 1 bên còn nó thì.....
Chiếc xe đã đâm phải nó, nhưng may mắn là nó kịp tránh đi chỉ bị đâm nhẹ. Chiếc xe đâm được người xong liền bỏ đi ngay lập tức

- Khônggggggggggggg! Phương, cậu mau tỉnh lại cho tớ, Phương, Phương_ Quỳnh hét lên chạy tới ôm chầm lấy thân thể của nó, nhỏ cảm thấy ở tay uon ướt. Máu! Là máu từ trán nó chảy xuống. Nó ngất rồi, ngất vì bị choáng. Hiền nhìn thấy cảnh này cũng ngất đi vì sợ

Khải thì bất động ngay tại chỗ, nó cứu anh 1 mạng, chính là nó.

- Mau.....mau gọi.....gọi cấp cứu.....mau lên_ Hoàn hồn nhìn người con gái đã bất tỉnh, Khải sợ lắm, chưa bao giờ sợ như thế này, đừng có nói rằng anh sẽ mất đi nó nhá? Không được đâu, tuyệt đối không thể được

- Phuong....Phuong! Cô mau tỉnh lại đi, tỉnh lại cho tôi_ Khải hét lên đau đớn, sao anh lại đau thế này?

Tiếng xe cấp cứu ngày càng gần, đưa nó vào bệnh viện. Chỉ mấy phút sau, các nhà báo, phóng viên của các công ty lớn nhỏ đều ập đến để chụp hình, đưa tin về vụ việc này, dù gì chúng nó cũng là người nổi tiếng mà

*****Tại Bệnh Viện Bắc Kinh nổi tiếng*****

- Tránh ra, tránh ra, làm ơn tránh đường giùm_ tiếng bác sĩ và y tá vang lên khắp bệnh viện. Nó đang được đưa nhanh vào phòng cấp cứu, nếu không nhanh thì có lẽ nó sẽ chết vì mất máu

(tại t/g bạn ôn thi nên không thể viết thường xuyên được nha, m.n thông cảm, thank you vì đã ủng hộ ạ ^^)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Sự Tín Nhiệm Của Tứ Diệp Thảo

Đền ở phòng cấp cứu được bật sáng lên mãi chưa thấy tắt, Hiền sau khi ngất đã được Nguyên đưa đi truyền nước chưa thấy ra, chỉ còn lại 3 con người đang lo sốt ruột ngoài phòng chờ. Ở bệnh viện, người thì vui mừng hơn hờ đến đón người nhà trở về, người thì khóc thương tâm vì người nhà có chuyện không may, quả thật không khí nơi đây thật không tốt chút nào. Khải vì bế nó lên xe cấp cứu nên chiếc áo trắng đồng phục đã bị nhuộm bởi 1 màu đỏ, ngồi trên chiếc ghế dài trong bệnh viện, anh không khỏi lo lắng, hết đứng lên lại ngồi xuống, mày đẹp luôn nhủ mãi không buông lỏng. Quỳnh và Thiên cũng lo chẳng kém, nhìn thấy Khải như vậy lại càng sốt ruột thêm

- Chết tiệt!_ Khải không kìm chế được cảm xúc nhất thời nóng vội nắm mạnh tay vào tường, đôi bàn tay đỏ hoe rồi máu bắt đầu rỉ ra

- Anh Khải, đừng nên quá kích động như vậy?_ Thiên Ti vỗ nhẹ lên vai anh, muốn giúp anh vui bớt 1 phần tâm trạng

- Em nói anh không kích động sao được? Cô ấy đã cứu anh đấy? Chính là cô ấy? Để rồi vì cứu anh mà cô ấy bị như vậy_ Khải giữ chặt vai Thiên Ti lắc mạnh, thật sự anh đã quá kích động

- Anh Khải! Nóng giận như vậy cũng chẳng được gì đâu! Anh đừng như vậy với anh Thiên, em tin chắc Phuong sẽ không sao đâu mà! Cô ấy rất kiên cường_ Quỳnh vội ngăn cản đôi bàn tay đang siết chặt vai của Thiên, dẫn do suy tư 1 lúc nhỏ mới nói ra tâm tư hiện tại của mình_ À mà đúng rồi! Tại sao cái xe ấy lại muốn đâm anh và Phuong chứ?

Nhắc đến đây, Khải vội đứng bật dậy

- Người trong xe thì anh không thấy rõ, chiếc xe màu đen ấy trông rất quen mắt. Không lẽ....._ nhớ lại tất cả những chuyện hồi trưa, Khải giật mình suy nghĩ “ Không có lẽ nào lại là cô ta sao?”

- Không lẽ gì? Anh Khải....._ Thiên Ti thấy anh đang dẫn đo suy nghĩ cố gắng hỏi

- Là Âu Dương Lam Lam, chẳng lẽ lại là cô ta?_ Tuấn Khải mặt lưỡng lự trả lời, câu nói này anh không chắc cho lắm

Thiên Ti nghe thấy vậy giật mình. Không thể? Chẳng nhẽ cái cô Âu Dương Lam Lam này ác độc thế sao? Tuấn Khải tỉ mỉ kể mọi chuyện cho Quỳnh và Thiên nghe làm Quỳnh không khỏi tức giận, chỉ muốn giết chết cô ta ngay bây giờ? Tại sao cô ta lại dám làm vậy với bạn thân của cô chứ? Cô ta tưởng nhà cô ta giàu, có quyền lực là muốn làm gì thì làm sao?

*****Cùng cùng lúc này tại căn biệt thự nguy nga như hoàng cung của dòng họ nhà Âu Dương*****

- Âu Dương Lam Lam, ba không thể ngờ được con lại là người như thế này_ Âu Dương Thiên Minh cảm tờ báo viết về vụ tai nạn của nó (thông tin nhanh zữ) đập xuống bàn, chiếc xe Lamborghini màu đen đỏ đã được công an điều tra rõ, chủ nhân chiếc xe đắt tiền này không ai khác chính là Âu Dương Lam Lam- con gái ông

(Giới thiệu nhân vật mới: Âu Dương Thiên Minh- ba của Âu Dương Lam Lam, Âu Dương Thiên Lam và Âu Dương Bích Lam. Khác hẳn so với 3 đứa con gái, ông lại là người rất hiền lành, giỏi giang)

“*****”Tác giả bật mí cho mà nghe: Máy chap sắp tới (không biết là chap bao nhiêu nữa) các bạn sẽ được biết nhiều về bí mật và mối quan hệ giữa ông và Phuong”*****”

- Ba à! Cũng chỉ tại lúc ấy con nhất thời nóng giận, ba cũng biết con yêu Tuấn Khải mà_ cô ta làm giọng nũng nịu

- Dù có yếu thế nào đi chăng nữa con cũng phải giữ cho cái nhà Âu Dương này 1 chút thể diện chứ? Con làm vậy sau này ba còn dám vác mặt đi đâu mà nhìn người ta, còn chẳng biết cô bé ấy có bị sao không nữa! Mai nhất định bố phải đi thăm hỏi cô bé ấy_ không nguôi được con giận giữ ông quát ầm lên. Từ lúc 3 chị em Âu Dương Lam Lam 7 tuổi các cô đã phải mất đi người mẹ đáng kính, một mình ông chăm sóc ba cô trưởng thành khôn lớn, có năm mơ cũng không thể tin được con gái ông lại như thế này

- Ba à! Việc gì phải đi thăm cô ta, mặc kệ? _ Âu Dương Lam Lam đứng phắt dậy tỏ vẻ bất mãn, tại sao gia đình cô phải đi thăm cô ta chứ, cô ta là cái thá gì? Mọi chuyện đều tại cô ta, ai nói cô ta cướp người con trai của cô

- ÂU DƯƠNG LAM LAM_ Âu Dương Thiên Minh nhìn không nổi lớn tiếng quát_ Ba có dạy con như thế không hả? Chỉ vì 1 người đàn ông mà con trở thành như thế từ bao giờ vậy? Có muốn ba nhốt con lại 1 chỗ không hả?

Thật không thể tin nổi, con gái ông đây sao? Không giống tính cách của ông chút nào cả

Âu Dương Lam Lam nghe vậy hậm hực bỏ lên phòng, 2 cô em Âu Dương Thiên Lam và Âu Dương Bích Lam từ nãy thấy ba lớn tiếng với chị cũng tò mò nghe ngóng

- Phải giúp chị hai thôi_ Âu Dương Thiên Lam cười nham hiểm

Ở đâu đó tại 1 tiệm trà nơi Bắc Kinh, có 1 đám người gồm cả trai lẫn gái nhưng con gái đa số chiếm tỉ lệ nhiều hơn. Bỗng 1 cô gái khoảng chừng 23 tuổi đứng lên nói to

- Mọi người, hôm nay tôi muốn triệu tập các Tứ Diệp Thảo đến đây có chuyện muốn bàn, mọi người đã đọc bài báo mới ra rồi chứ. Sáng nay quản lí Phuong đã cứu Tiểu Khải của chúng ta một mạng, công lao vô cùng to lớn. Vậy mọi người thử nói xem ý kiến của mọi người về việc này như thế nào?_ chị Lục Nhi được chọn làm đội trưởng của nhóm Tứ Diệp Thảo lần này đồng dạng nói

Mấy chị Đại Lục bàn tán sôi nổi một hồi rồi rốt cuộc cũng đưa ra ý kiến

- Có vẻ như Tiểu Phuong em ý thích Khải_ 1 chị đứng lên phát biểu (nhảm rồi bà chị ơi @@)

- Ô vậy ý kiến của mọi người là.....?_ lại thêm 1 chị nữa

- Những hành động ấy của Tiểu Phuong chứng tỏ cô bé sau này sẽ là 1 người phụ nữ chăm sóc cho Tuấn Khải rất tốt nên tôi sẽ ủng hộ em ấy làm “cô dâu tương lai của Tuấn Khải”, nếu Khải thích em ấy tôi sẽ ủng hộ nhiệt tình nhưng với trường hợp Khải không thích Tiểu Phuong thì.....tôi cũng chịu thua_ chị Lục Nhi nêu cao ý kiến

Mọi người trong phòng trà cũng nhìn nhau gật đầu, mọi chuyện cứ quyết định thế đi

- Vậy thì ngày mai cậu Trình Kha, cậu hãy làm cho chúng tôi một cái banner khổ lớn và nhiều tấm banner khổ nhỏ kèm theo dòng chữ “ Tuấn Khải, Minh Phuong. Chúng tôi muốn 2 em ở bên nhau“. Tuy Khải nhà chúng ta chưa đủ tuổi để yêu a, nhưng cứ dần dần_ (hình như hơi lố rồi thì phải =”)

Và cuộc họp kết thúc ngay sau đó

*****Sau 3 tiếng ngồi ở ghế chờ trong bệnh viện, rốt cuộc thì cửa phòng cấp cứu cũng mở, Tuấn Khải, Thiên Ti, Hiền, Nguyên và Quỳnh hốt hải chạy ra (lúc này Hiền đã tỉnh rồi)*****

- Thế nào rồi bác sĩ, bạn tôi có sao không?_ Quỳnh nắm tay bác sĩ lay lay

- Cô cứ yên tâm, chúng tôi đã cố hết sức và đã cứu được rồi, chỉ là cô ấy mất máu quá nhiều, cũng may là máu của cô ấy không phải loại máu hiếm nên bệnh viện chúng tôi đã có đủ. Nhưng đầu bị chấn động nặng, rất có thể sẽ mất trí nhớ hoặc cũng có thể bình thường được lại ngay, chúng tôi về điều này chưa biết rõ cho lắm, cần phải chờ xem bệnh nhân thế nào đã. Bây giờ cô ấy sẽ được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt, mọi người có thể vào thăm được rồi

Nói xong vị bác sĩ trung tuổi đi mất để lại 3 đứa nó hoảng hốt, kinh sợ. Cái gì? Mất trí nhớ? Không thể được? Nó tuyệt đối không thể quên anh và không thể quên các bạn của nó được đâu.

Bước vào phòng bệnh chúng nó thấy Phuong đang nằm đó, trên đầu quấn chiếc băng trắng ở góc trái đầu có 1 chỗ đỏ do máu loang ra, đôi môi nhợt nhạt đang nằm truyền thêm nước. Quỳnh kích động chạy vào nước mắt ngấn nước mắt dài

- Ph....Phuong! Tớ là Quỳnh đây, cậu tỉnh lại nhìn tớ đi được không

- Quỳnh em không nên kích động như vậy a_ Thiên Ti ôm lấy vai nhỏ an ủi

- Là ai đã làm cậu ấy ra như vậy chứ?_ Hiền cũng đang sắp khóc

- Âu Dương Lam Lam, chính là cô ta, hồi nãy anh có đọc báo rồi_Nguyên nhìn Hiền khóc mà cảm thấy đau lòng quá, anh cầm tờ báo đưa cho Khải

- Tin tức nhanh vậy sao? Anh đoán không sai mà_ Tuấn Khải dùng đôi mắt cảm phần nhìn bài báo với những dòng chữ “Đại Tiểu Thư nhà Âu Dương gây tai nạn.....”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tỉnh Lại

Sau 2 ngày hôn mê nằm trên giường bệnh, khi ánh nắng soi chiếu vào khuôn mặt đã bớt phần trắng bệch của nó, nó nhắm mắt đôi mắt long lanh từ từ được mở ra. Ôi ôi, sao đầu nó đau thế này, đây chính là cảm giác mà nó nhận được khi tỉnh lại, tiếp đến là mùi sát trùng đặc trưng của bệnh viện, tiếp đó nữa là nó cảm thấy có 1 người nào đó đang nắm tay nó ngủ, quay mặt ra thì.....

À! Hóa ra là con bạn nó yêu quý Phạm Thị Như Quỳnh, vì lo lắng cho nó nên tối qua nhỏ đã nắm tay nó thì thầm mong nó tỉnh lại rồi ngủ quên lúc nào không biết, trên người nhỏ còn 1 chiếc áo khoác đen. Nó chợt nhận ra, đó là áo của Thiên Ti mà. Quay người sang bên trái, trên đây salon trong phòng nó đang nằm có thêm 2 người con trai khác, 1 người với tư thế nằm nghiêng còn 1 người ngủ ngò, đó không ai khác là Thiên và Khải. Ôn trời! Khải không bị gì hết, vẫn bình an. Tối hôm qua vì Hiền mệt và không thích hợp với không khí ở bệnh viện nên Nguyên đã đưa về, Khải cũng đã bảo Thiên Ti và Quỳnh về nghỉ ngơi sớm để 1 mình anh chăm sóc nó nhưng Quỳnh không chịu nghe, nhất quyết ở cho bằng được nên Thiên Ti đành chịu thua nhỏ

Cảm thấy bàn tay mà nhỏ nắm động đây, Quỳnh vội vàng mở mắt thấy nó đang nhìn mình, không nhìn được sự vui mừng liền hét lên

- Phương! Phương cậu tỉnh rồi thật vui quá

Giọng nói của nhỏ làm 2 anh chàng bên kia cũng giật mình tỉnh giấc vội vàng đến xem nó như thế nào

- Phương, cô có nhận ra tôi là ai không?_ Khải nhìn vào đôi mắt mê hồn kia của nó gắng hỏi, nhú mày chờ mong câu trả lời

Nhưng thế nào nó lại ngơ ngác nhìn anh từ đầu cho đến chân, rồi lại từ chân lên đến đầu. Khải và chúng nó như đứng hình khi thấy nó hỏi

- Anh là ai? Tôi có quen anh sao?_ nó nghiêng đầu sang 1 bên như đang dò xét đám người trước mặt mình

- Cả.....cậu.....cậu sao.....sao vậy Phương? Cậu th.....thật...không nhớ....nhớ gì sao?_ Quỳnh cả lăm hỏi, khuôn mặt từ hồng biến thành trắng bệch vì sợ. Bác sĩ nói có thể sau khi tỉnh dậy nó bị sẽ bị mất trí nhớ! Điều này là thật sao?

Nó hết nhìn Khải rồi lại nhìn Quỳnh lắc đầu

- Tôi không biết cậu, mà.....tôi là ai?

- Em thật sự không nhớ mình là ai?_ Thiên Ti cũng lo lắng không kém a

Ôi không, nó quên hết rồi sao? Vừa bước vào phòng nghe thấy toàn bộ cuộc hội thoại, Hiền lại ngất đi thêm 1 lần nữa vì shock. Âm thanh Nguyên gọi Hiền vang lên, theo phản xạ chúng nó nhìn ra cửa thấy Nguyên đang ôm thân hình của Hiền nhấc bổng lên. Nó vội vàng chạy xuống giường tiến về phía chỗ Hiền lay lay

- Đây Hiền, cậu không sao chứ? Đây đây, mình chỉ đùa 1 chút thôi mà

Sau câu nói này, toàn bộ ánh mắt nguy hiểm đổ ập lên người nó. Nó đùa hơi quá rồi phải a

- NÀY MINH PHƯƠNG! SAO CẬU CÓ THỂ ĐÙA QUÁ ĐÁNG NHƯ THẾ CHỨ HẢ?_ Quỳnh nổi giận dùng đũa quất ầm lên

- Hề, mình chỉ đùa xíu thôi mà đâu cần phải nghiêm trọng như vậy a_ nó cười cười huơ huơ tay trước mặt như muốn nói cô bạn hãy bỏ qua

- Trò đùa này không vui chút nào đâu nha Phương_ Thiên Ti và nhất là Tuấn Khải thở phào nhẹ nhõm đồng thanh

Cũng chỉ tỏ ra có lỗi và xin lỗi cho qua chuyện, mấy giờ sau chúng nó lại cười nói vui vẻ. Chúng nó không biết rằng ở ngoài cửa có 1 cô gái đang giận dữ vì thấy nó còn sống khỏe mạnh. Chớ có hiểu lầm rằng đó là Lam Lam mà chính là Âu Dương Thiên Lam, sau khi thấy chị và ba cãi nhau, nhìn thấy chị hai uất ức bỏ vào phòng cô đã sắp đặt kế hoạch giúp chị.

Chúng nó phải biết rằng ở ngoài bệnh viện có rất nhiều nhà báo, phóng viên muốn vào bệnh viện để hỏi về tình hình, chụp ảnh nó sau vụ tai nạn đáng sợ, nhưng bệnh viện không cho phép mấy người này quấy rối bệnh nhân nên đã gọi điện cho phòng an ninh để họ can thiệp. Chính vì vậy chúng nó mới ở trong bệnh viện an bình tới tận hôm nay

Khi mọi người đã về nhà thay đồ và nghỉ ngơi sau suốt mấy ngày trong bệnh viện chăm sóc nó chỉ còn mỗi mình Khải ở lại. Nhìn thấy nó ngủ ngon lành,

Khải yên tâm đi xuống dưới mua ít thuốc cho nó. Anh có biết đâu nguy hiểm lại 1 lần nữa sắp sửa đến với nó

Thấy Khải đã đi xuống dưới, Âu Dương Thiên Lam thận trọng bước vào căn phòng mà nó đang ngủ trên tay cầm 1 chiếc khăn đã tẩm thuốc mê cực mạnh, nếu ai hít phải khí này quá lâu sẽ mất mạng. Bước từng bước đến bên giường nó cô ta cười nham hiểm

- Chị hai, em giúp chị tống khứ cô ta đi mặc dù đây không phải là mục tiêu em muốn nhắm tới

Đúng! Người mà cô ta muốn nhắm tới là Như Quỳnh kia

Đôi bàn tay ác độc cầm chiếc khăn đưa từ từ áp xuống miệng nó. Nguy hiểm, thật sự là rất nguy hiểm rồi. Khải, anh ở đâu, mau tới cứu nó đi a không thì nó chết mất

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Trở Về Nhà Của Vương Tuấn Khải

Nhưng đôi bàn tay ác độc kia vừa đưa lên kề miệng nó thì Âu Dương Thiên Lam đã nghe thấy tiếng nói cười vui của Quỳnh và Thiên- người con gái cô cũng đang rất ghen ghét và người con trai cô vô cùng thích, cô chỉ hận mình lúc này không thể tát cho Quỳnh mấy cái bạt tai. Đôi mắt sắc lẹm cố tìm chỗ trốn cho mình, cuối cùng cũng nhìn thấy nhà vệ sinh ngay trong phòng liền len vào đấy. Kế hoạch thất bại!

- Anh vừa nghe thấy anh Khải nói gì không? Hôm nay Phương sẽ được xuất viện, vui chết đi được_ Quỳnh hớn hờ vừa đi vừa nói. Chợt đằng sau có ai đang kêu tên cô trách móc

- Này Quỳnh, Quỳnh, đã bảo cậu đợi mình 1 chút mà đã đi nhanh thế hả?_ Hiền phải đuổi bờ hơi tai mới theo kịp, tình huống này làm Thiên Ti đứng cạnh phát phì cười_ Anh còn dám cười chọc quê em sao Thiên Ti

- Anh đâu có! Mà Nguyên đâu rồi_ biết tình thế không tốt, Thiên vội đánh trống lảng

- À! Anh ấy đang đứng làm thủ tục xuất viện cùng với anh Khải rồi

Mở cửa phòng bước vào, chúng nó thấy Phương vẫn còn đang say ngủ, không nỡ đánh thức nó dậy. Sau hơn 1 tuần nằm viện, nó đã khỏe lên rất nhiều, nước da đã hồng hào và xinh đẹp trở lại, tuy vẫn phải băng bó chỗ vết thương lại nhưng nó không còn cảm thấy khó chịu về việc này. Sau khi nó tỉnh lại, hai cô bạn thân cận nhất sắp xếp đồ đạc chuẩn bị về nhà, vừa ra tới cổng bệnh viện, 1 đám người cầm máy ảnh và máy ghi âm thì nhau hỏi loạn xạ. Người trong Công Ty TF cũng tới để ngăn cản và đón chúng nó về 1 cách an toàn

Sau khi chúng nó đã đi, Âu Dương Thiên Lam mới bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh trong phòng bệnh với tâm trạng tràn đầy tức tối

Vừa về đến nhà Thiên, bác Liên từ trong nhà vội chạy ra cửa đỡ lấy nó từ từ đi vào nhà, hỏi han này nọ rồi đi nấu đồ cho nó bát cháo thịt băm

- Nghỉ ngơi 1 chút đi rồi dậy thu dọn đồ đi về nhà_ Khải đưa tay lấy bát cháo mà nó đã ăn hết đặt lên bàn. Có vẻ như nó đã khỏe lên rất nhiều a, anh cảm thấy rất an tâm rồi

Sau khi nghe thấy anh bảo về nhà, nó mơ mơ màng màng hỏi

- Về nhà? Nhà nào?

- Này, cô giả bộ ngốc hay ngốc thật đấy, đương nhiên là về nhà tôi rồi, cô bị như thế này 1 phần cũng là.....do tôi nên tôi phải có trách nhiệm chăm sóc cô thật chu đáo a_ vừa nói anh vừa ân cần thay băng trên trán cho nó, vẻ mặt dịu dàng quá a khiến nó mặt đỏ bừng vì.....ngại :3

- Vậy còn đi học?_ nó chợt nhớ ra việc quan trọng nên hỏi Khải 1 câu rất chi là củ chuối

- Bị thế này học hành gì nữa hả cô nương_ Khải đến bó tay.com với nó luôn, sao tự nhiên nó ngốc dữ vậy. Đừng có nói là nó bị tai nạn nên đầu óc nó chập cheng đấy nhá

Chiều, chúng nó tiễn Khải và nó ra về. Tại sao Nguyên và Hiền ở lại nhà Thiên ư? Rất đơn giản, hai đứa nó có bị bệnh gì đâu mà phải nghỉ học

- Phương nhớ chăm sóc bản thân cho tốt a, cuối tuần tớ về thăm_ Hiền và Quỳnh ôm chào tạm biệt nó

- Bảo trọng_ Thiên và Nguyên cũng mỉm cười chào nó_ Tạm biệt anh Khải

Nhưng chưa ra đến cổng chúng nó đã nghe thấy trước cửa nhà Thiên có rất nhiều, rất nhiều người nói chuyện xôn xao. Chuyện gì đang diễn ra ở đó vậy. Chúng nó tò mò bước ra cửa chính.

- Ôi mẹ ơi, lại mấy ông nhà báo, phóng viên. Thật phiền chết đi được a_ Hiền than ngắn thở dài đưa tay đập cái trán của mình, nói thật cô chẳng hề thích mấy cái cánh nhà báo phóng viên này đâu, phiền phức chết cô

Nhìn thấy chúng nó đang đứng ở cửa, cả trăm cái máy ảnh thi nhau chụp “tách, tách”, thì thoảng lại nghe được mấy câu như sau “ Quản lí Phuong, cô có thể ra đây chúng tôi phỏng vấn chút không?” hoặc “ Tuấn Khải, anh giải thích sao về việc tai nạn lần này? Nghe nói người gây ra tai nạn là Âu Dương Lam Lam Đại Tiểu Thư! Anh có phải đã đắc tội với cô ấy không?” hay “ Cô ấy tấn công 2 người hình như là cố ý!” và “ Ca sĩ Thiên Ti, Vương Nguyên, quản lí Quỳnh, Hiền mọi người có biết chút gì về chuyện này không ạ?”.....vân vân và mây mây

- Phiền muốn chết, thế này thì về kiểu gì đây a?_ Quỳnh ngán ngẩm dựa lưng vào cửa

Ánh đèn của máy ảnh liên tục chĩa về phía chúng nó, đang bệnh thì chớ gặp phải mấy cái ánh đèn này nó hơi hoa mắt chóng mặt chút xíu nữa là ngã xuống đất nhưng may mắn là Thiên ở đằng sau đỡ nó. Thấy cảnh này, Quỳnh có chút ghen tị, Khải thì có chút hơi bực mình a

- Chú Bạng đến nhà Thiên cứu cháu nhanh, bọn cháu sắp chết rồi đây này_ Khải nhanh chóng lấy ra chiếc Oppo R9 gọi ngay cho chú Bạng đến giải nguy

- “.....”

- Vâng chú đến ngay đi

Vài phút sau chú Bạng đã đến, việc đầu tiên chú làm đó chính là gạt cái đám nhà báo phức tạp kia ra. “Vật lộn” 1 hồi cuối cùng cánh nhà báo cũng đi hết, nó và Khải an toàn trở về nhà

*****Các bạn có đang thắc mắc vì sao Âu Dương Lam Lam gây tai nạn mà vẫn không bị bắt? Tác giả giải thích ngay đây a*****

Sau ngày đâm Phuong, cô ta bước vào nhà nằm lên giường cười nham hiểm khi đã đạt được mục tiêu là: đâm nó. Sau vụ việc đó, công an đã nỗ lực điều tra, tìm kiếm toàn bộ camera đường phố lúc bấy giờ, xác nhận chiếc xe Lamborghini màu đen kia chính là của Đại Tiểu Thư của tập đoàn Âu Dương, công an đã tới là việc nhưng nhà cô ta giàu mà. Tranh thủ lúc ba đang họp không có ở nhà, cô ta đã nhét cho công an 1 số tiền lớn và lo ổn thỏa mọi việc. Tưởng là giấu được ba nhưng không ngờ ngay chiều hôm ấy bài báo đã đăng tin và lọt vào tay 3 cô ta

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Âu Dương Thiên Minh Đến Thăm

Lần thứ 2 bước chân vào ngôi nhà to lớn của “ Nam Thần Karry”, Cung Thanh Hồng hót ha hót hải chạy ra khi thấy 2 đứa nó về. Chả là bác có đọc báo về vụ việc của nó, bác cực kì cực kì lo lắng a, muốn đi thăm lắm nhưng vài lần toàn gặp chuyện gấp nên không thể đi được, hôm nay rảnh định đi thăm nó nhưng thế nào nó lại về

Chạy ra tới nơi, bác cầm tay nó, nâng chiếc cằm nhỏ xinh của nó lên xoay qua bên trái rồi lại xoay sang bên phải xem nó có bị gì nghiêm trọng không

- Sao chuyện này lại xảy ra được chứ nhỉ? Cái cô tiểu thư đó không phải đầu óc có vấn đề chứ_ bác lo lắng luôn ý, không phải chỉ lo cho con trai cưng mà còn lo cho cả nó nữa, đơn giản là bác ấy quý nó

- Dạ! Cháu không có biết_ nó gãi gãi đầu

- Bộ mẹ định cho bọn con đứng ngoài này tra hỏi hả?_ bị mẹ ngó lơ, anh ta bực mình lắm, anh mới là con trai của mẹ cơ mà, sao lại lo cho quản lí của anh hơn cả anh

- Ấy chết! Mẹ quên. Mà vào chào ba đi con, ba mới công tác về đây_ bác Hồng cười hiền hòa chỉ tay về phía phòng khách rộng lớn, bóng dáng 1 người đàn ông trung tuổi đang cầm tờ báo say sưa đọc

Bước đến và ngồi xuống bên ba Khải và nó cúi đầu chào

- Thưa ba con mới về

- Cháu chào bác

Vương Tuấn Kiệt nghe tiếng con trai gọi ngẩng đầu lên, gấp tờ báo để xuống mặt bàn

- Con trai đây à! Vụ việc lần trước có sao không con

Ông quay sang nhìn cô gái đứng bên cạnh

- Là cô gái này sao? Quản lí của con đó hả? Chà xinh ghê nha_ vốn có tính hài hước bác Kiệt vui vẻ nhìn nó. Ngay sau đó bác lại dùng bộ mặt nghiêm nghị nhìn nó hỏi han

- Cháu không sao chứ? Cháu đã cứu Tiểu Khải nhà bác 1 mạng, bác cảm ơn cháu. Nhà bác có mỗi thằng quý tử này, nó mà bị làm sao chắc nhà bác không sống nổi, mà nó lại đi gây họa với cô đại tiểu thư gì đó à? _ chưa kịp để nó trả lời, bác trai tuôn ra 1 tràng câu hỏi

- Dạ cháu không sao bác! Cháu cũng chả biết tại sao lúc ấy cháu lại chạy ra cứu Khải, lí do không xác định bác ạ với lại cứu 1 mạng người còn hơn xây 7 tòa tháp nên cháu....._ nó ngượng ngùng gãi đầu

(Giới thiệu nhân vật mới: Vương Tuấn Kiệt- bố của Tuấn Khải (ta tự bịa đó hehe), tính tình lúc hài hước, lúc nghiêm khắc, rất dễ gần)

Sau khi nói chuyện với bác trai, Khải kêu nó lên phòng nghỉ ngơi 1 chút rồi xuống dưới nhà ăn cơm nhưng nó đâu chịu nghe, cứ nhất quyết xuống phụ giúp bác Hồng nấu cơm mặc kệ bác gái nói thế nào nó cũng không nghe, chỉ thỉnh thoảng thấy bác khẽ mắng yêu nó :“ Cô nương cũng bướng bỉnh lắm cơ!”. Ai nhìn vào cũng tưởng như 2 mẹ con yêu thương nhau lắm nhưng thật ra thì nó.....không có mẹ

Xế chiều, khi hoàng hôn buông xuống, nằm trong phòng nó khẽ đưa mắt nhìn cảnh vật bên ngoài. Chiều tối cũng là khoảng thời gian gọi nhớ, gọi buồn cho con người. Nó cũng vậy, nó nằm suy nghĩ miên man, nghĩ tới bác Hồng ân cần chu đáo như mẹ nó, nhớ bà chủ, ông chủ đã cứu mang nó, nuôi nó khôn lớn cho đến tận bây giờ. Bỗng dưng nó thêm có mẹ quá nhưng mẹ nó là ai? Bố nó là ai? Nó không biết

“Ting Toong”- 1 hồi chuông vang lên, bác quản gia chạy ra mở cổng, 1 chiếc xe ô tô đen dài, sang trọng đỗ trước cửa, nhà Khải. Từ trong xe 1 người đàn ông chắc tuổi bác Tuấn Kiệt bước ra, trên tay cầm 1 làn hoa quả tươi, xịn

- Xin lỗi ông tìm ai_ bác quản gia lịch sự hỏi

- Chào bác! Tôi muốn vào thăm cô gái tên là Minh Phương_ người đàn ông cũng lịch sự cúi đầu

- A! Quản lí của cậu chủ, mời ông vào

Bước vào căn nhà, ông gặp gỡ và nói chuyện với đôi vợ chồng chủ nhà 1 lúc rồi đề nghị xin gặp nó, bác Hồng phải đi lên gõ cửa phòng nó là có người muốn gặp!

Ai? Có người muốn gặp nó? Ồ hay! Từ lúc sang Trung Quốc đến giờ nó đã quen biết ai đâu? Vậy thì ai đến thăm nó? Tò mò, nó cũng bước xuống giường đi ra khỏi phòng. Vừa mở cửa phòng nó thấy Khải cũng đang chuẩn bị đi xuống

- Không biết ai tới tìm tôi ý nhỉ?_ nó thắc mắc quay sang hỏi Khải

- Cô hỏi tôi tôi biết hỏi ai? Mà hỏi ai ai biết hỏi ai bây giờ. Xuống rồi biết, thắc mắc nhiều làm gì? (-_-)

“Ờ” 1 tiếng nó theo sau Khải lững thững đi xuống. Thấy nó Âu Dương Thiên Minh đứng dậy

- Cháu là Minh Phương?

- Đúng là cháu. Mà bác là.....?_ nó lễ phép ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông

- Ta là bố của Âu Dương Lam Lam- Âu Dương Thiên Minh

Cái gì? Bố của Âu Dương Lam Lam đây á? Sao ông ta có vẻ khác xa với con gái ông ta vậy? Ông ấy rất hiền lành và tốt tính đấy chứ!

Khải từ trong bếp đi ra, nghe thấy vậy liền tới ngồi gần nó

- Cháu có phải là Tuấn Khải?

- Dạ, chính là cháu

Đẹp trai như vậy bảo sao con gái ông yêu cũng đúng

- Bác tới đây trước là để thăm hỏi, sau là để xin lỗi cháu vì hành động quá khích của con gái bác_ Âu Dương Thiên Minh đứng dậy cúi đầu xin lỗi thay con gái. Chỉ tại mấy hôm trước ông bận quá nên bây giờ mới đến thăm nó được. Đến nhà Thiên thì hay tin nó đã về đây nên ông mới tới

- Ồ bác, bác không cần phải làm thế đâu_ nó vội chạy ra đỡ ông đứng thẳng người

Đứng gần nó quá rồi, nhìn kĩ khuôn mặt nó ông giật mình hoảng hốt? Sao cô lại giống Bảo Lan của ông quá vậy? Nhất thời kinh hãi, ông nắm chặt tay nó nhìn nó kĩ lại 1 lần nữa, quả thật rất giống Bảo Lan của ông: Hoàng Bảo Lan- người con gái năm xưa ông yêu rất nhiều. Không cảm được sự xúc động ông khẽ nói

- Hoàng Bảo Lan! Sao con lại giống Bảo Lan của ta quá vậy?

Nó và Tuấn Khải ngạc nhiên trước hành động của ông. Bảo Lan? Bảo Lan là ai cơ? Nó không biết

- Bác, bác. Bác cầm tay cháu đâu quá _ nó khẽ nhủu mày muốn rút tay ra khỏi bàn tay của ông

Nhận thức được hành động của mình, Âu Dương Thiên Minh vội vàng bỏ tay ra bỏ lại cho nó 1 câu

- Ta phải về có việc gấp rồi, ta đi trước_ ông phải đi nhanh nếu không tâm trạng của ông sẽ bùng phát, sẽ không kiềm chế được hành động, cái mắt của nó, cái miệng của nó giống y hệt Bảo Lan, vậy là sao chứ?

Liên tiếp mang đến cho nó và Khải sự ngạc nhiên, ông ấy bị gì vậy? Phương quay lại nhìn Khải, Khải lắc đầu không hiểu, nó cũng không hiểu

Ra đến bên ngoài, Âu Dương Thiên Minh hoảng hốt, vì sao cô bé ấy lại.....

- Ông chủ! Ông chủ, ông không sao chứ? _ anh chàng vệ sĩ thấy ông ra mà mãi không lên xe, nhìn như người mất hồn vậy liền mở cửa xe xuống hỏi

Giật mình nhìn người vệ sĩ thân cận, ông nói

- Cậu mau điều tra rõ thân thế của cô gái Minh Phương- quản lí của Tuấn Khải cho tôi, tất cả thông tin. Tôi đang cần gấp

- Ý ông là cái cô gái mà Đại Tiểu Thư gây tai nạn á hả? _ anh chàng vệ sĩ ngạc nhiên, sao tự nhiên ông lại đi điều tra cô bé đó làm gì? Mà thôi kệ chuyện của chủ đầu đến lượt anh quan tâm, cứ biết nghe theo lệnh đã

- Chính thế _ nói rồi ông lên xe, chiếc xe sang trọng tiến về thủ đô Bắc Kinh

Nó và anh ở trong nhà vẫn chưa hết ngạc nhiên, thái độ ấy là sao? Có vẻ như nó rất giống với ai đó mà ông đã từng quen biết chẳng? Mà thôi kệ đi

Tại sao khi biết chính Âu Dương Lam Lam đã gây ra tai nạn cho mình, nó lại đứng đưng như chưa từng có chuyện gì? Giải thích chút nha Nó là 1 người bao dung lắm luôn (t/g: bao dung kiểu này không ổn)

**** Lời của tác giả: Haha cuối cùng thì truyện của Như Yên tôi đây cũng khá là nhiều người biết đến, tại thấy sau 1 tuần không viết truyện mà các mem kêu quá trời a nên mấy hôm nay bỏ bê việc học viết truyện a, chết thật. Bấy giờ thỉnh thoảng tôi mới viết thôi nha, bận ôn thi rồi nhưng đừng vì vậy mà bỏ truyện của tôi nha, còn dài lắm a. Sau khi thi cấp 3 xong đảm bảo viết nhiều hơn. Cảm ơn vì đã ủng hộ nhiệt tình. E hèm, vào chủ đề chính, các bạn đang thắc mắc Hoàng Bảo Lan là ai đúng không, chap 35 sẽ rõ há há :D :D****

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tâm Tư Và Ước Nguyện Của Nó

Tối, sau khi ăn xong bữa cơm nó lên phòng cầm chiếc tai nghe vào Iphone 5s mà ông bà chủ tặng nó nhân ngày sinh nhật lần thứ 17 để nghe nhạc mà điện thoại không bật. Ngược nhìn lên bầu trời đầy sao tự nhiên nó cảm thấy ghen tị với Khải quá. Anh có bố, mẹ yêu thương chăm sóc còn nó thì.....Miễn man trong ý nghĩ nó không biết rằng ở đằng sau có 1 người con trai đang đứng nhìn nó

Khẽ chạm vào vai nó Khải cảm thấy nó có nét gì đó rất phiến muộn

Giật mình quay lại, tháo chiếc tai nghe xuống nó ngược mắt lên nhìn anh

- Thì ra là anh. Sao vào phòng tôi không gọi cửa, mắt lịch sự chết đi được _ nó nhẩn mặt trêu Khải

- Vậy chẳng nhẽ còn ai khác nữa sao, cơ mà cô có biết tôi gõ cửa bao nhiêu lần rồi không? _ Khải ngồi xuống cạnh nó trách móc. Anh cũng chẳng hiểu tại sao: bình thường anh rất.....nhất gái @@ mà đối với nó lại mạnh dạn ghê gớm

Ánh đèn điện đường bật sáng, chút ánh sáng le lói chiếu vào khuôn mặt của hai đứa nó. Khải chợt nhận ra trên khuôn mặt nó có vài nét ưu phiền

- O vậy hả? Chắc tôi mãi nghe nhạc quá a _ nó ngại ngại gãi đầu

- Mãi nghe nhạc hay đang nhớ Thiên Ti? _ niệm thì nói thế thôi nhưng trong lòng anh đang nghĩ gì thì chỉ mình anh biết

Nghe thấy thế tự nhiên hai má nó ửng hồng

“Bốp” _ nó đánh vào người anh làm anh suýt ngã

- Ăn nói cẩn thận vào 1 chút, muốn gây sự hả? _ nó đưa nắm đấm ra dọa

- Chứ không phải sao?

Thực chất là anh trêu nó cho nó vui vẻ lên, nhìn khuôn mặt nó ảm đạm anh hơi lo

- Anh muốn chết hả? _nó toan định đứng lên đánh thì Khải né được

- Đùa thôi! Đùa thôi mà, làm gì mà dữ thế. Con gái mà đánh đá sau này ai dám yêu (hể, có thật không Khải Ca Ca)

- Đánh đá kệ tôi, thế mà Hiền đánh đá thế còn có anh Nguyễn thích kia kia_ nó vênh mặt lên cãi lại

- Nguyễn là thích mẫu con gái hơi đánh đá như Hiền đấy, ngốc

Cứ thế 2 đứa nói qua nói lại mất 30 phút, không gian lại yên tĩnh trở lại, nét ưu phiền của nó lại trở lại. Nhìn xuống dòng người tập nập dưới kia, nó khẽ thở dài

- Cô còn đau không mà sao mặt mày lại ủ rũ thế?

- Không

- Vậy chứ cô bị sao vậy?

- Tôi.....tôi muốn có bố mẹ quá. Anh có biết tôi ghen tị với anh như thế nào không? Anh có bố mẹ chiều chuộng yêu thương, còn tôi thì....._nói đến đây nó nghẹn lại

Tuần Khải sững sờ trước câu nói của nó. Gì? Nó không có bố mẹ ư? Quen nó nửa năm trời mà anh không biết, vì có bao giờ anh hỏi về gia đình nó đâu

- Vậy.....vậy là cô không có bố mẹ á hả? Sao bây giờ tôi mới biết_ rất ngạc nhiên a

- Vì tôi có nói đâu mà anh biết. Từ nhỏ tôi đã không biết bố mẹ tôi là ai chỉ biết rằng bà chủ nhận tôi từ chùa về, nhiều lúc.....tôi cảm thấy tủi thân lắm. Những khi đi ra đường tôi hay nhìn những bạn cùng trang lứa được bố mẹ cho đi chơi, mua đồ. Tôi thật sự.....rất thèm được như thế 1 lần mặc dù ông bà chủ đối với tôi rất tốt, từ nhỏ tôi giờ tôi sống không thiếu thứ gì cả_ 1 giọt nước mắt nóng hổi lăn trên gò má xinh xinh của nó

Ồ! Mà tại sao nó lại mang chuyện của mình kể cho anh nghe nhỉ?

- Vậy cô có bao giờ nghĩ mình sẽ đi tìm họ không?

- Biết ở đâu mà tìm, 1 chút manh mối cũng không có anh bảo tôi phải tìm như thế nào đây?

Nhìn nó như vậy Khải có chút gì đó đau lòng, muốn nói gì đó nhưng bị nó chặn họng

- Thôi không kể cái này nữa, nước mắt nước mũi tèm lem hết rồi này_ nó cảm thấy ánh mắt Khải nhìn nó có gì đó không ổn nên phải chuyển ngay đề tài, nó cũng không muốn nhắc chuyện này nữa a. Nó thật sự mệt mỏi rồi

Cùng lúc đó tại ngôi biệt thự nguy nga, tráng lệ của dòng họ nhà Âu Dương

- Ông chủ, đã có thông tin về cô gái tên Minh Phương rồi ạ_ người vệ sĩ hôm qua với bộ vest đen nghiêm chỉnh đứng đối diện với bàn làm việc của ông

Xoay người lại ông Thiên Minh cười nhẹ

- Tốt, vậy bây giờ cậu báo cáo đi

Nhận được lệnh, người vệ sĩ “dạ” 1 tiếng và bắt đầu trình bày

- Cô gái ấy từ nhỏ đã không có ba mẹ thừa ông?

- Không có ba mẹ? Vậy cô bé ấy bây giờ đang ở với ai?_ông ngạc nhiên khi nghe được tin này

Tiếp tục trình bày vấn đề, người vệ sĩ chắp 2 tay trước bụng

- Nghe nói là cô ấy bị người mẹ bỏ trước cửa 1 ngôi chùa nhỏ ở Việt Nam, ngày hôm sau đó có 2 vợ chồng tên là Đỗ Minh Hoa và Nguyễn Tiến Dũng đến chùa thắp hương. Do thấy cô bé ấy quá đáng yêu nên nhận về nuôi. Cô còn có 2 người bạn thân tên Hiền và Quỳnh (Woa, nể chú này, biết từng chi tiết một. Bái phục)

- Nguyễn Tiến Dũng? Đó chẳng phải là ông chủ nổi tiếng với Công Ty đá quý sao?

Mà thôi kệ đi, có liên quan gì đến ông đâu! Vào vấn đề chính đã

- Mà khi mẹ cô bé đó bỏ con, bà ấy có để lại cho cô bé đó cái gì không?_ trầm ngâm suy nghĩ 1 hồi, với đôi mắt sắc bén ông hỏi

- Ồm.....theo như điều tra thì trong cái áo bọc cô bé đó có 1 bức thư thì phải! Cái này tôi không nắm rõ thưa ông chủ

- Vậy thôi được rồi, làm tốt lắm, cứ tiếp tục điều tra, có gì tôi sẽ nói với cậu sau

Không quên khen cậu vệ sĩ 1 câu ông lại nghiêm mặt ngồi trên chiếc ghế xoay trầm ngâm

“Hoàng Bảo Lan, có lẽ nào.....”

(hêhê xin lỗi các mem t/g lộn, thân thể Hoàng Bảo Lan sẽ được biết ở chap sau a)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Quá Khứ + Hoàng Bảo Lan

Âu Dương Thiên Minh đứng dậy mở rèm cửa sổ ngắm thành phố Bắc Kinh ồn ào, náo nhiệt rồi quay lại bàn làm việc mở khóa chiếc tủ bí mật mà chỉ có mình ông biết. Trong đây chứa tất cả những vật kỉ niệm mà ngày xưa bà tặng cho ông. Hoàng Bảo Lan của ông- người con gái thời niên thiếu ông yêu rất nhiều. Lộn ngược về quá khứ, trước mắt ông bây giờ là hình ảnh của 1 người con gái trẻ tuổi đứng hóng mát ở Hồ Hoàn Kiếm. Cô gái trẻ có mái tóc bồng bênh đen nhánh dài tới eo. Gió nhẹ thổi bay mái tóc ấy khiến ông không kìm được lòng đi đến ôm lấy cô vào lòng. Cô gái giật mình nhìn người con trai đang ôm cô nhẹ nhàng đẩy ra, giọng hờn dỗi, trách móc

- Âu Dương Thiên Minh, hôm nay anh đến trễ 15 phút lận đó_ cô gái trẻ có giọng nói dịu dàng, trong trẻo (chú ý, Bảo Lan cũng biết nói tiếng Trung vì cô đang học ngành Ngôn Ngữ)

- Bảo Lan, anh xin lỗi vì anh bận việc quá, bây giờ mới xong, em tha lỗi cho anh nha, anh có quà tặng em nè

Nói rồi chàng trai ấy mang ra 1 chiếc hộp nhỏ dài. À! Đó là 1 chiếc vòng cổ chuỗi ngọc trai thật đẹp, cô gái cười thích thú chìa cổ ra tỏ ý muốn chàng trai đeo cho. Cười nhẹ, chàng trai đeo chiếc vòng cổ cho cô gái. Với làn da trắng mịn màng, khi đeo chiếc vòng này lên cổ càng tôn lên vẻ đẹp của cô gái. Cô gái nhìn chàng trai cười vui vẻ

Chàng trai đó chính là ông - Âu Dương Thiên Minh. Từ hồi nhỏ đã phải tiếp quản Công Ty của ba, trong 1 lần sang Việt Nam công tác ông đã gặp được bà - người con gái tên Hoàng Bảo Lan. Yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, ông đã quyết định theo đuổi và đã thành công

Trong 1 đêm do tiếp khách uống rượu say, ông đã tìm đến bà. Không cảm được sự xinh đẹp và quyến rũ của Bảo Lan. Đêm hôm ấy hai người đã xảy ra quan hệ. Cũng trong đêm ấy, khi đang say giấc nồng, chiếc điện thoại khẽ rung lên. Xoa đôi mắt nặng trĩu, ông với tay lấy chiếc điện thoại thì đầu dây bên kia hốt hoảng báo tin ba ông sắp lâm chung(chết), ông vội vàng bỏ lại bà ở đó đặt vé bay về nước Trung ngay trong đêm mà bà không hề hay biết

Sáng hôm sau, bà tỉnh dậy thấy ông không còn ở đó cứ nghĩ rằng ông đã đi làm nhưng bà đã chờ đến 2,3 hôm thậm chí là mấy tuần, mặc dù có gọi điện cho ông ông cũng không bắt máy. 4 tháng sau bà mới biết mình đang mang thai, tìm cách liên lạc, đi tìm ông 4 tháng mà vẫn không thấy có tung tích, đau buồn, tủi hổ, nghĩ rằng ông đã lừa mình. Bà muốn bỏ cái thai đi nhưng nó đã quá lớn để bà phá bỏ

Đúng đủ 9 tháng 10 ngày, bà hạ sinh 1 cô bé xinh xắn đáng yêu nhưng tiếc rằng bà không thể giữ nó được. Đành nuốt nước mắt vào trong đem con đi để trước cửa nhà chùa mong sao sư cụ sẽ yêu thương và chăm sóc nó, nếu nó may mắn sẽ được 1 gia đình tốt nuôi dưỡng. Và từ đó không ai biết bà ở đâu nữa

Còn ông, sau khi về nước là lúc ba sắp lâm chung, ba ông trước khi ra đi muốn ông hứa sẽ lấy con gái của tập đoàn XX(mẹ của Âu Dương Lam Lam, Âu Dương Thiên Lam và Âu Dương Bích Lam). Không thể nuốt lời, ông đành phải làm theo lời hứa. Sau lúc đó, ông vẫn phái người đi theo bà, không dám gặp bà vì bây giờ ông đã có vợ, được biết bà mang thai nhưng ông vẫn không thể làm gì. Rồi sau đó bà đã mất tích với đứa con của ông. Tuy ông vẫn phái người tìm tung tích của Bảo Lan và con nhưng không thấy đâu. Ông đã rất thất vọng, đang muốn từ bỏ thì ông gặp được nó, nó có nét rất giống Bảo Lan. Thật rất giống!

Đúng, nó không hề mờ côi, nó có bố và có mẹ

Trở về thực tại

Nghĩ đến những chuyện trước đây làm Âu Dương Thiên Minh đau lòng

“Bảo Lan, rốt cuộc bà đang ở đâu? Bà đem con của tôi đi đâu? Tôi rất nhớ bà”

***** Tại 1 quán kem trong thành phố Trùng Khánh, nó và Khải cải trang đi ăn kem vì trong nhà ngọt ngào quá, nó muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành

- Này ăn cái này đi_ Khải đưa cho nó trái sớ ri trong cốc kem của mình

- Canh thiêu không ai mức_ nó tếu táo trả lời

- Há?

- Ngốc ă! Đây là Thank you very much, chỉ nói thế cho vui thôi_ nghe xong, Khải gật đầu như về hiểu rồi, đôi môi bất giác cong lên rồi lộ hàm răng trắng cùng 2 chiếc răng khểnh cực soái

Cười với nhau thật vui vẻ, nó bỗng thấy có thêm 1 vài vị khách đi vào trong đó có 1 gia đình rất hạnh phúc

- Bố, bố con muốn ăn cái này_ cô bé khoảng chừng 2,3 tuổi cất giọng nũng nịu chỉ tay vào cốc kem in trên tấm quảng cáo

- Tiểu Yến ngoan, bố sẽ mua cho con_ người bố nhẹ nhàng xoa đầu, yêu chiều nhìn cô bé

- Đúng đó, chỉ cần Tiểu Yến ngoan là cái gì bố mẹ cũng mua cho hết_ người mẹ hiền dịu cười nhẹ nhàng

Thấy cảnh này, khuôn mặt cười tươi r rỡ của nó mất hẳn mà thay thế là sự buồn tui. Ai cũng có bố mẹ yêu thương, còn nó thì sao? Thấy nó như thế, Khải có chút gì đó đau lòng, muốn an ủi nó lắm

- Cô.....Hay cô đi tìm bố mẹ đi, có khi nào họ còn sống?_ lo lắng cho nó, Khải hỏi

Nhưng nó chỉ lắc đầu. Tìm ư? 1 chút manh mối không có thử hỏi sao tìm?

Thấy nó bất lực lắc đầu, với đầu óc thông minh Khải bắt đầu chỉ cách cho nó, “bắt” nó không được bỏ cuộc

- Vậy cô thử hỏi ông bà chủ gì đó của nhà cô xem. Theo như cô nói thì ông bà chủ đã mang cô từ 1 ngôi chùa về, vậy cô thử hỏi ông bà chủ xem đó là chùa gì, cô có thể bay về Việt Nam hỏi sư trụ trì rằng ai đã gửi cô ở đây? Hoặc sư trụ trì có biết chút gì về mẹ cô không? Đại loại là như thế

Suy nghĩ khá là logic a

Ngẫm lại 1 lát, nó cảm thấy rất có lí. Có khi nó sẽ tìm được gia đình. Nó rất thèm khát được sống trong tình yêu thương của bố mẹ dù là chỉ 1 lần

(E hèm, sau đây tôi xin được cảm ơn bạn Châu Thiên Khải Bằng đã góp ý cho tôi, tôi sẽ sửa lại lỗi a, cảm ơn nhiều, hết sức cảm ơn ạ. Cơ mà chúng nó yêu sớm thật ă? Nguyên với Thiên nói 20 tuổi là có người yêu nên yêu lúc 19 tuổi thì không hề gì nhưng có lẽ Đại Ca (Khải) chắc là có vấn đề a, phải không nhỉ? ^^)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Xét Nhiệm Adn

Sự tò mò về bố mẹ của nó càng ngày càng lớn nên hôm nay nó đã quyết định bắt đầu cuộc điều tra thân phận thật của mình.

Sáng, khi ông mặt trời mới vừa ló rạng, nó cựa mình tỉnh dậy, vươn vai ngáp dài 1 tiếng rồi đi làm VSCN thật nhanh vì hôm nay 2 cô bạn thân của nó về thăm nó.

Vừa xuống đến nhà, nó đã thấy tiếng cười nói rôm rả của 2 cô bạn của nó. Cái gì mà đã về nhanh dữ vậy? Đúng lúc đang bước xuống cầu thang vui mừng vì được gặp lại bạn nó thì nó trượt chân. Thế nào mà Khải từ đằng sau đỡ lấy nó, nói 1 cách chính xác là ôm nó

1 phút

1 phút 30 giây

“Thịch Thịch Thịch”

Ồi xong rồi, lại cái cảm giác quái dị này. Khải tự cảm thán trong lòng. Đỡ nó đứng thẳng người thật nhanh, Khải bước xuống nhà cũng thật nhanh để tránh bị nó nhìn thấu mặt anh đang nóng ran (nhất gái nó vậy á). Bối đi nhanh xuống dưới nhà, anh cũng không biết mặt và tìm ai kia cũng đập loạn nhịp và nóng ran lên

- Này Phương, cậu làm cái gì ở đó mà như người mất hồn vậy?

Mãi không thấy nó xuống, Quỳnh định đi lên phòng gọi thì thấy nó ngáy đờ như cây cơ ở giữa cầu thang nên gọi

Giật mình bởi câu gọi của nhỏ, nó đưa tay lên vỗ hai má cho tỉnh hẳn rồi bước xuống

- Sao lên sớm thế?

Không trả lời câu hỏi của nó, Quỳnh nhận thấy trên mặt nó vẫn có chút ửng hồng, đưa tay lên trái rồi lại đưa tay sờ má nó và đưa tay lên trán mình

- Quái, cậu bị làm sao mà mặt đỏ thế, có bị sốt gì đâu

Cuồng cuồng bởi câu nói, nó chạy vội vào nhà tắm xả nước, đưa tay múc nước rồi áp lên mặt mình, nước mát khiến khuôn mặt nó trở về trạng thái ban đầu. Ra đến ngoài nó lại bắt gặp ngay Khải đang ngồi với Thiên Ti không dám nhìn mặt nên vội kéo Quỳnh và Hiền lên phòng

- Phuong!

Đó chính là Thiên Ti đang gọi nó, nó đứng ngay lại nhìn người con trai nó đang thầm thương trộm nhớ

- Anh nghe Khải nói em muốn đi tìm bố mẹ!

Hả? Sao anh Thiên biết nhanh vậy? Chắc, cái tên kia chưa chi chưa gì đã.....

- Ồ.....à vâng

- Vậy bước đầu tiên cậu phải làm gì trước _ Hiền lanh chanh hỏi

Suy nghĩ 1 hồi cả 6 đứa bắt đầu vào vấn đề

- Theo anh nghĩ thì Phuong nên gọi điện cho bác Hoa hỏi xem ngôi chùa mà em được mang về là chùa gì rồi từ đó có thể đến chùa tìm hiểu kĩ hơn, biết đâu có chút manh mối _ Thiên Ti học bá bắt đầu màn suy luận khá logic của mình

Nghe cũng đúng, cả bọn gật đầu tán thành với ý kiến của học bá. Nhưng vừa cầm cái điện thoại lên thì.....

“Ting toong”

Chuông nhà đang reo

- Để anh ra mở cửa _ Tuấn Khải nhanh nhẹn đứng dậy

Ra ngoài cổng chú ý quan sát tỉ mỉ xem có phải Fan đến không (đối với những ngôi sao như vậy thì thường thường có nhiều fan đến “gõ cửa” lắm a) nhưng không, người đến lại là.....**ÂU DƯƠNG THIÊN MINH**

Ồ! Ông ta đến đây làm gì? Chẳng phải đã thăm rồi sao? Mà kệ đi, xem ông ta đến đây có chuyện gì

- Chào bác _ mở cổng, Khải lễ phép cúi người chào ông

- Cháu có thể cho ta gặp Phuong 1 chút được không?

- Ý bác là gặp riêng hay ngay tại đây? _ có chút nghi ngờ, anh phải phòng bị ngay, con gái ông ta đã vậy nhưng nhờ ông ta cũng làm hại nó thì sao?

- Ta muốn gặp riêng

- Không được _ anh sợ nó sẽ bị hại giống như lần trước, tại anh mà ra cả _ Cháu chỉ có thể cho bác gặp cô ấy trong nhà mà thôi

Hiểu được ý của Tuấn Khải, ông vui vẻ bước vào nhà. Đi đến cửa ông đã nghe thấy cuộc bàn luận của chúng nó. Phuong đang đi tìm bố mẹ ư? Ta muốn thử xem con có phải đứa con ta tìm kiếm bấy lâu nay không?

Nghĩ rồi ông bước vào nhà trong con mắt ngạc nhiên của chúng nó.

- Chẳng đầu gì các cháu, ngày xưa ta \$^&^%\$!@#%&(^%\$..... _ ông ngồi kể lại toàn bộ sự việc năm ấy cho chúng nó nghe, chúng nó là những người hiểu chuyện nhất định sẽ không nói cho ai biết đâu nên ông tin tưởng mà kể ra chuyện này

Nghe xong câu chuyện, mỗi người có 1 sắc thái biểu cảm riêng. Nó thì trong lòng đang rối loạn, lo lắng, theo như lời ông kể thì lẽ nào nó không phải là đứa mồ côi. Khải thì đắm chiêu suy nghĩ. Quỳnh và Hiền thì mắt chữ O mồm chữ A nhìn ông, Nguyên và Thiên thì khá là điềm tĩnh nhưng trong lòng đang phân tích kĩ từng lời ông vừa nói

- Vậy nên, Phuong! Ta muốn có 1 vài sợi tóc của con, ta muốn xét nghiệm ADN để chắc chắn rằng con có phải con của ta hay là không _ đây chính là ý định của ông khi đến đây

- Ô.....dạ được_ nó cũng tò mò lắm, thử 1 lần xem sao, liệu ông có phải bố nó, còn người phụ nữ tên Hoàng Bảo Lan đó có phải mẹ nó?

Nhỏ 2, 3 sợi tóc đưa cho ông, nó run run hỏi

- Vậy.....bao.....bao giờ mới biết được ạ?

- Ta sẽ cho con biết đáp án nhanh thôi, có thể ngày mai hoặc ngày kia, hãy đợi ta_ không thể chờ lâu hơn được nữa, ông cầm lấy sợi tóc bỏ vào chiếc túi bọc kĩ càng rồi nhanh chóng ra xe đi về viện nghiên cứu xét nghiệm

Tại viện nghiên cứu KU

- Ô, ngọn gió nào đưa vị chủ tịch đáng kính của tôi tới đây vậy?

Từ trong phòng giám định, 1 vị bác sĩ trung tuổi đeo kính cầm 1 xấp hồ sơ lật qua lật lại để xem bất chợt vị bác sĩ dừng mắt trước con người đang ngồi ở chỗ tiếp khách trong viện nghiên cứu. Đó chính là Âu Dương Thiên Minh. Ông ấy đến đây làm gì nhỉ?

Không cảm được sự tò mò, vị bác sĩ trung tuổi bước đến ngồi xuống đối diện ông

Bắt tay chào xã giao, Thiên Minh đưa tay lên cho anh chàng vệ sĩ đứng bên cạnh cầm 1 túi gì đó đặt lên tay rồi mở ra. Đó là 2 cái túi trong suốt nhỏ. 1 túi đựng tóc của ông còn cái kia là tóc của nó

- Phùng Bảo Bảo, bạn hãy xét nghiệm qua 2 cái này giúp tôi

Phùng Bảo Bảo là bạn rất thân với Âu Dương Thiên Minh, 2 người từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, sát cánh với nhau thậm chí cùng yêu 1 người con gái tên Hoàng Bảo Lan nhưng nghĩ vì tình bạn mấy chục năm nên Phùng Bảo Bảo không thể cướp Bảo Lan của ông được nên đành buông tay. Mấy năm qua, ông cũng ngấm ngấm đi tìm tung tích của Bảo Lan nhưng không thấy tăm hơi đâu cả.

Đưa tay cầm lấy 2 cái túi nhỏ nhìn kĩ

- Tại sao cậu lại.....?_ chưa hỏi hết câu thì ông đã bị chặn miệng

- Đừng hỏi gì! Cậu chỉ cần kiểm tra giúp tôi thôi, bao giờ thì có kết quả? Tôi muốn có càng sớm càng tốt

- Có thể là 1 tuần

- 1 tuần tôi không chờ được, cậu phải làm sao cho nhanh lên, ít nhất là ngày mai hoặc ngày kia

Ông đang sốt ruột lắm rồi, nếu có thể ông chỉ muốn biết ngay lúc này thôi. Thật sự ông chờ không nổi. Bảo Lan, Phương rốt cuộc có phải con của tôi và em không?

- Được, vậy tôi sẽ cố làm giúp cậu

(tình hình là năm nay thi cấp 3 môn Lý rồi, t/g lại học kém môn này nên từ giờ đến 16/6 không thể ra chap, nhớ kĩ phải đợi nha, không được bỏ theo dõi truyện của mị đây, không thì ta đau lòng lắm)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Kết Quả

Hello everybody, còn ai nhớ truyện của Yên nữa không? 1 tháng chưa được đọc chắc quên hết rồi hic

Theo như đúng lời nói của Yên thì hôm nay, ngày 16/6 Yên sẽ ra chap mới và sẽ có lịch cụ thể và thường xuyên viết truyện hơn. Tin vui đúng không nè! Vậy lịch cụ thể như sau:

1 tuần có 7 ngày

Trong khoảng thời gian 7 ngày đó sẽ có 3 ngày Yên viết truyện, đó là vào ngày thứ 3, 5 và 7 nha. Yêu các mem nhiều :*

Đó là một buổi tối mùa thu mát mẻ, nó, Hiền và Quỳnh đang chuẩn bị đồ cho 3 chàng trai TFBOYS của chúng ta để tham gia 1 show diễn khá lớn. Đã 5,6 ngày trôi qua rồi mà nó vẫn không thấy tin tức gì của ông Thiên Minh, nó muốn đích thân đi hỏi lắm nhưng lại thôi. Vết thương trên đầu nó cũng đã đỡ hơn

nhiều rồi, đó là nhờ sự chăm sóc tận tình của 2 cô bạn đáng yêu và đương nhiên vẫn phải kể đến công sức của các anh bỏ ra nữa.

Tối nay, nó diện 1 bộ váy xòe màu trắng tượng trưng cho thiên thần kết hợp với đôi hài màu đỏ, mái tóc được chải gọn gàng buộc bồng lên bởi tóc nó rất dài. Quỳnh với nó cùng 1 gu thẩm mỹ, cũng là váy xòe nhưng màu đỏ, mái tóc xoăn phần đuôi được thả xuống tôn lên khuôn mặt xinh xắn của nó. Còn Hiền, cô nàng diện 1 bộ đồ cực sexy có hờ phần lưng, cũng chính vì bộ đồ này sexy nên Nguyên đã bắt cô đi thay lại bộ khác :D. Còn các anh thì sao nhỉ? Với chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc nơ đen trên cổ lúc nào cũng tỏ ra thật soái (đẹp trai thì mới có nhiều đứa yêu haha). Nhìn chúng nó bây giờ như những chàng hoàng tử, những nàng công chúa vừa bước ra từ lâu đài cổ tích

- Này Phương, em đã khỏe hẳn chưa? Còn thấy đau đầu không?_ Thiên Ti vốn lạnh lùng, cao lãnh là thế nhưng anh là 1 người sống rất tình cảm, cũng bởi sự ấm áp của anh nên nó mới yêu anh chẳng?

- O, em khỏe hẳn rồi, anh Thiên yên tâm a hi hi_ nó cười rạng rỡ như đóa hoa mới nở làm cho ai đó đứng đằng kia không khỏi ngắm nhìn

Đang mãi ngắm nó 1 cách say sưa, bỗng tiếng nói vang lên làm Khải bừng tỉnh, thoát khỏi sự khống chế của nó, có vẻ như từ khi gặp Phương, nó đã tác động tới cuộc sống của anh khá nhiều mà anh vẫn chưa hay biết

- Em đó, từ lần sau đi đâu ăn mặc kín vào nghe chưa?_ Nguyên tỏ ra vẻ bất bình, dù gì Hiền cũng là người yêu của anh mà, cô là của anh, anh không muốn bất cứ ai nhòm ngó người yêu anh nữa, vì cô xinh quá mà, ăn mặc thế kia thì bảo sao trai không theo

- Rồi rồi, từ lần sau em không thế là được chứ gì, anh bớt giận đi nha, bảo bối_ Hiền nũng nịu nhìn Nguyên, lay lay cái cánh tay của anh

- Eo sò- tốp đê, sến súa, kinh quá_ Quỳnh vừa ra đến cửa đã bắt gặp ngay mấy cái hình ảnh âu yếm khiến nó phát khó chịu

- Kệ chị, xí_ Hiền ngoảnh mặt ra cổng mở cửa xe rồi bước vào trong

Vài tiếng sau

Cuộc biểu diễn đã bắt đầu được hơn 40 phút, bài hát mà các anh đang thể hiện là ca khúc “Lời thật lòng quá mạo hiểm”. Từ sau cánh gà sân khấu, 3 đứa chúng nó đang dõi theo các anh biểu diễn, bỗng 1 cuộc điện thoại gọi tới

- Alo_ là điện thoại của nó

-.....

- Sa...sao.....co?_ mặt nó tối sầm, đôi chân run lên_ Dạ cháu đến ngay, bác chờ cháu

Nói rồi nó quay người chạy nhanh về phía cửa làm Hiền và Quỳnh đuổi theo không kịp. Nó đi đâu vậy chứ? Một mình nó, thân là con gái mà giờ lại đang là trời tối nhờ có chuyện gì xảy ra với nó thì sao? Sau khi bài hát kết thúc, 2 cô nhanh chóng báo lại với 3 anh, cô gắng xin kết thúc show diễn tại đây, chúng nó lập tức đi tìm Phương, nhờ Âu Dương Lam Lam lại làm hại nó thì sao? Không được, không thể được đâu

Cùng lúc đó, tại quán cà phê

Âu Dương Thiên Minh đưa 1 túi hồ sơ xét nghiệm trước mặt nó, tay nó run run, mặt tái đi cầm lấy tờ giấy trên bàn

Kết quả xét nghiệm.....quan hệ cha con

Đọc đến đây, nước mắt nó rơi xuống. Sao nó lại gặp được ba nó ở đây? Mọi chuyện sao diễn ra nhanh quá vậy? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Nó ngược đời mất đâm lẹ nhìn người đàn ông phía trước. Âu Dương Thiên Minh cũng sực sùi theo, người con ông tìm kiếm bấy lâu nay đang ngồi trước mặt ông, rất gần

- B....b...bố...người.....là bố....của con sao?_ nó sắp không thể nói thành lời nữa rồi, một sự vui mừng khôn xiết và 1 thứ tình cảm gì đó trong nó dâng trào. Nó không hề mở còi

- Đúng, là ta....ta là bố của con đây, ta xin lỗi, xin lỗi con vì suốt 17 năm qua không bên cạnh, chăm sóc cho con được

Tất cả niềm vui, niềm hạnh phúc trong nó và cả ông đang vỡ òa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thân Phận Mới

“Bố”- cái từ này nó mơ ước được gọi từ rất lâu rồi, nó đang vui lắm, thật sự vui lắm

1 tiếng trước tại viên nghiên cứu

- Thiên Minh, kết quả xét nghiệm của cậu có rồi đây, mau đến lấy_ Phùng Bảo Bảo bạn của ông khá ngạc nhiên khi cầm giấy xét nghiệm trên tay. Quan hệ cha con ư? Chẳng lẽ đây là con gái của Bảo Lan?

Nhận được điện thoại của bạn, ông lập tức bỏ lại cuộc họp vội vàng đến viện nghiên cứu, kết quả thật bất ngờ, ông cũng vui lắm. Con gái đã tìm được, giờ chỉ còn Bảo Lan

- Con gái, thân phận của con đã rõ nên bây giờ con phải cần làm 1 số thủ tục thay đổi thân phận của con_ ông Thiên Minh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của nó, 17 năm. Đúng! Đó là 1 con số không hề nhỏ chút nào. Ông cần phải bù đắp cho nó thật nhiều

- Nhưng bố à, tạm thời đừng tiết lộ sớm được không ạ? Bao giờ con sẵn sàng thì lúc ấy bố mới công khai

Nó muốn sống 1 cuộc sống bình yên, nó không muốn làm tâm điểm chú ý, những người được biết tin này chỉ có chúng nó và ông thôi

- Được, tùy con gái

Xoay người ngắm nhìn lại khuôn mặt thoảng đã có chút nếp nhăn của bố, nó mỉm cười hạnh phúc mà không biết rằng Khải cùng mọi người đang tìm nó khắp nơi mà điện thoại của nó sau khi nhận được điện thoại của ông thì hết pin

Tại địa điểm gần quán cà phê ông và nó đang ngồi

- Anh Khải, tìm thấy Phương chưa?_ Quỳnh sốt sắng hỏi, điện thoại thì luôn đưa lên tai rồi lại hạ xuống

- Không liên lạc được với Phương, ôi trời ơi, nó mà có mệnh hệ gì nữa thì chắc em chết mất

Quỳnh ngồi xuống bất lực, thấy vậy Thiên xoay người ngồi xuống nâng nhỏ lên, anh muốn ôm nhỏ vào lòng mà an ủi nhưng ở đây là đường phố, rất nhiều người nhìn thấy nên anh không thể tùy tiện, chỉ còn biết động viên nhỏ mà thôi

- Quỳnh, yên tâm đi, tôi và em đi tìm tiếp, chắc Phương không sao đâu mà

Thế rồi chúng nó lại đi tìm, bỗng Khải dừng chân trước quán cà phê, anh trông thấy 1 bóng dáng nhỏ nhắn với mái tóc dài buộc bồng rất giống nó đang ngồi nói chuyện với 1 người đàn ông trung tuổi

- Các em dừng lại. Hiền, nhìn hộ anh xem kia có phải Phương không?

Nhìn thật kĩ, đưa mắt lên rồi xuống, ôi đúng nó rồi, cái váy trắng xòe, tóc buộc bồng, còn người đối diện là ông Thiên Minh mà. Chúng nó đang dần hiểu ra mọi chuyện

Bước vào trong quán, Quỳnh và Hiền chạy nhanh tới bên nó

- Phương, cậu có biết bọn tớ lo cho cậu thế nào không? Sao đi mà không nói 1 câu hả? Cậu quá đáng lắm

2 cô bạn của nó trách móc nó, suýt chút là khóc ầm cái quán cà phê lên rồi

- Em đi đâu vậy hả Phương, em có biết bọn anh đi tìm em cực khổ lắm không? Suýt chút là bị Fan đuổi cho te tua rồi_ Vương Nguyên trách móc

-Lần sau đi đâu phải nói nghe chưa_ Khải, Thiên khoanh tay đứng nhìn nó

Thấy mọi người lo cho nó như vậy nó cảm thấy có lỗi quá, tại vội quá mà

- Tớ xin lỗi mà, anh Nguyên, em xin lỗi, Tuấn Khải, Thiên Tì, em xin lỗi_ nó xin lỗi nguyên 1 hồi chúng nó mới chịu tha

- À đúng rồi, giới thiệu với mọi người, đây là bố của mình_ nó chạy qua ôm lấy cánh tay trái của ông cười

- WHAT?_ cả bọn đồng thanh tập 1

Nó đem lại mọi chuyện kể cho chúng nó nghe:

- Xin chúc mừng_ cả bọn đồng thanh tập 2

không khí nơi này bao trùm lên 1 màu hồng vui vẻ

2 tháng sau

Nó đã quay lại trường học, tuy có đôi lần nó, Hiền và Quỳnh phải đối mặt với tam đại tiểu thư nhà Âu Dương nhưng có vẻ như cô ta chưa có âm mưu gì hại chúng nó cả. Theo như lời của nó thì ông cũng không nói chuyện này cho ai biết, vẫn bí mật

Công nhận dạo gần đây chúng nó rất bận, bận học, bận quay show, quảng cáo và đặc biệt 1 tuần nữa là đến sinh nhật của Vương Tuấn Khải rồi nên việc chuẩn bị cho bữa tiệc này là rất nhiều

Tại phòng tập nhảy

- Tuấn Khải, tôi mua nước mát cho anh này, đừng nhảy nữa, ra đây đi_ nó lảng xăng chạy vào chia lon nước cam mát lạnh đưa cho Khải

- Ồ, cảm ơn nha

Vì nhảy quá nhiều, mồ hôi chảy ra ướt đầm tóc và áo nhưng thực chất lúc này nhìn Khải cực đẹp trai (ời ôi nam thần moa moa)

- Mồ hôi đầy mặt kìa, lau đi_ nó cầm chiếc khăn trắng đưa ra trước mặt anh. Thấy vậy, anh hết nhìn chiếc khăn rồi lại nhìn nó, tự nhiên cái hứng thú trên trọc nó lại nổi lên

- Này các anh, đoạn này đừng quay phim với chụp ảnh bọn em đây, dừng lại ngay(sợ scandal nổi lên đây mà)

- Cô lau cho tôi đi, tay đang cầm lon nước không lâu được

- Way, còn tay phải của anh đâu mà không cầm_ nó nhiu mày nhìn anh

- Tôi thích vậy đó, có lau không? Cô nên nhớ cô là quản lí của tôi à nha, lau đi_ Khải chỉ chỉ tay lên những chỗ có mồ hôi nhiều ý bắt nó lau, bắt đắc dĩ nó phải lau

_____ tại ngày mai tác giả bận nên hôm nay tác giả viết trước nha, bật mí, chap sau hơi bị hay đó nha, bỏ lờ chap 40 là phí lắm đó _____

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: The First Kiss

Way, còn tay phải của anh đâu mà không cầm_ nó nhiu mày nhìn anh

- Tôi thích vậy đó, có lau không? Cô nên nhớ cô là quản lí của tôi à nha, lau đi_ Khải chỉ chỉ tay lên những chỗ có mồ hôi nhiều ý bắt nó lau, bắt đắc dĩ nó phải lau

Thấy mặt nó phụng phịu trông đáng yêu cực, anh cười thích thú

- Đây này, mồ hôi đằng sau gáy nữa.....bên này.....bên này nữa_ anh quay qua quay lại bắt nó lau, cuối cùng trên khuôn mặt anh không còn 1 giọt mồ hôi nào nữa, lúc ấy anh mới chịu buông tha cho nó. Nhưng có ngờ đâu lúc nó đang lau mồ hôi giúp anh, có 2 con bé đứng nép ở cửa đưa tay lên chụp trộm nó

- Này Hiền, Quỳnh hai người mau lại đây cho tớ_ nó phát hiện giật mình chạy qua định giăng lại cái điện thoại xóa ảnh

- Ờu ôi, kinh nhờ, vui nhờ, tình cảm nhờ_ Quỳnh chọc quê nó khiến nó phát bực

- Bọn ta không đưa đẩy mi làm gì được ta hahaha

Nói rồi 3 đứa chúng nó chạy đuổi nhau khắp phòng tập nhảy, chỉ có Khải vẫn đứng đó nhìn theo nó bất giác miệng mỉm cười

- Anh Khải, anh Khải giữ nó, giữ lấy Phương lại cho em, em chạy hết nỗi rồi_ Hiền vừa chạy vừa thở cầu cứu sự trợ giúp của anh

Chà nhẽ thấy người gặp nạn mà không cứu rồi anh xoay người bỏ cái khăn trắng đang vắt trên vai xuống chạy đến chỗ nó giữ tay nó lại

- Anh làm cái quái gì thế, buông tay ra coi.....Hiền, Quỳnh đừng có chạy, hai cậu đứng lại

Vừa nói nó vừa hét um lên, thế là 2 nhỏ bạn thân đáng chết chạy mất rồi, ảnh thì chưa xóa được, nó quay ra với khuôn mặt và ánh mắt viên đạn nhìn Khải

- VƯƠNG.....TUẤN.....KHẢI, ANH ĐỪNG LẠI ĐÓ_ nó hô âm lên chạy bắt tên phá hoại

Chỉ kịp “a” lên 1 tiếng Khải bỏ chạy rất nhanh rất nhanh

- Anh mau đi tìm 2 nhỏ và xóa hết ngay mấy cái tấm hình vớ vẩn ấy đi

- Tôi không xóa đây làm gì nhau, đồ đánh đá
- Đánh đá mặc xác tôi, aaaaaaaaa cái tên kia

Chạy mãi, chạy mãi không bắt được anh nhưng sức người có hạn, Tuấn Khải vừa tập nhảy xong cộng thêm cái bệnh hạ đường huyết mà giờ lại chạy như thế này thì chết mất. Tốc độ chạy của anh chậm dần, chậm dần

- Á à, tóm được anh rồi nhá

Một bước, hai bước, ba bước.....nó đi đến trước mặt anh bẻ tay răng rắc để chuẩn bị xử lí thì nó vấp phải cạnh bàn và thế là.....

Nó bất động trước cảnh tượng của nó bây giờ, nó đang ôm lấy Khải, mặt đối mặt, 4 mắt nhìn nhau, môi cách môi chỉ 1 khoảng 2 xen-ti-mét. Chết tiệt ông trời sao lại nở lòng nào cho nó đối mặt với 1 tình huống khó xử thế!

Khải bị ôm bất ngờ, tim hai đứa nó đập thình thịch, mặt nóng ran. Anh cũng nhìn thẳng vào đôi mắt của nó. Thế nào trong hoàn cảnh này bài “Tình Yêu Xuất Phát” lại vang lên

“Thịch Thịch Thịch cùng với nhịp đập

Tôi rất muốn biết

Kẹo và khoe miệng bạn có

Hương vị gì”

(Trích lời viết bài Tình Yêu Xuất Phát- TFBOYS)

Đúng, anh muốn biết khoe miệng, đôi môi của nó có vị gì! Không thể kìm hãm được trước vẻ đẹp của nó, anh nhẹ nhàng hôn nhẹ lên đôi môi ấy (huhu gato quá)

(Lời của tác giả: Tiểu thuyết là không thể thiếu cảnh này, ai gato là tôi không chịu trách nhiệm à nha)

Nó bất ngờ trước hành động của Khải, chân tay nó như sắp liệt mất rồi, không thể cử động, mắt to tròn nhìn người trước mặt

Môi nó có vị gì ư? Là ngọt, môi nó có vị ngọt

Từ từ rời môi nó, Khải cười thâm trong bụng khi thấy thái độ của nó lúc này

- Tình lại đi cô gái à

Thở nhẹ rồi mỗi lúc một nặng nề. Nó đang bực lắm đấy. Nhận ra hoàn cảnh lúc này nó đứng phắt dậy, nhớ lại cái cảnh anh hôn nó

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, VƯƠNG TUẤN KHẢI, ANH DÁM CƯỚP.....urm urm_ chưa nói xong nó đã bị Khải bịt chặt miệng

- Suyt, bé mồm thôi, cô muốn cho mọi người biết à

- Buông tay ra, anh.....anh dám cướp first kiss của tôi

- Ồ....thì.....tôi....tôi không cố ý, ai bảo cô mời gọi tôi làm gì_ ắp a ắp ứng rồi biện minh, 1 lí do khá là cù chuối haha

- Mời gọi? Anh thật sự muốn chết rồi, chết này.....chết này

Mỗi câu “ chết này” anh lại bị Phương lấy gối ở ghế sofa trong phòng tập đập túi bụi vào người, bất quá Khải phải chạy vào phòng khóa chặt cửa làm nó không làm gì được nữa. Trước khi đi nó còn không quên dọa dẫm

- Anh mà để tôi bắt được thì anh liệu hồn. Bực mình

Không gian im lặng rồi, nó bỏ đi rồi, Khải thở dài thườn thượt nằm dài xuống giường. Cái tay không chủ động nghe lời đưa lên môi nhớ lại giây phút ấy

“ Thật ngọt”

____xin lỗi các mem nha vì bữa nọ tác giả về quê nên k viết được, báo cho mọi người biết cùng là tác giả đồ cấp 3 rồi nhé, vui quá đi, hình như vẫn còn nhiều người nhớ truyện của Yên thì phải, vui quá rồi hihi, đọc truyện vui về”

À có ai muốn biết nick facebook của tác giả không?

Là Vương Dịch Khải Thiên nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Bữa Ăn Vui Vẻ

Mấy ngày sau đó, cứ hễ nó nhìn thấy anh là hai đứa lại xông vào đánh nhau, không đánh nhau thì cãi nhau, Hiền, Nguyên, Quỳnh và Thiên thì chả hiểu chuyện gì đang xảy ra với 2 đứa nó cả, hỏi thì không ai thèm trả lời. Bực quá đi mất

Mới đó mà chỉ còn 1 tuần nữa là đến sinh nhật của Tuấn Khải rồi. Cả Fan, cả Idol đều đang gấp rút chuẩn bị cho bữa tiệc, vé tham dự tiệc sinh nhật tròn 20 tuổi của Khải cũng đang được chuẩn bị, tất cả đều đang rất bận

Trong khi đó tại phòng tập nhảy

- Thiên Tỉ, Vương Nguyên, Tuấn Khải nghỉ 1 chút ăn tối đã nào _ Hiền vừa đi vào vừa gọi ầm lên, chả là 3 đứa chung nó vừa đi mua đồ ăn và nước uống tầm bỏ cho mấy anh vì mấy ngày hôm nay các anh bận quá rồi

Nghe thấy đồ ăn, Nguyên không thèm nhảy tiếp nữa xông ra nhăm nhe túi đồ ăn từ tay Hiền

- Ấy, ấy bình tĩnh em lấy cho, có cần phải vội thế không? _ Hiền phì cười nhìn điệu bộ của người yêu

- Cần chứ, anh đói muốn xỉu rồi đây nè

- Anh thì lúc nào chả đói _ Quỳnh châm chọc

Tuấn Khải thì kiên nhẫn tập hết bài nhảy mới ra ăn nhưng còn Thiên Tỉ- anh vẫn đang miệt mài với đoạn nhảy khó. Vũ đạo là thứ quan trọng đối với Thiên, lúc nào anh cũng tập nhảy, nhiều khi tập nhảy quá sức khiến thể xác anh bị thương

- Thiên à! Anh qua đây nghỉ 1 chút, tập nhảy sau đi _ nó sắp đồ uống lên bàn lo lắng nhìn theo anh vẫn đang miệt mài tập nhảy

Vì không có thời gian đi nhà hàng ăn uống, cũng không có thời gian về nhà nên bắt buộc chúng nó phải ăn đồ ăn nhanh

- Mọi người ăn trước đi, tôi ăn sau cũng được _ vừa nhảy vừa nói, mồ hôi thấm đầm áo rồi, anh nhất định phải nhảy cho kì được đoạn này

Thấy thể Quỳnh đứng phắt dậy xoay người đứng nhìn Thiên. Vẫn cái cử chỉ ấy, vẫn cái ý chí kiên định ấy, vẫn con người ấy, anh đang ở rất gần, hình ảnh này của anh đẹp hơn bao giờ hết, chính vì vậy nhỏ mới yêu anh, thậm chí yêu rất rất nhiều

- Thiên Tỉ à, em biết anh muốn nhảy thành công đoạn nhảy này nhưng phải ăn chút gì cho có sức đã rồi tập tiếp chứ anh, ở Việt Nam em có câu “ có thực mới vực được đạo” nên anh ra đây đi, hôm nay em có mua đùi gà chiên cho anh nè _ Quỳnh vừa nói vừa chạy ra tắt nhạc buộc anh phải dừng lại. Bị tắt nhạc, Thiên nhìn nhỏ có chút tức giận nhưng thấy ánh mắt kiên định của nhỏ anh lại phì cười

“ Cô ấy lo cho mình đấy chứ” _ Thiên nghĩ

Rồi từ từ bước đến bàn ăn, ngồi xuống cầm chiếc đùi gà lên ăn 1 cách ngon lành, thấy thế nó cũng thấy vui

- Ô lạ nha, Quỳnh! Đây là lần đầu tiên anh thấy có người khuyên được nó trong việc tập nhảy đấy, đến ngay cả anh cũng có bao giờ khuyên nổi nó đâu, ví dụ như cái năm sinh nhật Thiên Tổng 15 tuổi, nó tập nhảy tới mức bị thương phần eo mặc dù anh khuyên thế nào nó cũng không chịu nghe, đến nỗi anh giận nó vài tuần cơ, còn có khi.....um um _ Khải vừa nhai miếng đùi gà vừa nói khiến Phương bực bội, thế là nó nhét ngay cái đùi gà khác vào miệng anh khiến anh hết nói @@

Bỏ được miếng đùi gà ra, Khải bực mình

- Cô không bỏ qua được chuyện đó hay sao mà kiếm chuyện với tôi hoài à _ anh thực sự đang khá là bức xúc, hôn nó 1 cái thôi mà anh phải chịu khổ mấy ngày hôm nay rồi

- Tôi không bỏ đấy thì sao? _ nó vênh mặt cãi lại

- À, đã thế thì.....này Thiên Tỉ, em có biết ở đây có 1 người thích em.....um um _ lần này Khải bị bịt miệng không phải bằng đùi gà mà bằng bàn tay của nó

- Nốt ngày hôm nay rồi tôi bỏ qua là được chứ gì, anh bớt nói lại đi, đang ăn mà nói hoài _ nó mỉm cười nhẹ nhàng, ngây thơ vô (số) tội, cái thái độ này làm Khải phát bực thêm

- Ô, anh Khải, chuyện anh vừa nói là thật á? Chỉ có mỗi em khuyên được anh ấy thôi à? Haha em là thiên tài_ nhỏ vui mừng nhảy tâng tâng

- Vớ vẩn, anh đúng là nhiều chuyện_ Thiên Tỉ lạnh lùng, tay vẫn cầm miếng đùi gà ăn liên hồi

Bữa ăn hôm nay đúng là vui quá đi mất

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Dịch Dương Thiên Tỉ- Em Yêu Anh

Sau bữa ăn, để hai đứa bạn dọn dẹp, nó trón lên tầng thượng hóng gió. Những cơn gió nhẹ nhàng lướt qua nó, nó cảm thấy dễ chịu và rất thoải mái, nó chọn 1 chỗ ngồi để dễ quan sát thành phố Trùng Khánh về đêm. Suy ngẫm rồi nó nghĩ “ sắp sinh nhật tên đáng ghét kia rồi, biết mua quà gì bây giờ?”

Và cuộc độc thoại của nó được bắt đầu

- Mua áo ư?.....thôi bỏ đi anh ta thiếu gì áo.....hay mua giày.....nhà anh ta cũng thiếu gì giày, quần áo, giày dép đều sử dụng 1 lần rồi lại không sử dụng nữa, mua làm gì cho phí, anh ta cũng chẳng dùng đến. Ừm.....phải mua cái gì cho anh ta giữ được lâu 1 tí cho bỏ tiền mình bỏ ra

Ngẫm đi ngẫm lại, cái này không được, cái kia không xong, nó biết mua gì đây? Đang chìm đắm trong suy nghĩ nó không biết rằng Thiên Tỉ đã đứng cạnh nó từ lúc nào. Anh cũng muốn lên sân thượng hóng chút gió cho áp lực việc tập nhảy tan biến. Thế là anh đi lên sân thượng, nhìn xung quanh sân tìm 1 chỗ lí tưởng nhất để hóng gió nào ngờ lại bắt gặp ngay cánh nó đang lăm lăm 1 mình hết lấc đầu rồi lại ở ở

- Em đang nghĩ gì vậy?

Nó quay sang giật mình suýt chút té, may mà có vòng tay của Thiên đỡ

“ Ừc”_ nó nuốt nước bọt nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Thiên, mặt đỏ bừng bừng

Đỡ được nó dậy, anh phát phì cười nhìn thái độ của nó

- Anh biết anh đẹp trai nhưng có cần phải nhìn chăm chú thế không hả cô nương?_ nó lại bị chọc quê nữa rồi

- Ô.....ô.....em, tại em giật mình chứ bộ

- Em chưa trả lời câu hỏi của anh

- Ô câu gì.....à à, em đang suy nghĩ xem không biết mua cho tên dở hơi kia quà sinh nhật gì_ nó cứ hể nghĩ đến Khải là bức muốn phát điên

- Tên dở hơi? Ý em là anh Khải á?_ khoanh tay trước ngực nhìn xuống thành phố, khuôn mặt Thiên lãnh đạm

- Thì còn ai vào đây nữa! À anh Thiên, góp ý cho em nhé_ nó mắt sáng rực, chớp chớp nhìn anh

- Ô, anh góp ý nhé.....@\$_%^&*U#%\$&

Sau 1 tràng dài gợi ý, nó cứ ồm ồm gật đầu. Với suy nghĩ ban nãy của nó cộng thêm sự góp ý của anh, ôi món quà lần này sẽ rất tuyệt

Nó vui mừng nhảy cẫng lên, thế nào lại lỡ chân đạp lên chân của Thiên

“ Aaa”

- Ôi anh Thiên, em xin lỗi, anh sao vậy

Đó chỉ là 1 cái đạp nhẹ thôi mà, sao anh ấy lại có thể đau thế được? Thì ra anh tập nhảy, chân bị bầm tím hết rồi

- Anh thật chẳng biết chăm sóc cho bản thân gì cả, đợi em đi xuống lấy hộp y tế

Nói là làm, nó chạy nhanh xuống lấy hộp y tế lên rồi đổ thuốc thoa chân cho anh

- Anh đau lắm không? Thật tình luôn_ nó trách móc, sao anh lại có thể vô trách nhiệm với bản thân thế cơ chứ

- Được rồi, cảm ơn em hi_ lột bỏ tính cách lạnh lùng, cao lãnh, thay vào đó là 1 con người vô cùng dịu dàng. Phải chăng đó chính là điểm thu hút của anh

đối với nó

“ Dịch Dương Thiên Ti- Em Yêu Anh”

Sáng hôm sau

Mới 5.30 sáng chúng nó thức dậy vì có gì đó rất ồn ào dưới nhà

- Cái quái gì mà mới sáng sớm đã ồn ào lên thế nhỉ?_ Quỳnh vừa dụi mắt vừa cầu nhàu

- Thật ý, đang ngủ ngon_ Khải cũng uể oải bước từ phòng ra

Hiện tại chúng nó đang tập hợp ở cầu thang. Bỗng 1 giọng nói to ào ào, tưởng chừng như sắp thủng màng nhĩ đến nơi rồi vang lên

- A anh Khải, anh Nguyên_ một đứa con gái nhỏ hơn chúng nó khoảng 2, 3 tuổi chạy lên ôm lấy Nguyên

(Giới thiệu nhân vật mới: Phan Thùy Trang em họ của Khải, sau 3 năm đi du học Anh và được sự đồng ý của bố mẹ nhóc trở về thăm anh họ là Khải. Bề ngoài có vẻ bướng bỉnh, đánh đá nhưng thật ra lại rất tốt bụng vô cùng yêu thích Vương Nguyên, cũng chính vì Nguyên nhân này nên sau này nhóc với Hiền cãi nhau suốt ngày. Còn nữa vì Phương và Trang đều có chung tính cách đánh đá nên hai chị em rất hợp nhau)

(chết! Chị Hiền lại có thêm 1 tình địch mới)

Thấy nhóc ôm Nguyên, Hiền đang trong tình thế mơ ngủ cũng phải trợn tròn mắt nhìn. Cô bé ấy là ai mà dám ôm người yêu của cô chứ?

- Ở này Trang, buông anh ra_ Nguyên thấy thái độ của Hiền đưa tay đẩy nhóc Trang ra

- Ôi trời, thảm họa về rồi đây à?_ Khải khò sở nhìn con em họ

Ngày trước nhóc cũng hay sang nhà anh chơi lắm cơ mà cứ mỗi lần sang là lại quậy tung nhà anh lên khiến anh bức lắm

- Không về sao được, sắp sinh nhật 20 tuổi của anh họ mà_ với chiếc váy hồng, tóc xõa, nhóc tung tăng hồn nhiên trả lời anh họ rồi lại nhìn sang Vương Nguyên

- Anh Nguyên, em nhớ anh lắm ý

Diễn rồi, diễn rồi, thế này là loạn hết rồi. Không chịu nổi nữa rồi Hiền sắp phát điên lên rồi aaaaaaaa

- Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra ở đây không?_ cả 3 đứa nó đồng thanh 1 giọng hết sức đáng sợ. Hiền thì không nói làm gì nhưng nó và Quỳnh thấy thế cũng tức giận thay cho cô bạn

- À, anh giới thiệu đây là Phan Thùy Trang, em họ của anh, nó nghịch và cứng đầu lắm, như quỷ sứ_ Khải biết ý của Hiền nên kéo tay cô em ra khỏi Nguyên và giữ lấy vai nhóc giới thiệu

- Ủa! Ai đây anh, bạn gái các anh à?_ nhóc ngây ngô hỏi

- Con nhóc này, người yêu đầu mà người yêu_ Thiên gõ cốc 1 phát vào đầu nhóc

“ Ai da” nhóc kêu lên 1 tiếng oán thán

- Hai chị này không phải nhưng chị phải, chị xin tự giới thiệu....._ chưa nói hết câu Hiền đã bị Nguyên kéo đến bên cạnh anh. Anh biết cô đang ghen, lòng có chút gì đó vui vui

- Để anh. Giới thiệu với Trang đây là bạn gái anh tên là Thu Hiền, cô ấy là người Việt Nam

Ôi nghe qua như sét đánh ngang tai. Cái gì? Người yêu á? Không thể được Nguyên là của Trang kia mà sao lại là của Hiền rồi

- Không, em mới là người yêu anh Nguyên, chị tránh ra_ nó đẩy Hiền ra rồi cứ thế nhắm nhe ôm lấy tay Nguyên

Bất ngờ trước hành động của Trang, Hiền có vẻ tức giận rồi ý

- Con nhóc này, em làm cái gì thế hả? Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi em không yêu Nguyên được đâu_ Khải lại 1 lần nữa giữ tay kéo nhóc ra

- Khải, anh bình tĩnh, anh cầm tay em nó thế đau lắm ý, qua đây với chị nào Trang_ Phương ôn nhu kéo Trang qua, mặc dù mới gặp nhưng thấy Khải làm thế với Trang có hơi quá rồi

Nhóc hậm hực

- Làm sao mà em lại không yêu được, em với anh ấy có quan hệ huyết thống gì đâu mà anh cấm

- Anh chỉ coi em là em gái thôi Trang, hai người không yêu nhau làm sao mà thành đôi được kia chứ_ Nguyên nói lại câu mà 3 năm trước anh đã nói đi nói lại cả trăm lần

Không nói được gì nữa, nhóc tức giận bỏ vào phòng đóng sầm cửa lại

- Nó bị gì thế?_ Quỳnh, Thiên đứng nhìn màn kịch vừa mới xảy ra của anh em nhà kia

- Ai biết, mới sáng ra chưa chi chưa gì đã_ Hiền hết tức giận từ khi Nguyên nói câu đó, lắc đầu nguẩy nguẩy nhìn Nguyên

- Thôi kệ nó, chúng ta đi làm VSCN rồi ăn sáng_ Khải quàng vai bá cổ hai người anh em tri kỉ bước vào nhà tắm, thấy vậy chúng nó cũng về phòng làm VSCN rồi bắt đầu 1 ngày mới với bề bộn công việc

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bữa Tiệc Sinh Nhật Rắc Rối

Trước khi vào truyện tác giả có ý kiến như sau:

Các bạn hồi nick facebook tác giả có ảnh đại diện là gì: Hình Thiên Tỉ mặc bộ đồ áo liền mũ màu đen nha

Và chap 43 này sẽ được chia thành các phần như sau: (đọc đi rồi biết hehe)

Phần 1: Sinh nhật của Vương Tuấn Khải

Nốt ngày hôm nay! Chỉ nốt ngày hôm nay nữa thôi bữa tiệc sinh nhật 20 tuổi của Tuấn Khải sẽ được diễn ra. Vé dự tiệc buổi sinh nhật đã bán hết từ 2 tuần trước, mấy nghìn vé được in ra mà vẫn còn thiếu, số lượng người tham gia bữa tiệc này quả thực đông không tả được. Bây giờ những ai đi ra đường rất dễ để bắt gặp những chiếc xe buýt có dán hình Tuấn Khải cùng dòng chữ “HAPPY BIRTHDAY 王俊凯”, hay những tấm bảng điện có hình Tuấn Khải cùng dòng chữ tương tự do các chị Đại Lục trong gia đình Tứ Diệp Thảo chuẩn bị, nói thật đã là Tứ Diệp Thảo đặc biệt là Tiểu bang Giải (tên Fan riêng của Tuấn Khải của của) thì ai cũng mong chờ.

Ngày 20 tháng 9 năm 2019.....20.30 theo giờ Trung Quốc

- Ê Khải, anh có thấy Hiền đâu không?

Chả là sau khi ăn xong bữa cơm, Hiền đi đâu mất cho đến tận bây giờ chưa thấy đâu, cũng chẳng thèm nói với Nguyên tiếng nào, gọi điện thì không nghe máy, bộ cô muốn anh lo chết à?

- Anh cũng không biết, con nhỏ đánh đá kia anh cũng chẳng thấy đâu, à đúng rồi kể cả con bé Trang cũng ở đâu ý nhỉ?

Ngồi cảm chiếc điện thoại Oppo R9 trên tay, Khải lướt weibo 1 hồi để đăng ảnh với dòng chữ “Mai là sinh nhật của em rồi, mọi người đã chuẩn bị gì cho ngày mai chưa nào[biểu tượng cảm xúc đáng yêu]”. Còn nữa anh còn đặt cho nó cả 1 cái biệt danh “con nhỏ đánh đá” (tác giả: Đại Ca à, Phương mà nghe thấy chắc anh lại phải chạy chục vòng quanh nhà mất @@)

- Nói mới để ý, Quỳnh cũng đi đâu mất rồi ý nhỉ? Có khi nào các cô ấy đi chơi không?

Thiên Tỉ nói rồi cầm điện thoại gọi ngay cho Quỳnh

Trong khi đó tại 1 cửa hàng thú nhồi bông trong thành phố

- Alo anh Thiên, em đây, có chuyện gì vậy?_ mở máy ra nghe ngay lập tức, Quỳnh chột nhận ra lúc đi chưa nói gì với Thiên, bây giờ anh gọi điện là đúng rồi

- Em đang ở đâu?_ nghe được giọng nhỏ anh thở phào nhẹ nhõm vì nó không bị làm sao, anh đang lo nhờ chẳng may chúng nó gặp phải Tam Tiểu Thư nhà Âu Dương thì sẽ nguy hiểm mất

- À, em đang ở trong 1 cửa hàng.....nói cho anh biết cái này nhé, anh không được nói cho Khải biết đâu đấy.....%^\$%^\$^(^%

- Ok, tôi biết rồi, em đi chơi vui vẻ

Tắt điện thoại, Nguyên chạy vội ra chỗ Thiên

- Sao sao? Người yêu tớ sao?

Đập 1 cái “bốp” vào trán Nguyên, Thiên cười

- Sao cái đầu cậu chứ sao! Các cô ấy ồm, chỉ là đang đi mua đồ thôi

- Đồ gì? _ Khái mắt vẫn nhắm chiu nhìn điện thoại nhưng tai vẫn dỏng lên nghe ngóng

- Ồ.....à...cái này em không biết

Chả là chúng nó đi vào cửa hàng gấu bông vì Phương muốn mua tặng Khái 1 con gấu bông thật bự làm quà sinh nhật. Tối hôm nọ khi nói chuyện với Thiên trên tầng thượng nó được biết Tuấn Khái rất thích dựa vào người khác, kể cả lúc chơi điện thoại, lúc nghe nhạc rồi cứ thế ngủ luôn nên con gấu bông nó sắp mua sẽ giúp Khái được việc này (tâm lý giám)

Trong suốt quãng đường đi, nó ngồi nói chuyện với Trang là chủ yếu, nó nhận ra nó và Trang rất hợp nhau còn với Hiền thì 2 chị em chỉ cãi nhau khiến nó và Quỳnh can ngăn mệt mỏi muốn xỉu

Nói đoạn chúng nó sắp bước vào nhà. Bây giờ cũng là 21.25 rồi sao Khái vẫn chưa ngủ, điện trong nhà vẫn sáng, chắc chờ chúng nó về đây mà

- Chết rồi, sao bây giờ, hình như Khái vẫn chưa ngủ thì phải_ nó hốt hoảng nhìn vào nhà, món quà này phải hết sức bí mật, mai mới tặng được, nếu bây giờ anh mà nhìn thấy thì còn gì là bất ngờ

- Chị Phương, chị cứ để em_ nhóc Trang lằng xằng_ Chị Quỳnh, gọi cho anh Thiên giùm em, bảo anh ấy và anh Nguyên tìm cách lòi anh ấy vào phòng khóa cửa, rồi lúc đó chị và chị Hiền hộ tống chị Phương và nhà cất quà an toàn

- Ô thông minh_ Hiền búng tay 1 cái “ tách”

- Giờ chị mới biết em thông minh sao?_ nhóc vênh mặt tự mãn

- Vậy thì kế hoạch bắt đầu_ nó vui mừng triển khai kế hoạch

Con gấu bông nó mua to lắm, ít nhất con gấu ấy cũng phải cao hơn nó 1 cái đầu mang vào nhà cũng hơi bất tiện

Đúng theo kế hoạch, Khái trở mặt nhìn hai thằng em lòi kéo mình vào phòng đòi tâm sự, chúng nó mang gấu vào nhà cất vào 1 chỗ bảo mật thành công

Phần 2: Bữa tiệc sinh nhật rắc rối

Hôm nay chính là ngày 21 tháng 9, ngày sinh nhật của Khái

Sau buổi sáng lên khớp sân khấu, tập duyệt lại chương trình chúng nó lại kéo nhau đi chơi giết thời gian cho đến 18.00 tối. Vì là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay nên Khái phải đến chỗ diễn ra bữa tiệc trước. Nó, Quỳnh, Hiền và thêm nhóc Trang đang ở nhà chuẩn bị quần áo. Bí mật nhớ Thiên gọi chú Bạng Hồ đến để đưa con gấu bông to dùng đến chỗ bữa tiệc. Hôm nay Thiên và Nguyên ăn mặc rất bình thường, 1 chiếc quần trắng và 1 chiếc áo phông. Trông giản dị thế thôi nhưng 1 lúc nữa lên sân khấu các anh phải thay đi thay lại không biết bao nhiêu là đồ. Nó thì sao? 1 chiếc váy xanh dương dài quá đầu gối, chiếc nơ nhỏ xinh đính trên eo, mái tóc đen xoã, đuôi tóc được nhóc Trang làm xoắn giả, không cần đánh phấn vì da nó trắng, chỉ cần 1 chút son bóng và má hồng nó trở nên lộng lẫy. Quỳnh thì 1 chiếc váy đỏ ôm sát người khiến người nhỏ tôn lên 1 body chuẩn không cần chỉnh, tóc mái ngố được thả xuống che mắt đôi lông mày thanh tú, đôi môi tô 1 lớp son đỏ nhạt, với nhỏ chỉ cần đánh giá 1 câu thôi: Tuyệt. Hôm nay Hiền mặc 1 bộ đồ thật rất giản dị, cô không mặc váy, chỉ cần 1 chiếc áo hồ vai, 1 chiếc quần bò thôi cô cũng đã đủ toát lên vẻ sang trọng và quý phái của mình rồi, trên cổ đeo 1 chiếc vòng hình mặt trăng đính đá trông càng lấp lánh. Nhóc thì sao nhỉ? Nhóc mặc 1 bộ váy dự tiệc cúp ngực màu đen dài tới đầu gối, lộ ra đôi chân thon dài, mái tóc được búi gọn gàng nhìn rất quý phái.

Thiên cùng Nguyên ngồi đợi dưới nhà, khi 4 nữ từ trên đi xuống không khỏi mắt chữ O mồm chữ A nhìn, đặc biệt mắt của Nguyên từ lúc ở nhà cho đến lúc đến chỗ bữa tiệc đều dán lên người Hiền không rời, người yêu của anh quả thật rất xinh đẹp. Thiên thì chỉ dám liếc mắt nhìn trộm Quỳnh, thỉnh thoảng hai đôi mắt giao nhau khiến anh ngay lập tức quay đi chỗ khác

Chưa đến phần bữa tiệc mà fan đã đến đông nghịt, những tấm banner xanh dương có in tên Khái, những chiếc đèn led cầm tay với hình con cua nhấp nháy liên tục. Đông, thật sự rất đông

Đúng 21.00. MC bước ra

- Và chúng ta hãy chào đón nhân vật chính của chúng ta ngày hôm nay VƯƠNG TUẤN KHÁI

Tiếng vỗ tay, tiếng hò reo đến điên loạn vang 1 khu vực, tất cả Tứ Diệp Thảo đều đang dõi theo bước chân của anh

- Xin chào tất cả mọi người, cảm ơn vì đã đến tham dự bữa tiệc sinh nhật lần thứ 20 của em.....

Cúi đầu 90 độ chào khán giả. Những chiếc đèn đủ màu sắc soi rọi lên sân khấu. Hôm nay Tuấn Khái chính là hoàng tử

Anh mặc trên người bộ đồ xanh dương giản dị giống như những chàng thanh niên khác ra chào hỏi mọi người. Đến lúc nhảy chính anh lại thay 1 bộ đồ

hoàng tử hết sức đẹp. Bài nhảy tiếp theo là của TFBOYS, điệu nhạc sôi động vang lên, các anh hòa mình theo điệu nhảy, tiếng hò hét ầm ĩ dưới kia vẫn không thể dứt. Cả buổi biểu diễn anh chỉ thấy nó đâu cả nhưng đến phần tặng quà cả 4 đứa nó cùng Nguyên và Thiên mới khệ nệ mang con gấu bông to đứng ra

Thấy nó chả hiểu sao Tứ Diệp Thảo còn hô vang to hơn

- Cái này là do chị Phuong mua tặng anh đấy, Tuấn Khải_ nhóc Trang nhanh nhẹn mang quà đến chỗ anh

Vui! Anh thực sự rất vui, vui vì nó hiểu anh đấy chứ nhưng bữa tiệc vui vẻ này sắp có rắc rối ập đến rồi

Bỗng từ sau cánh gà kia Âu Dương Lam Lam xuất hiện với khuôn mặt ngao ngễ trên tay cầm 1 hộp quà nhỏ đưa đến cho Khải trong sự ngỡ ngàng của chúng nó

- Thưa mọi người, sở dĩ hôm nay tôi đến đây là để chúc mừng sinh nhật bạn trai tôi Vương Tuấn Khải_ cô ta giật lấy mic của ông MC và tuyên bố đồng đặc

Cả khán đài và Fan im lặng. Cô ta nói cái quái gì cơ? Ai là bạn trai của cô ta? Sau vụ tai nạn của Phuong, toàn bộ Tứ Diệp Thảo trong và ngoài nước đều biết cô ta là loại người như thế nào? Tứ Diệp Thảo sẽ không đồng ý để cô ta đến với Khải đâu, tuyệt đối không. 1 chị Đại Lục cả gan đứng lên bước lên sân khấu

- Tôi có thể làm đại diện cho Tứ Diệp Thảo nói mấy câu không ạ?

- Cóóóóóóóó_ Tiếng ngân dài đồng thanh của các Tứ Diệp Thảo vang lên

Bước đến bên cạnh Âu Dương Lam Lam chị Đại Lục lại hỏi

- Bằng chứng đâu cô dám nói Tiểu Khải nhà chúng tôi là bạn trai của cô?

Vênh mặt quay đi như không muốn để ý đến hạng dân tầm thường như chị, Âu Dương Lam Lam lại tiếp

- Anh ấy là bạn trai của tôi, tôi với anh ấy đã thân mật rất nhiều lần rồi, chẳng qua là các người không biết

Khải đứng im chết lặng, chuyện gì đang xảy ra với anh thế này?

- Cô im đi, cô đừng có ngậm máu phun người, anh tôi không phải loại người như vậy, trong khoảng thời gian trước đây tôi đã biết hết rồi, cô là loại người như thế nào, cô hăm hại chị Phuong rồi bây giờ đến đây nói xằng nói bậy, anh tôi bận việc học rồi bận diễn show, thời gian đâu mà ở với hạng người như cô_ Trang bực, nhóc bực lắm, nhóc ghét nhất loại người trơ trên như vậy

- Khải, nói cho bọn chị biết, em với cô ta có chuyện gì? Bạn gái em sao?_chị Đại Lục gắng hỏi, chị và Tứ Diệp Thảo tin Khải không phải người như vậy

Âu Dương Lam Lam bước đến bên Khải ôm lấy cánh tay anh 1 cách trơ trẽn nhất

- Tuấn Khải, anh nói cho mọi người biết có phải em là bạn gái anh không?

Hoàn hồn, Khải rút mạnh tay ra khỏi tay cô ta

- Không, mọi người nghe em, em không có gì với cô ta hết

Anh ghét cô ta, anh ghét con người nào giả tạo

- Vậy anh xem đây là cái gì?_ Âu Dương Lam Lam nói rồi rút trong túi ra 1 xấp ảnh

Ôi mẹ ơi cái gì thế này? Là ảnh của Khải và cô ta đang ân ái hôn môi. Bức hình nhanh chóng được đưa lên màn hình khổng lồ, Khải tròn tròn mắt nhìn, cô ta lấy đâu là mấy cái tấm ảnh này?

Nó nhìn anh ngạc nhiên, trong đôi mắt nó nhìn anh giống như muốn hỏi “Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này”, nhận được ánh mắt của nó, Khải chỉ lắc đầu

Âu Dương Lam Lam cười nham hiểm, tất cả bức ảnh này là do 3 chị em a làm

- Cô nghĩ chúng tôi bị mù hay sao mà tin vào mấy cái tấm ảnh nhảm nhí này, đây mọi người nhìn cho kĩ đi, đây chỉ là ảnh ghép mà thôi, tôi có rất nhiều bằng chứng chứng minh anh tôi vô tội.....#%<^%#&^%&%*#&#_ Trang là 1 người rất thông minh, cô tìm dẫn chứng và lí lẽ cụ thể để chứng minh cho anh của mình

Khó rồi scandal của Vương Tuấn Khải lại sắp diễn ra rồi

Bị nói, Âu Dương Lam Lam xanh mặt, chẳng nhẽ những tấm ảnh này chỉ nhìn qua cũng biết là ghép sao?

Tứ Diệp Thảo tin Khai không làm thế, sự tin tưởng này đã làm cho anh cảm thấy vui

___Chap này dài quá rồi phải không? Cùng chờ đợi chap sau nhé, rất thu vị đó, chap 44 mang tên Bạn Gái Của Vương Tuấn Khải___

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bạn Gái Của Vương Tuấn Khải

Xin lỗi các bạn nha, tại máy tính nhà mk bị hỏng nên ra chap chậm. Mọi người thông cảm nha, hết sức thông cảm cho mk ạ. Hôm nay máy tính sửa được rồi nên các bạn đừng lo nhé

Bữa tiệc sinh nhật của anh hôm nay sao thế này? Không ổn rồi, cô ta - Âu Dương Lam Lam- loại người này.....

- Xin lỗi cô nhưng tôi có bạn gái rồi, thế nên cô tuyệt đối không thể làm bạn gái của tôi được đâu

Suy nghĩ 1 hồi, Tuấn Khải quyết định nói. Câu nói của Khải làm cả hội trường kinh ngạc. Cái gì chứ? Anh có bạn gái từ bao giờ?

Mà bạn gái của anh là ai?

Muốn nói ra câu này quả thực không dễ dàng gì nhưng tình thế bí lắm rồi, anh không nói vậy thì cô ta nhất định sẽ còn phá anh nữa cho xem, mà anh lại không muốn dính dáng tới những loại người này. Anh là một người ghét sự xảo trá

- Vậy anh nói xem, bạn gái của anh là ai?_ Âu Dương Lam Lam thoáng bức bối khi thấy Khải nói vậy

- Hôm nay em sẽ giới thiệu bạn gái của em cho mọi người. Và trong cuộc đời này, em sẽ chỉ yêu cô ấy, ngoài ra không yêu 1 ai nữa

Sau câu nói này, tiếng xì xào của Fans lại vang lên, họ rất mong nhìn mặt bạn gái của anh

Đôi chân bước nhẹ đến bên người con gái mặc chiếc váy màu xanh dương. Là nó, nó đang đứng hai tay đan vào nhau đưa về phía trước nhìn theo bước chân của Khải đang tiến gần mình. “ Lại chuyện gì nữa đây?” -nó thầm nghĩ trong đầu

Bất chợt đôi bàn tay của nó được Khải cầm lấy , nó có thể nhận ra đôi mắt nhu tình của anh nhìn nó. Chuyện gì vậy?

- Xin giới thiệu với mọi người, bạn gái của em

Tiếng “ ồ “ dài vang lên, bạn gái anh là nó? Bạn gái của Khải là Phương. Không cần phải nói cũng biết Âu Dương Lam Lam tức giận đến cỡ nào. Vương Nguyên, Thiên, Hiền, Quỳnh và Trang từ ngạc nhiên chuyển sang mừng rỡ. Fans nhiều người vui nhiều người tiếc nhưng rồi lại nghĩ chỉ cần idol hạnh phúc là được. Còn nó? Đương nhiên là chết lặng không nói nên lời rồi

- Mọi người có thể chấp nhận cô ấy không?

Suy nghĩ của Fans, chị Đại Lục đó cũng suy nghĩ và cuối cùng là 1 câu “Có” kéo dài

- Bọn chị muốn hai em thành đôi từ lâu rồi Tiểu Khải_ chị Đại Lục vui mừng nói

- Nhưng trước tiên cho em xin lỗi vì đã không giữ đúng lời nói, em đã nói rằng năm 25 tuổi em mới có bạn gái vậy mà bây giờ.....

- Không sao Tiểu Khải

Mọi người vui mừng, Khải cũng vui mừng chỉ riêng cô ta tức giận bỏ về

- Minh Phương cô cứ đợi đấy, tôi sẽ không tha cho cô đâu

Hoàn hồn, nó nhìn vào Khải nói nhỏ

- Anh định giờ trò gì vậy hả?

- Cô còn nhớ cô đã hứa với tôi sẽ thực hiện 3 điều mà tôi muốn không?_ Khải lém lỉnh nhìn nó đang cau mày

- Nhớ! Rồi sao?

- Đã đến lúc cô thực hiện điều thứ nhất đó là “Đóng giả làm bạn gái của tôi”

- H...hả? Nhưng mà.....

- Cô định nuốt lời? _ ánh mắt của anh làm nó rối loạn

- À không! Chỉ là đóng giả thôi phải không?

- Đúng

Suy nghĩ

- Vậy thì tôi đồng ý

Nói xong, Khải cầm tay nó diện kiến mọi người. Tiếng vỗ tay vang lên rầm rầm

Bữa tiệc lại bắt đầu, Thiên và Nguyên chạy qua huych tay Khải

- Anh cũng ghé góp ha? Từ bao giờ?

- Về nhà anh sẽ kể rõ cho, tiếp tục chương trình đi

_____ Trong ngôi nhà Âu Dương rộng lớn _____

- Mình nhất định không bỏ qua cho con nhỏ đó đâu_ Âu Dương Lam Lam về nhà, điên cuồng đập phá mọi thứ trong nhà, luôn miệng hét tên nó. Xem ra nó sắp gặp rắc rối lớn rồi

Tối hôm đó, sau khi bữa tiệc kết thúc chúng nó kéo nhau về công ty, Nguyên, Thiên, Hiền và Quỳnh nhìn hai đứa nó bằng 1 ánh mắt viên đạn. Cuộc tra khảo bắt đầu

- Này, hai người có cần giải thích chút gì không? _ Hiền đi ra phía nó khoanh tay đi 1 vòng

- Giải thích gì cơ? _ nó tỉnh bơ nhìn bọn kia

- Còn ngây ngô á? Chuyện bạn gái là sao? Cậu làm bọn tớ bất ngờ đấy_ Quỳnh cũng không phải của vừa, chuyện lớn như vậy mà nó dám giấu, lão thật, còn coi nhau là bạn không vậy?

- À, cái đấy phải hỏi bạn Khải nhà ta chứ sao lại hỏi tớ_ định bước đi để lại Khải một mình đứng đó ứng phó với 5 cái miệng thì nó bị Thiên kéo lại

- Đứng im, bọn anh chưa hỏi xong.....anh Khải, giải thích đi

- Chuyện là thế này\$#%\$&^#@#^%, vậy nên các em giữ bí mật giùm anh_ sau khi tuôn ra 1 tràng giải thích, Khải nhìn nó

- Haizzz, cứ tưởng thật thì mừng_ nhóc Trang chen vào lém lỉnh, kết quả là bị Khải cốc đầu 1 cái khiến nhóc ôm đầu meo mếu mà thương

- Thật thà gì, nói xong rồi đó, bây giờ giải tán, Phương, cô đi theo tôi vào đây

Thế là giải tán @@

- Trong thời gian cô giả làm bạn gái của tôi, tôi có điều kiện_ ngồi vắt chân trái lên chân phải, hai tay khoanh trước ngực ngồi dựa ghế sofa, trông anh lúc này không khác gì 1 ông chủ

- Nói_ vâng, 1 câu trả lời trống không, nó đang giận anh đấy, giận anh vì cuộc đời của nó tự nhiên bị anh cuốn vào dòng đời hết sức nghiệt ngã. Tại sao lại nói nghiệt ngã, vì khi làm người yêu của 1 ca sĩ hết sức, hết sức nổi tiếng thì có thể sẽ có rất nhiều người ghét. Chưa kể nó sẽ gặp bao nhiêu rắc rối chưa biết với Âu Dương Lam Lam. Ôi chết tiệt, lỡ hứa với anh ta 3 điều rồi, bây giờ phải làm chứ biết sao giờ!

- Thứ nhất: Khi làm bạn gái của tôi, tôi đề nghị ra ngoài cô phải xưng hô khác đi, không được tôi tôi anh anh nữa mà là phải anh em để không bị người khác nghi ngờ

Thứ hai: Chủ động nắm tay tôi nếu tôi muốn

Thứ ba: Ra ngoài, thái độ của cô đối với tôi phải dịu dàng không được có thái độ bất mãn

Thứ tư:ờm.....ờ....(chắc anh ta chưa nghĩ ra đây mà)

Nói tóm lại, khi ra ngoài chúng ta phải làm thế nào để giống 1 cặp tình nhân

Anh nói xong mà khiến nó há hốc mồm kinh ngạc, gì chứ, điều kiện thứ nhất miễn cưỡng thì còn làm được, cơ mà cái thứ hai và thứ 3.....Aish mọi ngày hay cãi nhau với anh quen rồi, bây giờ tự nhiên tình cảm, không biết nó có làm nổi không. Nó đành ngậm đắng nuốt cay gật đầu và về nhà

Đêm hôm đó, cả nó và anh đều ngủ không nổi, nó nằm lo cho scandal của anh và anh cũng vậy. Ngày mai, có lẽ ngày mai là ngày bắt đầu tháng ngày scandal của anh rồi. Chết tiệt, Âu Dương Lam Lam, cô thật quá đáng mà

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bạn Trai, Bạn Gái

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Khải vội vàng cầm chiếc điện thoại lên xem tin tức. Kết quả là.....

“Tin tức sao: Ngày hôm qua tại địa điểm XX, bữa tiệc sinh nhật của nam ca sĩ Vương Tuấn Khải- TFBOYS đã kết thúc trong sự vui mừng của Fans khi anh tuyên bố bạn gái. Bạn gái của anh.....vân vân và mây mây”

- Bài báo này xem có vẻ như không phải scandal _ tự độc thoại một mình, Khải kéo tiếp tin khác đọc

“Con gái cả của tập đoàn Âu Dương có ý định phá hỏng bữa tiệc sinh nhật của nam ca sĩ Tuấn Khải, đưa ra 1 loạt hình ảnh ghép của cô và anh, tự nhận mình là bạn gái của Tuấn Khải nhưng sự thật không phải như vậy.....vân vân và mây mây”

Hóa ra anh không phải là người hứng chịu scandal mà là cô ta- Âu Dương Lam Lam. Đọc đến đây, Khải giật mình bởi cửa phòng của anh tự nhiên bị mở tung ra. Con nhỏ bước vào phòng anh hủ hết um sùm, nhảy tâng tâng

- Mới sáng sớm ra cô có cần ầm ầm lên thế không? Vào phòng người ta mà không gõ cửa. Hay cô nhớ tôi quá? Tôi nhớ không nhầm chúng ta mới không nhìn mặt nhau từ 21.00h ngày hôm qua đến 6h ngày hôm nay thôi mà _ thấy bộ dạng hớt ha hớt hải của nó, anh phì cười châm chọc

- Nhớ cái đầu anh chứ nhớ. Này này, anh đọc tin chưa? Quả thực anh không bị dính scandal hahaha_ nó cũng giống như anh vậy đó, sáng sớm ra đã chộp ngay lấy cái điện thoại xem tin tức, cũng chả hiểu sao tự dưng nó lại mừng như điên thế này. Bộ vậy ngủ ngắn cũng chưa kịp thay mà cứ thế chạy vào phòng anh

- Cô có vẻ lo cho tôi nhì? _ bây giờ Khải mới nhìn thấy cái bộ dạng của nó. Đầu tóc chưa chải rối tung lên cộng thêm chiếc váy ngủ trắng ngắn, nhìn nó bây giờ thật mất hình tượng quá. Nhưng kể ra thì anh cũng vui vì nó lo cho anh

- Quản lí lo cho ca sĩ là chuyện bình thường _ nó cười tít mắt

- Cơ mà, tôi nghĩ cô nên đi thay đồ đi, váy ngủ ngắn thế kia.....tôi không nhìn nổi bây giờ _ anh nhìn nó trêu chọc. Quả thực nó phải về thay đồ đi thôi chứ mặt anh bắt đầu nóng lên rồi kìa. Chết! Cái đôi chân dài trắng nõn kia.....ơ ơ không được, anh không được suy nghĩ bậy bạ (em chịu anh Khải rồi ahahaha)

Thấy Khải nói vậy, bất giác mặt nó ngưng cười luôn, nhìn lại cái bộ dạng của mình, hét lên 1 tiếng “ Aaaaaaaa” rồi chạy mất. Xấu hổ chết Phuong rồi ^^

7h sáng tại Bắc Kinh

Chúng nó đã có mặt đầy đủ tại nhà Thiên và bắt đầu đi học. Đang ra tới cửa, nhóc Trang từ đâu xông ra ôm lấy Nguyên làm chúng nó giật bắn cả người

- Con nhóc này, em tới đây làm gì? _ Khải phát phiền lên vì nhóc

- Trang, bỏ anh ra mau _ Nguyên cố gắng ra sức kéo tay nhóc ra. Anh chợt nhìn thấy Hiền cứ thế không thèm để ý đến anh, khoác balo lên xe ô tô trước. Cô giận rồi. Đẩy vội Trang ra, Nguyên cũng khoác balo chạy theo Hiền vào trong xe

- Anh Nguyên, đợi em _ khỏi cần nói cũng biết nhóc Trang lại leo đèo bám theo sau khiến Quỳnh, Thiên, Khải và Phuong thờ dài ngao ngán

- À, sáng nay em đọc tin tức rồi, không có chuyện gì xảy ra với anh thì tốt rồi _ Thiên vừa đi vừa vỗ vai Khải

- Cơ mà tin em là bạn gái của Khải cũng được loan đi khắp thế giới ahuhu _ nó ôm mặt giả vờ khóc, nó biết ngoài kia có rất nhiều người nhìn nó bằng ánh mắt viên đạn và dán cho nó 1 cái mác “Cướp Tuấn Khải” của họ. Aish thật phiền mà

Đến lớp, những cô bạn học xầm xì nhìn nó và Khải, tự dưng nó thấy ngại vô cùng, còn có thằng khóc dở mếu dở nói

- Huhu này ơi, Khải nó cướp nữ thần của tao rồi

Làm nó chỉ muốn đập đầu vô tường chết luôn cho rồi. Cũng may là hôm nay 3 chị em nhà Âu Dương vắng mặt chứ không thì đòi nó tàn rồi

Giờ ra chơi, nó bị mấy cô bạn trong lớp kéo xuống căng-tin ăn uống thì bị Khải kéo lại

- Xin lỗi nhưng các cậu có thể đừng đưa bạn gái của tớ đi được không?

Câu nói của anh khiến nó sồn gai ốc, rùng mình. Bạn gái? Nghe mới “ngọt ngào” làm sao hơ hơ

- Kinh! Cho bọn tớ mượn bạn gái cậu chút cũng ki bo_ học sinh nữa 1 bữ môi, nhân mạnh từ “bạn gái”

- Tại tớ có việc muốn nói với cô ấy mà_ Khải cười trừ nhìn mấy cô bạn

- Thôi được, các cậu, trả bạn gái cho người ta, chúng ta đi nào_ học sinh nữ 2 tùm tùm cười

Nó ái ngại nhìn họ, ời trời ời cái tên này, thật đúng là.....

Vẫn còn mãi nuối tiếc nhìn theo các cô bạn ra khỏi cửa, tự nhiên 1 cánh tay choàng vai nó

- Đây bạn gái, tối anh với em sẽ đi hẹn hò_ ánh mắt nữ nam liếc sang nó, chính ánh mắt này đã làm không ít những thiếu nữ phải yêu anh đến chân thành, sâu đậm

Nó đưa chai nước lên uống, nghe thấy câu nói của Khải, nó ho sặc sụa. Hai chết Phuong rồi

- Anh muốn làm tôi tức chết à? Cách xưng hô của anh.....

Chưa nói hết câu thì nó đã nhận được ánh mắt đằng đẵng sát khí của Khải. Nhìn xung quanh lớp, nó thấy bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía nó, bất giác nó im luôn

- Điều kiện thứ nhất khi làm bạn gái Tuấn Khải_ nhắc nó để nó nhớ kĩ, chắc! nó muốn bí mật bại lộ à?

Hít 1 hơi thật sâu, nó nhìn anh mỉm cười bất buộc

- Em biết rồi, thưa bạn trai

Cái câu này, nó cố gắng mãi mới nói ra thành lời

- Ày da, tình cảm ghê_ học sinh 1 nói

- Mày ngu, chuyện nhà người ta hóng hớt gì_ học sinh 2 đánh cái “bốp” vào đầu học sinh 1_ Hai cậu cứ tự nhiên tiếp đi ha

Và sau đó, ánh mắt của bọn bạn trong lớp cũng thôi nhìn về hướng nó. Nó thì quay ra lườm cho Khải 1 cái, Khải thì cười cười đưa tay xoa đầu nó kèm theo câu “Bạn gái giỏi lắm” làm nó tức lại càng tức thêm

_____ Tại ngôi biệt thự nhà Âu Dương_____

- Âu Dương Lam Lam, con lại làm cái quái gì thế này?_ đọc tin tức sáng nay, ông vui mừng vì chuyện của nó và Khải nhưng mà thực tức giận về chuyện của Tiểu Lam

Cô ta không nói gì, đứng im lặng, khiến ông Thiên Minh bức bối. Quả thật là mấy ngày hôm nay ông đi công tác bên Nga, đêm qua mới về được, định sáng nay đi thăm nó thì lại đọc được tin này

- Bố nói cho con biết, người ta đã không yêu con thì thôi chứ đừng giờ ba cái trò hạ lưu này ra

- Con mặc kệ, nhất định con phải có được Tuấn Khải. Con sẽ giết chết con nhỏ Phuong cho xem_ cô ta điên rồi, yêu Khải đến mức điên rồi, cứ nhắc đến nó là máu trong người ả lại sôi lên sùng sục, nhất định cô không tha cho những ai cướp thứ mà cô muốn đâu. Nói rồi, cô ta bỏ lên phòng. Nhận được câu nói của con gái, ông giật mình hết lên

- Bố cấm con không được động vào Phuong

Nhìn con gái bỏ đi, ông đập bàn cái “rầm”, ông biết con gái ông - Lam Lam từ nhỏ đã ngang bướng, muốn cái gì là phải có cái đó nếu không Lam Lam sẽ tức giận, tìm mọi cách để chiếm hữu lấy đồ mà cô muốn. Lần trước, cô còn dám gây tai nạn cho Phuong, lần này cô ta dọa giết thì chắc chắn cô ta sẽ không bỏ qua đâu. Không ổn rồi, ông phải bảo vệ con gái đã xa cách 18 năm trời này thôi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: The Second Kiss

Tan học, chúng nó cùng nhau bước ra cổng trường, nói chuyện vui vẻ với nhau....

- Phương ơi, ai như bố của cậu kia_ Quỳnh quay đầu hướng sang bên phải thấy ông Thiên Minh đang mở cửa ô tô bước ra đi tới chỗ nó, đằng sau ông lại có mấy tên vệ sĩ cao to mặc đồ đen

Nghe thấy Quỳnh nói, nó mừng rỡ quay ra chạy tới ôm lấy người bố thân thương của nó

- Con chào bố/ Chúng cháu chào bác_ nó và cả bọn đồng thanh

- Chào các cháu, con gái à, hiện tại ta đang bận nên ta nói nhanh vào chủ đề nhé, mấy vệ sĩ này sau này sẽ đi theo bí mật bảo vệ cho con_ ông Thiên Minh chỉ tay về phía sau, 5 người vệ sĩ cúi đầu nói “ Xin chào cô chủ”

Nó nhìn theo mấy anh vệ sĩ mặt ái ngại nhìn bố

- Có nhất thiết phải vậy không bố?

- Bố em làm vậy là đúng đấy_ Thiên Ti bước lên

- Quá đúng đi ý chứ, cậu thử nghĩ mà xem, cái cô Âu Dương Lam Lam yêu anh Khải biết chừng nào mà tự nhiên cậu lại được mệnh danh là bạn gái Tuấn Khải, cô ta nhất định sẽ trả thù_ Hiền đi qua vỗ vai con bạn

Nó không phải sợ Lam Lam trả thù mà nó cảm thấy không quen

- Em cũng nghĩ vậy đó chị Phương, nên chị đồng ý đi_ nhóc Trang cũng chen vào khuyên nhủ

Vậy được, nó nghe theo lời của bố và các bạn

Sau khi về đến nhà, nó mệt mỏi vút cặp lên bàn, nằm phịch xuống chiếc giường êm ái suy nghĩ mông lung. Lại nghĩ đến cái việc hồi sáng Khải có nói tới nay sẽ đi hẹn hò. Ôi trời ơi, sao phiền phức thế. Nó có sai lắm khi giúp anh chuyện giả làm bạn gái không? Theo như tình hình hiện tại thì nó thấy khi Khải có bạn gái cũng chẳng hơn được việc gì ngược lại còn làm nó gấp không biết bao nhiêu là chuyện. Mặt nó tự nhiên mếu máo đến thương, lẩn qua lẩn lại trên giường. Bỗng tiếng gõ cửa vang lên làm nó giật mình rơi từ trên giường xuống đất kêu “ Bịch” 1 tiếng

- Ai da, đau_ nó vừa than vãn vừa xoa cái tay bị đau, khắp khiêng đi ra mở cửa, chết tiệt, cái tên nào gõ cửa thế không biết

Nó vừa mở cửa ra chưa kịp nhìn mặt là ai thì người đó đã xông vào phòng ngồi lên ghế học bài của nó

- Có việc gì mà phải vào tận phòng tôi thế này, nhắn tin wechat không được hay sao?_ đúng thật là, vừa mới nghĩ đến mà đã đến luôn rồi

- Chuyện sáng nay.....tôi nói.....buổi tối.....chúng ta.....hẹn hò.....nhớ không?_ Khải nhấn mạnh từng chút một để cho nó nhớ, anh biết cô gái này bướng bỉnh lắm, nếu nói bình thường nó sẽ giả vờ như quên rồi cho xem

Chưa hết, nói xong câu này, Khải đưa cho nó 1 cái hộp quà nơ hồng hình chữ nhật khá to. Nó nhận lấy, mặt ngơ ngác nhìn Khải

- Cái gì đây?

- Cứ mở ra, đồ trong đây cô tự biết mình phải làm gì

Nói xong Khải chạy 1 mạch về phòng. Còn nó vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Để chiếc hộp lên bàn, nó khẽ nhấc nắp hộp lên. Đến đây, nó há hốc mồm ngạc nhiên. Ôi bên trong là 1 bộ váy cúp ngực xòe màu xanh dương dài quá đầu gối cùng một đôi giày cao gót đen. Thật quá đẹp. Mà khoan! Anh tặng nó ư? Để làm gì chứ? A vừa nãy Khải có nhắc đến cuộc hẹn hò tối nay, chắc hẳn bộ váy và đôi giày này dùng để chuẩn bị cho cuộc hẹn hò “ giả” đầu tiên. Miệng nó bất giác cong lên 1 đường tuyệt mỹ

Thực ra, bộ váy và đôi giày này Khải đã nhờ Quỳnh và Hiền đi chọn hộ vì 2 nhỏ đó biết kích cỡ váy và giày của nó.

Đúng 18.00 giờ, nó bị 2 con bạn thân lôi lên phòng bắt đi tắm, rồi làm tóc trang điểm cho nó. Nó thật sự không thích trang điểm một chút nào, chỉ cần 1 chút son hồng là nó đã đẹp lắm rồi. Nghi hoặc nhìn 2 con bạn

- Các cậu biết rồi hả?

Hiền và Quỳnh ngậy thơ nhìn nó

- Biết gì?

- Chuyện tối nay tớ hẹn hò “giả”_ nó lại còn nhấn mạnh chữ “giả” mới đau lòng chứ

Đánh trống lảng câu hỏi của nó, Hiền và Quỳnh lại đẩy nó vào phòng bắt thay đồ. Khi nó bước ra, cả Hiền và Quỳnh đều giật mình trước vẻ đẹp của nó.

Thực sự rất xinh đẹp. Tối nay nó là 1 nàng công chúa. Còn hoàng tử là ai đây? Nó ước gì hoàng tử của nó sẽ là Thiên Ti nhưng sự thật hoàng tử tối nay của nó lại là người con trai mang tên Vương Tuấn Khải

Khoác lên mình bộ vest màu đen, anh xoay người nhìn lại mình trong gương, chỉnh lại chiếc nơ trên cổ rồi tự tin bước ra ngoài. Lại nói đến lúc Khải nhìn thấy nó dưới nhà, đứng trên cầu thang anh cũng phải đơ toàn tập. Thật sự đẹp, rất rất đẹp

“Thịch Thịch Thịch”_ lại cái cảm giác này kéo đến

Bước lên xe, nó nhìn anh

- Bây giờ đi đâu đây

- Cứ đi đi rồi biết.....mà này.....hôm nay cô rất đẹp_ Khải cứ thế nhìn nó không thôi

Nhận được lời khen, khuôn mặt nó ửng hồng, tự nhiên không nói được lời gì. Chiếc xe chở anh và nó đi rồi, trong nhà 5 đứa còn lại cũng đang chuẩn bị đồ tươm tất “Cuộc đi chơi kiểm theo dõi nó và anh bắt đầu”

Chiếc xe đen đưa nó và Khải đến 1 căn nhà tuy không to nhưng rất rộng. Nó nhìn vào ngôi nhà với dấu hỏi chấm to đùng. Rốt cuộc chỗ này là chỗ nào?

Khải bước xuống xe trước rồi mở cửa cho nó xuống

- Hôm nay là lễ mừng thọ của ông nội Vương Nguyên, chúng ta đến đây để chúc thọ

Nó “à” 1 tiếng rồi định bỏ mặc Khải đứng đó rồi tự mình bước vào nhưng tay nó lại nhanh chóng bị Khải nắm lấy kéo lại khiến nó suýt chút ôm phải anh. Khoảng cách giữa 2 người gần quá rồi. Mặt nó bỗng đỏ ửng nhìn chằm chằm vào đôi mắt anh tú của anh. Khải cười nhìn nó rồi ghé sát nó thủ thi

- Nhớ kĩ những điều kiện khi làm bạn gái Tuấn Khải nhé, bạn gái

Nở 1 nụ cười ma mị, Khải lùi về phía sau 1 bước, đưa tay ra ý muốn nó hãy nắm tay anh đi vào. Hai đứa nó đâu biết từ đằng xa, dưới gốc cây cổ thụ Vương Nguyên, Hiền, Trang, Quỳnh và Thiên Ti đã đứng đó, tay cầm chiếc máy ảnh lúi húi chụp

- Ảnh này đẹp đã mãn ý_ Trang nhìn vào máy ảnh, trong đó có cái cảnh Khải ghé sát người vào Phương (lạy mấy thánh ạ @@)

- Được rồi, chúng ta vào đi_ Thiên Ti khéo léo nhắc nhở

Vào bên trong, người người ra vào tấp nập, những phục vụ bưng khay có ly rượu vang đi tới đi lui, những phu nhân và giám đốc các nơi cũng tới (vì ông Vương Nguyên trước kia là người có tiếng trong giới kinh doanh) ****ế ế tác giả bịa đấy nhá****. Ai ai cũng ăn mặc sang trọng.....văn văn và mây mây..... Nó bắt gặp 2 cô bạn thân, Vương Nguyên, Thiên Thiên và Trang cũng ở đây. Đến từ lúc nào mà chả báo cho nhau gì cả. Chắc! Cái bọn này

Bữa tiệc luyên huyên 1 hồi cũng đã tới lúc khiêu vũ, từng cặp từng cặp cùng nhau khiêu vũ 1 cách say sưa. Quỳnh và Thiên, Nguyên và Hiền, Trang và 1 công tử khác

- Tôi có thể mời cô khiêu vũ được chứ?_ 1 chàng trai từ đâu tới xuất hiện trước mặt nó ngỡ ngàng. Nó lúng túng không biết trả lời sao

Khải đang nói chuyện với ông nội của Nguyên thấy vậy xin phép đứng lên đi tới chỗ của nó

- Xin lỗi nhưng cô gái này là của tôi rồi

Người con trai đó cười ngai bỏ đi. Nó nhìn anh chằm chằm, nhủ mày

- Tôi là của anh từ khi nào? Vớ vẩn

Bất quá, Khải không còn nói được gì hết nên chuyển chủ đề

- Này, cô không khiêu vũ à?

- Tôi không biết khiêu vũ_ nó xì mặt xuống, từ bé đến giờ nó luôn không thích những thứ như thế này

- Vậy ra ngoài đi dạo nhé

Gật đầu đồng ý, nó và anh ra ngoài cùng nhau tản bộ. Gió mùa thu mát mẻ về đêm pha 1 chút lành lạnh. Nó lại mặc mỗi chiếc váy không mang thêm áo. Thấy nó có vẻ hơi lạnh, Khải cởi chiếc áo vest ngoài khoác tạm lên người nó. Hơi ấm của anh truyền sang nó cảm thấy vui nhưng mà sao tim nó đập lệch nhịp thế này. Đến công viên, anh và nó ngồi trên chiếc ghế đá. Đêm rồi mà nơi này vẫn có rất nhiều các cặp nam nữ hẹn hò

- Ngồi im đây, tôi đi mua cho cô cốc cafe nhé

Nói rồi anh đứng lên, chạy tới 1 cửa hàng gần đó mua cafe, rất không may là có người nhận ra anh là Tuấn Khải rồi. Mất thêm 5, 10 phút kí tặg và chụp

ảnh cùng Fans, anh mới lấy cafe tới chỗ nó

- Xin lỗi, tại gặp Fans nên tôi mua hơi lâu
- Không sao đâu mà_ nhận lấy cốc cafe nó cười
- Cuộc hẹn hò tới nay, à không chính xác đây không phải là hẹn hò nên tới mai tôi lại đưa cô đi chơi nhé
- Tôi muốn đến cửa hàng quần áo, nhà hàng, rồi đi chơi liệu anh làm được không?_ nó bịu môi nhìn anh
- Có thể thôi chứ gì?_ Khải tự tin nhìn nó
- Đã thế ngày mai tôi sẽ vất kiệt sức của anh đi cho xem, đi chơi thâu đêm mới về cho anh khỏi nghỉ ngơi

Nó tưởng thế là trêu chọc được Khải ư? Nó hơi nhầm! Càng ở bên nó lâu Khải lại càng thích

Người ta nói, uống cafe thì hết buồn ngủ, đằng này nó uống cafe lại buồn ngủ dã man nên Khải đành chịu uất ức cống nó về lại bữa tiệc (uất ức quá nhỉ Đại Ca, sướng gần chết còn gì há há). Bước chậm rãi trên con đường, 1 sự hạnh phúc ảm áp kéo đến vây quanh Khải. Đặt nó vào trong xe để đầu nó dựa vào ghế, Khải nhìn nó. Đây không biết là lần thứ bao nhiêu Khải được nhìn thấy nó ngủ nhưng lần nào nhìn nó ngủ tim anh cứ đập liên hồi. Mím cười, Khải khẽ nhướn người hôn lên môi nó 1 cách nhẹ nhàng. The second kiss của nó lại bị anh cướp mất rồi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thật Không Muốn Em Giả Làm Bạn Gái Của Tôi Chút Nào!

Xin lỗi nha, vì hôm qua nhà mk bận quá nên k ra chap được ạ, mọi người thông cảm nha

****Khi ánh nắng ban mai soi chiếu vào gương mặt xinh đẹp của nó, nó nhủ mảy tính dậy. Mở mắt ra nó mơ hồ nhìn xung quanh rồi tròn tròn mắt phát hiện. Đây đâu phải phòng của nó. Nhìn quanh người, thì ra nó vẫn mặc bộ váy tối qua đi dự lễ. Nó cảm nhận được có bàn tay 1 người ôm nó. Khi nhìn sang bên phải thì ời giới oi.....

- Aaaaaaaaaaaaaaa, đồ biến thái_ nó hét ầm lên nhìn người bên cạnh, theo phản xạ nó đập cho người đó 1 phát ngã lăn lộn xuống giường khiến hắn ta tỉnh luôn. Quả là 1 màn chào hỏi buổi sáng ấn tượng ^^

- Ui da, cô định giết tôi đấy à? Có biết đau lắm không_ hắn ta xoa xoa cái tay, chân khắp khiêng đứng dậy bước lên giường

Tức chết nó rồi

- VƯƠNG TUẤN KHẢI, CÁI TÊN ĐIÊN NÀY, ANH ĐÃ LÀM GÌ TÔI RỒI HẢ?_ nó nổi con tam bành ném gối, ném chăn, ném cả.....tóm lại là nó cứ vớ được cái gì là ném cái đó

Né bên phải, né bên trái, cúi xuống lại nhảy lên may mắn là anh chỉ bị nó lấy gối đập trúng nên không bị làm sao

- Này Phuong, cô lặng im nghe tôi giải thích đi đã, quả thực tôi chưa có làm gì cô mà, bình tĩnh, bình tĩnh đi_Khải đến khốn khổ với nó mất

Nó dừng tay, ánh mắt sắc lạnh nhìn anh

Chà là tới hôm qua khi đưa nó về nhà, Khải gọi thế nào nó cũng không chịu dậy, bắt quá anh phải bế nó về phòng, nhưng khi mở cửa phòng của nó ra thì lại không mở được, sợ nó thức giấc nên anh đành bế nó vào phòng mình. Khải định xuống phòng khách ngủ nhưng nghĩ thế nào anh lại trèo lên giường ngủ cùng nó. Biết phép tắc, Khải cũng để 1 cái gối ôm vào giữa ngăn cách nhưng đêm đến nó mơ ngủ lại ôm cái gối ôm hết xoay trái rồi xoay phải, kết quả là gối ôm bị rơi xuống đất. Là do lỗi nó à?

- Đêm qua cô khóa cửa phòng, tôi không mở cửa được nên đành cho cô sang phòng tôi_ lăm la lăm lét nhìn nó Khải đưa tay vuốt vuốt cái mũi cao

- Vậy anh phải gọi tôi dậy chứ mà phòng của Hiền và Quỳnh sao anh không để tôi vào đấy_ nó nhăn mày nhăn mặt mếu máo. Ôi trời ơi cứu con!

- Phòng của hai em ấy khóa hết rồi, phòng Nguyễn cũng khóa chỉ còn phòng của Thiên thôi.....a hay là cô muốn vào ngủ trong phòng Thiên Tí?_ mặt Khải lúc đầu tỏ ra ngây thơ vô (số) tội, còn bây giờ thì nham hiểm hết chỗ nói

Nghe thấy câu “cô muốn vào ngủ trong phòng Thiên Tí” nó đỏ bừng mặt thẹn quá hóa giận và.....lại 1 lần nữa nó lấy đồ ném tới tấp vào Khải.....thay cho việc tập thể dục buổi sáng (hahahaha). Nhưng chính cái tính cách này của nó lại làm anh rất thích, hình như là càng ngày càng thích rồi

- Này dừng lại, dừng đi, tôi mệt lắm rồi đó, cô không mệt à?_ vừa thở hổn hển anh vừa nói

- Cho chết cái tội nói luyên thuyên_ nó không dừng cứ thế đuổi Khải chạy khắp phòng

Sau đó, Khải quyết định dừng lại nhìn thẳng vào mắt nó tuyên bố 1 câu khiến nó mở cửa phòng chạy biến

- Cô mà còn đuổi nữa là tôi hôn cô đấy

Trời ơi, first kiss của nó đã bị Khải cướp rồi bây giờ đến second kiss nó tuyệt đối không thể để anh lấy nữa đâu (hơ hơ, Phương hơi nhảm, second kiss của chị cũng bị anh Đại nhà tôi cướp mất rồi còn đâu mà giữ)

“Đáng yêu thật đấy, thật không muốn em giả làm bạn gái của tôi chút nào!”_ Khải cười thầm nghĩ, chắc chắn chắc, anh yêu nó mất rồi, tình cảm xác định rồi

____Ngày học mới bắt đầu, trong giờ học nó chăm chú nghe cô giáo giảng, giờ ra chơi nó lại bị mấy cô bạn kéo xuống canteen ăn uống. Nhưng tội cho nó 1 cái là hôm nay Âu Dương Lam Lam đi học, trong lớp cô ta liên tục nhìn theo hướng nó và Khải. Thình thoảng cô ta bắt gặp hành động trêu chọc nhỏ của Khải đối với nó, máu trong người cô ta bắt đầu sôi lên sùng sục

Đang nói chuyện vui vẻ với bạn, chiếc điện thoại Iphone 5s của nó rung chuông. Nó có tin nhắn

“Xin lỗi bạn, mình là Minh Chi học lớp bên cạnh, bạn có thể ra sau trường gặp mình 1 chút không?”

Nó là 1 người thân thiện, thật thà nên dễ cả tin, không một chút băn khoăn nó đi nhanh ra sau trường. Sân trường phía sau rộng thênh thang nhưng không có lấy 1 bóng người, nó nhìn quanh tìm bóng dáng cô bạn tên là Minh Chi nhưng không thấy. Khi định xoay người chuẩn bị bước về trường thì nó bắt gặp 3 chị em nhà Âu Dương, đó chính là Âu Dương Lam Lam, Âu Dương Thiên Lam và Âu Dương Bích Lam. Kinh hãi, nó lùi về phía sau 1 bước

- Zô, ai đây ta?_ Âu Dương Thiên Lam bước lên đi xung quanh nó nhìn từ trên xuống dưới khinh bỉ

- Bạn gái của Tuấn Khải à?_ Âu Dương Bích Lam tay xoắn xoắn lọn tóc của mình cũng bước lên

- Bạn gái của Tuấn Khải ư? Tao khinh đi, mày nên nhớ thân phận của mày chút đi, tao kém mày cái gì mà anh ý lại không chọn tao chứ. Dám tranh thứ mà tao muốn có sao?_ Âu Dương Lam Lam cay nghiệt nhìn nó

Nó nhìn lại 3 người con gái đang đứng xung quanh nó, 1 cảm giác sợ hãi bao trùm nhưng nó không thể thua được, nó là người không dễ bị ức hiếp đến vậy

- Tôi không có tranh thứ gì của cô hết, làm ơn tránh ra cho tôi vào lớp_ nó định rẽ đường để trở lại lớp thì cánh tay của Âu Dương Thiên Lam đã đẩy mạnh vào nó khiến nó ngã xuống đất

- Minh Phương, tôi nói cho chị biết, Tuấn Khải là của chị tôi nên chị hãy tránh xa anh ấy ra đi_ Âu Dương Bích Lam nói 1 cách nhẹ nhàng những ẩn chứa trong câu nói là 1 sự cay nghiệt

- Nói cả hai con nhỏ Hiền và Quỳnh gì đó nữa, tránh xa anh Nguyễn và Thiên ra nếu không thì đừng trách_ Âu Dương Thiên Lam túm lấy tóc của nó giật mạnh khiến nó đau đớn, nước mắt trực rơi

- Nếu chúng tôi không tránh thì các cô định làm gì tôi?_ nó can đảm đứng dậy phủi quần áo đổi mặt

- Mày đúng là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt mà

Nói rồi cánh tay của Âu Dương Lam Lam giơ lên, nó chuẩn bị nhận 1 cái bạt tai đau đớn. Tại sao nó lại phải chịu đựng tình huống này? Nó làm gì sai sao? Khó một nỗi là 5 người vệ sĩ hay bí mật đi theo nó hôm nay nó lại cho nghỉ. Sao lại đúng vào ngày hôm nay? Phải làm gì bây giờ?

____cùng chờ đón chap sau nhé. yêu mọi người nhiều ạ ^^____

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Người Con Gái Đầu Tiên Làm Anh Rung Động

Nó nhắm mắt chuẩn bị đón cái tát đau đớn và đầy căm phẫn của Âu Dương Lam Lam nhưng 30 giây trôi qua nó vẫn không thấy gì, rồi đến 1 phút vẫn chưa có chuyện gì xảy ra. Nó dần dần hé đôi mắt nhìn cạnh tượng phía trước, bàn tay giơ lên cao chuẩn bị đánh nó của cô ta bị Khải bắt lấy giữ chặt. Khải và Lam Lam 4 mắt nhìn nhau nhưng cái nhìn Khải dành cho cô ta là cái nhìn căm phẫn nhưng đôi mắt cô ta dành cho anh lại hết sức nhu tình. Âu

Dương Thiên Lam và Âu Dương Bích Lam sợ hãi nhìn thấy Khải, Thiên và Nguyên nên lùi về sau 1 bước

- An....anh Khải_ Âu Dương Lam Lam nhìn vào đôi mắt căm phẫn của Khải bỗng nhiên thấy sợ, thật sự cô ta chưa bao giờ thấy anh như vậy cả vì bình thường anh là 1 người dịu dàng, hài hước, lễ phép chứ chưa bao giờ anh tỏ thái độ như thế này. Tất cả chỉ vì nó

Hất mạnh tay của cô ta xuống Khải gần giọng

- Tôi ghét loại người mưu mô xảo trá, tôi ghét cả cô, tôi cảnh cáo cô nếu sau này cô mà còn dám động đến bạn gái của tôi nữa thì cô cứ cẩn thận. Càng làm thế này thì tôi chỉ càng ghét cô hơn thôi_ nói xong Khải quay ra cầm tay Phuong kéo về phía mình

- Còn nữa, Âu Dương Thiên Lam, cô nói cả Hiền và Quỳnh đều phải tránh xa tôi và Nguyên ra ư? Cô đừng mơ, nếu trên thế giới này không xuất hiện Hiền và Quỳnh thì cũng đừng hòng tôi yêu cô nên hãy ăn nói cẩn thận_ Thiên Ti tức giận nhìn Thiên Lam, loại người này khiến anh khinh bỉ

- Nói cho cô biết, Âu Dương Bích Lam, cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội đâu, đối với tôi chỉ có Hiền mà thôi, cô ấy sẽ mãi mãi là người con gái tôi yêu nhất_ Vương Nguyên cũng ghét loại người này, thật đáng trách mà

3 cô ả im bất nhìn nhau, nhưng trong thâm tâm thì đang tức giận tột độ. Tại sao chứ? Tại sao? Các cô không bằng 3 con nhỏ Phuong, Hiền và Quỳnh ở điểm nào mà các anh lại như thế? Thật không thể tha thứ. Anh mất rục lửa ghen ghét bùng lên mạnh mẽ, sự tức giận bao trùm nhìn theo bóng lưng của 4 con người rời đi

- Bọn tao nhất định sẽ không tha cho 3 đứa mày đâu, Khải, Nguyên và Thiên là của bọn tao_ Âu Dương Lam Lam cay nghiệt nói. Cầm chiếc điện thoại Iphone lên, cô ta bắt đầu bấm số

- Bây giờ, ngay bây giờ chúng mày hãy lên cho chị 1 kế hoạch.....đó là bắt cóc....._ bỏ máy điện thoại xuống, cô ta cười nham hiểm “ Vương Tuấn Khải, anh phải là của em”

____Đưa nó trở về lớp, hai nhỏ bạn Quỳnh và Hiền kiểm tra và hỏi han nó rồi rít khi nghe Tuấn Khải kể chuyện____

- 3 người họ thật quá đáng mà, còn may là anh Khải tới kịp_ Quỳnh bực mình nói

- Ô mà sao 3 anh biết em ở sân sau mà tìm vậy_ nó tự dưng nhớ ra

Chuyện là lúc ra chơi Khải có thấy nó đi cùng mấy cô bạn xuống canteen, vì đói nên Nguyên qua rủ Khải xuống canteen mua đồ, Khải nhìn quanh canteen nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Phuong đâu cả nên đi đến chỗ mấy cô bạn vừa rủ nó đi ăn để hỏi thì được biết Phuong sau khi nhận được 1 tin nhắn thì liền bỏ đi, chỉ nói là ra sân sau gặp bạn. Linh cảm có chuyện không hay nên Khải rủ Nguyên và Thiên cùng đi ra sân sau thì thấy 3 tiểu thư nhà Âu Dương đang đẩy nó ngã xuống sân, Khải định chạy ra thì bị Thiên cản lại, bí mật đến gần hơn chút nữa, nấp vào gốc cây gần đó để xem 3 tiểu thư đó còn định giờ trò gì nữa thì nghe toàn bộ sự việc, khi Âu Dương Lam Lam chuẩn bị tát nó, Khải đã nhanh chân chạy ra bắt lấy tay ả ngăn cản

**Tôi, chúng nó rủ nhau đi chơi vì hôm nay không có lịch diễn gì, Hiền, Quỳnh, Phuong và Trang kéo nhau đến khu mua sắm để mặc cho 3 anh ngồi uống trà tại quán gần đó

- Anh Khải, theo như bọn em đề ý, có phải anh thích Phuong thật rồi không?_ Vương Nguyên cũng thắc mắc lâu rồi, nhiều lúc đi với nhau Nguyên cũng hay đề ý rằng Khải thỉnh thoảng vẫn nhìn ngắm nó và cười. Chắc chắn, dấu hiệu của tình yêu đây mà

Nghe xong câu hỏi của Nguyên, xem xét ánh mắt của Thiên làm Khải chút xúu nữa là chết sặc

- Hờ....h....hả?

- Thôi, giả vờ làm gì, anh em bao nhiêu năm với nhau em biết rõ quá mà_ Thiên thấy thái độ của Khải như vậy liền bật cười

- Ô, ơ anh không biết, anh không biết cái gì hết_ nói rồi Khải đứng lên đi thẳng

- Hahaha, có người ngại rồi_ Nguyên ôm bụng cười hả hê nhìn người anh tri kỉ của mình

- Nhưng cũng hay thật, ở với nhau bao nhiêu năm đây là lần đầu tiên tớ thấy anh ý rung động trước 1 người con gái đấy

*****Xin lỗi mọi người nha, vì ra chap muộn, nhưng thông báo nhé, mk sắp đi học nên lịch viết truyện vào thứ 3,5,7 sẽ bị hủy nha, và lịch viết truyện của mk sẽ không còn được cụ thể nữa. Có thể là vào chủ nhật hàng tuần. Hoặc cũng có thể 1 tuần không thể ra chap bởi lên cấp 3 rồi lịch học dày đặc luôn nên mọi người hết sức thông cảm ạ*****

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Mất Tích

Sau khi chúng nó mua sắm xong, cả bọn rủ nhau đi ăn uống 1 bữa thật vui, cùng nhau thưởng thức những món ăn ngon. Sau khi ăn xong nó lau miệng đứng dậy

- Tôi đi vào nhà vệ sinh 1 chút ha

- Đợi tớ, tớ đi cùng_ Quỳnh và Hiền đồng thanh

Và rồi chúng nó khoác tay nhau đi vào nhà vệ sinh@@

Trong khi ăn chúng nó không để ý ở phía bên phải dãy nhà hàng có 3 cô gái nhìn về phía chúng nó đang vào nhà vệ sinh rồi mỉm cười nham hiểm. Cầm chiếc điện thoại lên cô gái thứ nhất nói

- Hành động đi

1 mối nguy hiểm đang bao trùm lên người của chúng nó, nhưng còn 3 anh chàng trai TFBOYS vẫn chưa biết chuyện gì

Trong nhà vệ sinh

- Hôm nay vui nhỉ?_ Quỳnh mở vòi nước rửa tay

Bỗng có 5 người con trai mặt mày hung tợn bước vào làm chúng nó giật mình

- Ở này, mấy anh vào nhầm nhà vệ sinh à? Cái này là WC của nữ mà_ Hiền khó hiểu nhìn mấy tên côn đồ

Không nói năng gì, 5 người con trai đó xông vào bịt miệng 3 đứa nó bằng 1 chiếc khăn trắng có tẩm thuốc mê, chúng nó chỉ “ừm, ừm” được mấy câu liền ngất đi. Bọn chúng khoác 3 đứa nó lên vai và đi ra ngoài bằng cửa sau nhưng chúng không hề để ý rằng khi đi ra khỏi cửa Phương đã không may làm rơi chiếc giày ở đó

Lại nói đến 3 chàng ca sĩ điển trai của chúng ta, ngồi đợi hoài đợi mãi mà vẫn chưa thấy chúng nó ra

- Các cô ấy đi đâu mà lâu thế nhỉ? 30 phút rồi chứ chưa biết chừng_ Vương Nguyên nhìn đồng hồ trên điện thoại lo lắng

- Để tớ gọi thử xem_ Thiên Tỉ bây giờ tự nhiên thấy trong lòng nóng như lửa, phải chăng có chuyện gì không hay xảy ra rồi

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

- Anh Khải à! Thuê bao ròi_ Thiên Tỉ nhìn sang Tuấn Khải, tuy mái tóc đã che khuất đôi lông mày nhưng giờ đây đôi lông mày anh Tuấn đã nhíu lại

Không nói không rằng, Tuấn Khải đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh nữ

- Khoan, anh định vào đó thật à? Không được đâu, để em, anh là con trai, vào đó không tiện_ Trang thấy vậy ngăn anh của mình lại

Nhóc bước vào nhà vệ sinh nữ tìm kiếm nhưng kết quả nhóc nhận được là không thấy chúng nó đâu cả

- Không xong rồi, cô ta mang họ đi rồi_ Tuấn Khải chợt nhận ra, đôi mắt sáng rực, nắm tay không chủ động nắm chặt

- Cô ta????.....3 TIỂU THỦ NHÀ ÂU DƯƠNG?_ Vương Nguyên hiểu chuyện liền hô ầm lên, quả thực không xong rồi, bạn gái anh nguy rồi

- Em để ý không thấy ai khả nghi đi ra lối cửa chính_ Thiên Tỉ đắm chiêu suy nghĩ, chắc chắn nhà hàng này có cửa sau

Đúng lúc đó có 1 anh nhân viên đi qua

- Anh ơi, cho em hỏi 1 chút, nhà hàng này có cửa sau phải không?

- Phải, đúng rồi ạ

- Anh làm ơn đưa bọn em ra cửa sau có được không?_ Tuấn Khải sốt ruột nhanh chóng hỏi

Thế rồi anh nhân viên phục vụ đưa 3 anh ra cửa sau, mới đầu thì không có gì khả nghi nhưng khi Khải nhìn thấy chiếc giày mà hôm nay nó đeo thì anh mới khẳng định, Phương, Quỳnh và Hiền bị bắt cóc rồi

Đấm mạnh tay vào tường, Thiên Tỉ bực mình

-Chết tiệt, Như Quỳnh, em nhất định không được có mệnh hệ gì, nếu không tôi sẽ không thể tha thứ cho bản thân được đâu

Ngạc nhiên trước thái độ của Thiên Tỉ, ngoài việc đóng phim ra còn chưa bao giờ Tuấn Khải và Vương Nguyên thấy Thiên tỉ tức giận được như vậy

Tức giận thì có tác dụng gì đây? Cái quan trọng là phải tìm cho ra chỗ chúng nó đang ở

Khải nhanh chóng gọi ngay cho ông Thiên Minh cùng hợp tác để tìm kiếm chúng nó

*****Tại 1 căn nhà hoang, tại đường XX*****

Hai tay bị vòng ra đằng sau trời chặt, chân cũng bị trói bằng chiếc dây thừng to. Chúng nó ngồi dựa vào nhau. Thuốc mê ngấm bây giờ vẫn chưa thể tỉnh. 1 xô nước lạnh nhấn tâm tạt vào mặt chúng nó khiến hàng lông mi nặng trĩu mở ra, đập vào mắt chúng nó trước tiên là 1 màu đen u ám, chúng nó khó chịu khi bị trói cổ giấy dựa nhưng không được

- Ô ồ, các mĩ nhân nhà ta tỉnh rồi hả?

Còn đang ngỡ ngàng trước khung cảnh thì giọng nói quen thuộc vang lên chúng nó ngẩng mặt nhìn lên hoảng hốt

- ÂU DƯƠNG LAM LAM!!!!!!!

- Hahaha đúng, là tao, khôn những có tao mà còn có cả 2 cô em gái yêu quý của tao nữa

- Các cô định làm gì? Mau thả bọn tôi ra_ Hiền giấy dựa nhìn thẳng vào đôi mắt của 3 ả, căm phẫn, tức giận

- À há, cô tưởng bọn tôi ngu sao?_ Âu Dương Bích Lam nâng mặt Hiền lên nhìn thương hại và đầy sự mỉa mai

- Tôi đã nhắc trước rồi, tránh xa TFBOYS ra nhưng các cô không chịu nghe, vậy thì đây là những gì mà các cô phải trả giá_ nói nhẹ nhàng rồi giận dữ, Âu Dương Thiên Lam tức giận

- À à, cái loại người như cô thì lấy đâu ra tư cách làm bạn gái của Thiên Ti mà nói tôi, anh ấy ghét cũng đúng_ Quỳnh cười mỉa mai

“Bốp” 1 cái tát đau đớn dành cho nhỏ Quỳnh, má nhỏ bắt đầu nóng ran bởi cái tát

- Quỳnh, Quỳnh cậu sao rồi_ nó lo lắng nhìn con bạn của mình

- Mày im đi, chỉ vì mày nên anh ấy mới ghét tao đấy, tao đã không có được Thiên Ti thì mày cũng đừng mơ mà có_ Âu Dương Thiên Lam trợn mắt quát rồi bỏ ra ngoài

Đúng, liệu Quỳnh có thể có được Thiên Ti không? Từ đầu đến giờ chỉ có nhỏ yêu anh chứ anh không hề yêu nhỏ

Còn nó, nó nhìn theo cô bạn mà lòng đau xót, Phương biết Quỳnh thích Thiên Ti nhưng nó cũng thích anh mà, phải làm sao đây? Nó không muốn tình bạn bị nứt mẻ, nó cũng không muốn từ bỏ Thiên Ti. Chuyện này nó suy nghĩ bao đêm nhưng vẫn không ra, thôi thì cứ để cho Thiên Ti lựa chọn, nếu người anh yêu không phải nó thì nó đành chịu đựng đau khổ vậy

- Cứ chờ xem, rồi tao sẽ cho chúng mày sống không bằng chết.....chúng mày đâu, bây giờ chị đi có việc, canh chừng 3 đứa nó cẩn thận đấy

Chúng nó nhìn theo bóng ả đi ra ngoài, cánh cửa khép lại. Chúng nó phải làm gì đó để thoát ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Mĩ Nam Kế

Hè có vẻ như mọi người nghĩ truyện sắp kết thúc rồi đúng không? Vì đây là tác phẩm đầu tay nên mk sẽ nghe theo lời nói của độc giả. Nào, bây giờ thì hãy cho mk biết các bạn muốn truyện dài hơn nữa không hay chỉ dừng ở đây? Nếu muốn truyện dài thì mk sẽ viết tiếp còn nếu không muốn thì truyện sẽ kết thúc ở chap sau hoặc chap sau nữa đó nha Comment hoặc nhắn tin facebook cho mk biết nhé^^

Đã 2 ngày, là 2 ngày rồi đó, các anh vẫn chưa có thêm 1 thông tin nào về chúng nó. Nguyên thì suốt ngày đi ra đi vào lo lắng không nguôi, bạn gái anh sao rồi? Thiên Ti thì trầm tĩnh. Âm thầm đi điều tra những nơi mà 3 tiểu thư nhà Âu Dương có thể đến. Tuấn Khải thì cùng ông Thiên Minh đi tìm kiếm khắp nơi, nếu có gặp được 3 tiểu thư nhà Âu Dương thì lập tức theo dõi nhưng toàn mất dấu. Mấy lần con gái về nhà, ông Thiên Minh đã gắng hỏi nhưng đương nhiên câu trả lời của 3 cô ả đều là “Không biết” kèm theo gương mặt nham hiểm. Hầu như từ ngày chúng nó mất tích, TFBOYS xin hủy tất cả các lịch diễn, quay phim hay quay quảng cáo chỉ để đi tìm chúng nó.

Còn nơi chúng nó đang bị bắt thì sao? Tay và chân bị trói chặt đến tím tái, 2 ngày chúng nó bị bỏ đói, thật sự không còn cách nào để thoát ra ngoài sao. Cứ tới đến, Âu Dương Lam Lam lại tới uy hiếp, đánh chúng nó rồi mới hả dạ. Chúng nó kiệt sức rồi, liệu có thể chịu đựng được bao lâu?

****Tại căn biệt thự nhà Âu Dương****

- Chuẩn bị xe cho tôi, tôi muốn đến “thăm” 3 con nhỏ đó 1 chút_ Âu Dương Thiên Lam ở trong phòng, trang điểm, khoác lên người bộ quần áo đen để chuẩn bị đến”chơi” với chúng nó 1 chút_ Con nhỏ Quỳnh, để xem mày mạnh mẽ được nữa không, Thiên Ti nhất định là của tao hahahaha”

Cô ta nhìn vào gương cười đắc thắng. Cánh cửa phòng bỗng bật tung ra, bước vào là chàng trai anh tuấn Dịch Dương Thiên Ti. Hết cách rồi, anh đành đến nhà ông Thiên Minh để bàn kế hoạch, khi đi ngang qua phòng của Thiên Lam, anh bỗng nghe thấy cuộc nói chuyện của cô ta và 1 người nào đó, đoán là chúng nó nên anh cố ghé tai vào nghe thử thì quả thực cô ta nhắc tới tên của Quỳnh, cầm chiếc điện thoại nhắn tin thông báo nhanh cho Tuấn Khải và Vương Nguyên, trong đầu anh lóe lên 1 kế hoạch.

___ Lại nói đến khi cửa phòng bị mở tung, Âu Dương Thiên Lam giật mình nhìn con người bước vào, là Thiên Ti, anh ấy tới đây làm gì, anh ta đã nghe thấy những gì cô ta nói chưa? Bất giác có 1 chút sợ hãi, mặt cô ta trắng bệch

- Ô Thiên Lam, đây là phòng em sao? Chắc, anh lại vào nhầm phòng_ Thiên Ti lột bỏ lớp ngoài lạnh lùng trở nên dịu dàng vô cùng làm Thiên Lam khó hiểu

- Vào....vào nhầm phòng?

- Ừ, anh định đi tìm bố em nhưng chắc cô giúp việc nói phòng bố em ở trên đây nên anh nghe nhầm. Xin lỗi em_ Thiên Ti nở 1 nụ cười thật tươi làm Thiên Lam không nhịn nổi sự chiếm hữu. Cô ta bước nhẹ nhàng đến bên anh, chạm lên khuôn mặt anh tú

- Anh hết giận em rồi sao?

Cố né cái chạm của cô ta nhưng không được nên anh đành phải đứng im vì kế hoạch của anh là Mĩ Nam Kế

- Anh không có giận em_ không thể chịu nổi cái chạm tay của cô ta, anh bất lấy đôi tay ấy muốn nó dừng lại

Cô ta mỉm cười mê luyến

- Vậy anh tới đây gặp bố em có chuyện gì?

- Tìm Quỳnh

Nghe thấy câu trả lời, ánh mắt cô ta trĩu nặng xuống, đôi môi thôi cười, bàn tay buông xuống định rồi anh bước đi

- Nếu em nói cho anh biết Quỳnh đang ở đâu thì em có thể.....sẽ trở thành bạn gái của anh_ anh biết cô ta yêu anh, thử dùng cách này xem có hiệu nghiệm không đã rồi tính tiếp

Sau câu nói, Thiên Lam ngu nguôi sung sướng tin lời chạy tới ôm chặt lấy Thiên Ti

- Anh nói thật sao? Được, em nói, em nói, đó là tại con đường XX.....nhà YY_ cô ta tin anh là 1 ca sĩ có tâm, không bao giờ nói dối, cô ta tin mọi thứ từ anh, tin tất cả (thực ngu ngu ngu đã mần)

Nhận được thông tin, Thiên Ti vội đẩy cô ta ngã xuống sàn chạy thật nhanh ra xe đi, còn không quên gọi điện báo cho ông Thiên Minh, Tuấn Khải và Vương Nguyên

Bị đẩy ngã, cô ta ngạc nhiên nhìn Thiên Ti. Cô ta bị lừa rồi, không thể nào. Bềnh tỉnh lại, cô ta không thôi tự trách bản thân, sao ở bên cạnh Thiên Ti cô ta từ con người mưu mô, nham hiểm lại trở nên ngu dốt đến thế? Nhanh tay lấy chiếc điện thoại, cô ta báo cho Lam Lam

- Chết tiệt, con ngu này, chúng mày đâu, lập tức đi về nhà kho nhanh_ Âu Dương Lam Lam tức điên người, bước lên chiếc xe Lamborghini lao thẳng 1 mạch đến nơi giam giữ chúng nó

Thiên Lam sau khi bị đẩy ngã, ngồi nép người vào góc phòng bỗng nhiên bật khóc. Làm mọi cách vẫn không thể có được trái tim Thiên Ti, có lẽ kiếp này cô và anh thật sự không có duyên. Thôi thì đành từ bỏ nhìn anh hạnh phúc cùng người con gái khác, tự động viên mình sẽ tìm được chàng trai tốt hơn anh. Cô sẽ sửa lại tính cách của mình, sẽ trở thành con người tốt hơn, không còn mưu mô, nham hiểm và độc ác. Suy nghĩ hiện tại của Thiên Lam chỉ có thể, cô thực sự là đang giác ngộ

- Chị Thiên Lam, chị đâu rồi_ Âu Dương Bích Lam hét hải chạy vào phòng Thiên Lam, thấy chị mình ngồi một mình lặng lẽ trong góc phòng_ chị làm sao vậy hả?

Ngước khuôn mặt đầm lệ, Thiên Lam ôm lấy em gái

- Chị từ bỏ, chị không muốn làm điều ác nữa, chị từ bỏ tất cả, từ bỏ Thiên Ti, chị muốn làm người tốt

Xót xa ôm lấy chị của mình, Bích Lam cũng muốn buông bỏ, không muốn theo chị Lam Lam làm chuyện xấu nữa. Thực ra từ nhỏ Thiên Lam và Bích Lam tính tình khá tốt nhưng Lam Lam luôn gieo rắc vào đầu 2 cô những ý nghĩ xấu xa khiến 2 cô trở nên như bây giờ

- Em cũng muốn bỏ chị ạ, vừa nãy em đã nghe bố kể hết rồi, Minh Phương, người mà bị chị Lam Lam hãm hại là chị con riêng của bố, là chị của chị em mình đây, chúng ta phải đến nhanh chóng cứu chị gái của ta ra ngoài thôi, em cũng đã thông báo với bố rồi, hiện bố cũng đang trên đường tới nhà kho

Nói rồi 2 cô đứng dậy bước nhanh đi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Là Bởi Tôi Yêu Em, Yêu Rất Nhiều, Minh Phương

Nghe tin, Tuấn Khải tức tốc đi ngay, quả đúng là anh yêu nó mất rồi, từ ngày gặp nó cho tới nay, nó luôn làm tim anh đập nhanh mỗi khi gần, và giờ phút này cái cảm giác muốn bảo vệ nó bùng lên mạnh mẽ. Người con gái đầu tiên khiến anh phải như vậy.

Nếu nói vậy thì Thiên Ti cũng giống Tuấn Khải, mới đầu anh vẫn còn chưa thể hiểu, cảm giác của anh đối với Quỳnh là cảm giác gì nhưng bây giờ thì anh hiểu rồi, đó chính là tình yêu. Quỳnh mất tích 2,3 ngày mà anh đứng ngồi không yên, xa Quỳnh 1 chút thì anh cảm thấy nhớ. Vậy cái này không gọi là tình yêu thì là gì?

Nhà kho XX đang nằm ở phía trước, 3 anh nôn nóng muốn nhanh chóng cứu chúng nó ra thật sớm. Thật chẳng biết chúng nó sao rồi nữa

Vừa đến nơi cũng là lúc Âu Dương Thiên Lam và Âu Dương Bích Lam tới, 3 anh nhìn theo cảnh giác cao độ. Thấy 3 anh, Thiên Lam và Bích Lam vội vàng chạy tới nhưng TFBOYS đã lùi ra xa 1 bước nhằm đề phòng. Hành động đó của các anh làm 2 cô có 1 chút hụt hẫng nhưng lúc này không phải là lúc tự ái nên 2 cô nhanh chóng lấy lại tinh thần mỉm cười

- Các anh đừng sợ, bọn em sẽ không làm điều ác nữa đâu, bọn em thật sự giác ngộ rồi, em đến đây là để cứu chị gái mình_ Âu Dương Thiên Lam nhìn Thiên Ti grọng cười nói

- Cứu chị gái?_ TFBOYS đồng thanh hỏi lại

Là chị gái nào đây? Hình như chưa ai nói cho các cô ấy biết Phương là chị gái của Lam Lam, Thiên Lam và Bích Lam mà?

- À, chắc các anh đã biết Phương là chị em cùng cha khác mẹ với bọn em nhỉ? Thực ra em cũng vừa được biết đây thôi hi_ Bích Lam mỉm cười phúc hậu

Nhưng điều này vẫn còn làm cho TFBOYS nghi ngờ, người đời có câu “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời” vậy mà trong tích tấc Thiên Lam và Bích Lam từ con người nham hiểm trở nên tốt bụng, muốn tin họ cũng hơi khó

- Nhìn các anh vậy là em biết các anh không tin hai bọn em rồi.....Thiên Ti, sau khi anh bỏ đi em nhận ra rằng có lẽ chúng ta sinh ra không phải là của nhau nên em đã suy nghĩ và rồi đưa đến quyết định sẽ không sai lầm nữa, em và Bích Lam sẽ vào trong nói cho chị Lam Lam hiểu và từ bỏ, nếu không tin, em sẽ chứng minh cho các anh thấy_ nói rồi Âu Dương Thiên Lam nhìn Âu Dương Bích Lam, hai chị em nhìn nhau gật đầu rồi đi vào phía bên trong 1 cách dễ dàng nhưng TFBOYS vẫn phải núp sau lùm cây tìm cách ứng phó với mấy tên canh gác hình xăm đầy người kia

Vào đến bên trong, Âu Dương Lam Lam nhìn 2 cô em của mình, 1 cái tát mạnh giáng xuống mặt Thiên Lam

- Con ngu này, mày đã làm cái gì thế hả? Cũng còn may là chị mày đến đây kịp lúc_ Âu Dương Lam Lam bực bội nhìn Thiên Lam

- Chị à? Chúng ta sai rồi, thả Phương, Hiền và Quỳnh ra đi_ Thiên Lam vượt lên nỗi sợ hãi đối mặt với chị của mình

- Mày nói cái gì vậy? Mày điên rồi à Thiên Lam_ Lam Lam ngạc nhiên trước câu nói của Thiên Lam, ả ra sức bóp chặt hai bên cánh tay của Thiên Lam mắt trợn trừng

- Chị ấy không điên đâu, bố đã nói cho em biết rồi, Minh Phương- người mà chị muốn giết là chị cả của chúng ta đấy, là chị em cùng cha khác mẹ, chị không thể giết chị ấy được đâu_ Bích Lam vội chạy tới, gỡ tay của Lam Lam ra khỏi Thiên Lam

Cô ta ngạc nhiên hết sức, buông tay ra mặt tái xanh suy nghĩ. Nó là chị của cô ta, nó là chị đấy. Vậy thì cô ta không thể làm gì nó, phải thả nó ra thôi. Nhưng suy nghĩ đến Tuấn Khải yêu nó, cô ta không thể kìm hãm nổi sự tức giận liên cay nghiệt nhìn 2 cô em

- Chị thì đã sao chứ? Nó đã cướp Khải chị, chị phải giết chết nó_ cô ta gầm lên như con sư tử hung dữ, đưa tay ra đằng sau rút chiếc súng mà cô ta mới mua hôm qua chạy tới chỗ chúng nó đang bất tỉnh (2 ngày chưa ăn gì mà, không bất tỉnh sao được)

- Chị Lam Lam đừng mà_ Thiên Lam và Bích Lam chạy tới ngăn cản

Lại nói đến TFBOYS, Thiên Ti xung phong “xuất trận” để đánh lạc hướng mấy tên canh cửa để Khải và Nguyên dễ xâm nhập vào bên trong. Vì trong nhóm, Thiên luôn là người chạy nhanh nhất mà. Nhưng 1 người không bao giờ đầu lại sức nhiều người, thực ra Thiên Ti đã bị bao vây nhưng cũng còn may là anh có đánh lại được mấy tên, do không cẩn thận anh đã bị đánh trúng, máu rỉ ra từ khoe miệng. 1 tên định hạ sát anh nhưng người của Âu Dương Thiên Minh đã đến kịp

- Cháu cảm ơn vì bác đã đến kịp lúc_ Thiên Ti lau vết máu đang rỉ ra trên khoe miệng nhìn đám người đánh nhau rồi cảm ơn ông Thiên Minh

Ông đến đây để cứu con gái, cứu Phương khỏi sự ác độc của Lam Lam và cứu Lam Lam ra khỏi con đường của tội lỗi. Vì vậy nên ông chỉ dẫn tạm được 5 người vệ sĩ tài giỏi

Sau khi Vương Nguyên và Tuấn Khải đột nhập vào được bên trong, hai người lén lút đi tìm nơi giam giữ chúng nó. Bỗng âm thanh náo loạn vang lên ở đây bên trong 1 căn phòng

- Chị Lam Lam đừng mà_ Thiên Lam và Bích Lam đang ra sức ngăn cản Lam Lam bắn đạn

- Chúng mày biến đi, đồ em gái tồi_ nói rồi cô ta búng tay cái “tạch” để gọi đám người xã hội đen vào lôi Thiên Lam và Bích Lam ra ngoài. Cuối cùng các anh đã tìm thấy chỗ giam chúng nó. Chúng nó đang nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, chân và tay bị trói chặt, đôi mắt nhắm lại, khuôn mặt xanh xao. Đang nhòm ngó thì 1 bàn tay chạm vào vai Nguyên, theo phản xạ Nguyên chuẩn bị hét lên thì bàn tay đó bịt miệng anh lại. Là Thiên Ti

- Miệng cậu làm sao đấy_ Nguyên quay người khẽ hỏi

- Đánh nhau_ 2 từ lạnh lùng được nói ra, họ lại tiếp tục soi xét xung quanh để vào còi trói cho chúng nó

Mấy tên hung đồ đã theo Âu Dương Lam Lam ra ngoài để trừng trị 2 cô em, chỉ còn 2 tên canh giữ chúng nó. Luồn theo bức tường Khải và Thiên bí mật đi ra đằng sau hai tên đó đánh 1 cái “bốp” vào sau gáy. Kết quả là 2 tên ngất lịm. Nguyên nhanh chân luồn vào trước đỡ Hiền dậy nhanh chóng còi trói còn Thiên và Khải vào sau. Khải lay lay khuôn mặt nhợt nhạt của nó

- Phương, tỉnh dậy đi

3 đứa chúng nó khó chịu mở mắt, dựa vào các anh cố gắng đứng dậy

- Chúng ta phải rời khỏi đây ngay trước khi quá muộn

- Định đi đâu?_ khi còn đang định đi thì Âu Dương Lam Lam quay lại, khuôn mặt tức giận tột độ, chiếc súng trong tay nắm chắc, gân xanh nổi lên_ lên hết cho chị

Sau câu nói, 1 loạt con người xông lên bao vây lấy chúng, Âu Dương Lam Lam phía sau mỉm cười đắc thắng “muốn thoát khỏi đây không dễ vậy đâu”

- DỪNG LẠI_ Âu Dương Thiên Minh kịp thời chạy vào hô to_ Lam Lam con gái, dừng lại đi, con sai rồi

- Chuyện không liên quan đến bố, bố tránh ra

- Con có thể thôi cứng đầu đi được không?

- Cứng đầu thì sao chứ? Nhất định con phải có được Tuấn Khải_ thật sự con gái ông hết thuốc chữa rồi

- Vậy đừng trách bố vô tình_ Âu Dương Thiên Minh cũng bức lắm rồi, con thì con chứ ông không thể Lam Lam sai lầm như thế này được

Nói xong, 5 người vệ sĩ lực lưỡng cũng nghênh chiến. May mắn thế nào cả 3 anh và chúng nó đều thoát ra khỏi vòng vây ấy nhưng không may đã bị Lâm Lâm phát hiện. Cô ta cố gắng đuổi theo phía sau. Ra đến cửa, chúng nó đẩy cửa ra ngoài nhưng cửa bị khóa mất rồi, làm sao đây? Trong khi đó, Âu Dương Lâm Lâm và ba tên khác đã tới sát phía sau, khuôn mặt nham hiểm không thể nào nham hiểm hơn được nữa. Cô ta điên rồi, yêu anh tới nỗi điên rồi, việc giết người còn dám làm. Chiếc súng trong tay cô ta dần dần được đưa lên. 3 tên đi theo cô ta cũng đi tới tách các anh ra khỏi chúng nó, vì vậy bây giờ 3 đứa nó đứng chơi vơi còn các anh đã bị 3 tên kia giữ chặt, chống cự thế nào cũng không được

- BUÔNG RA, BUÔNG RA_ các anh đồng thanh kêu lên

Thiên Ti dùng khuỷu tay húc vào bụng tên kia thoát ra khỏi, định chạy đến chỗ chúng nó thì.....

“ĐOÀNG.....”

1 viên đạn bay tới trúng chân của anh khiến anh ngã xuống, máu bắt đầu chảy ra

- KHÔNG, THIÊN TI_ Khải, Nguyên, nó và Quỳnh kêu lên

Là do Âu Dương Lam Lam bắn, là à ta, con người độc ác. Quỳnh mặc kệ chạy tới ôm lấy Thiên Ti, nước mắt chan hòa rơi lã chã, nó cũng chuẩn bị chạy theo nhưng lại thêm 1 phát súng nữa. Cô ta bắn lên trần nhà cảnh cáo

- Mày đứng im, vì mục tiêu của tao là mày kia

Tuy không còn sức nhưng Hiền cố gắng trong lúc Lam Lam không để ý đã lần tới bên Nguyên, dùng 1 thanh gỗ đập mạnh vào gáy tên đang giữ chặt Nguyên rồi ôm lấy anh khóc

Phương sợ hãi nhìn cô ta

Phải Tôi!

- Tránh đường, tránh đường_ tiếng bác sĩ và y tá vang lên trong bệnh viện. Thiên Tỉ và Tuấn Khải đang được đưa nhanh vào phòng cấp cứu. Tình thế nguy cấp, bắt buộc phải thật nhanh, nếu không sẽ thật nguy hiểm đến tính mạng. Xét về vết thương của cả 2 thì Tuấn Khải có phần nặng hơn nhưng vẫn chưa thể nói trước được điều gì sẽ xảy ra. Đến phòng cấp cứu

- Yêu cầu người nhà đứng bên ngoài đợi_ tiếng nữ y tá vang lên, sau đó cánh cửa phòng cấp cứu dần dần khép lại trong ánh mắt lưu luyến của chúng nó, đèn đỏ bật sáng

Bộ quần áo thấm máu của Khải, bàn tay cũng nhuộm 1 màu máu đỏ của nó đang xiết chặt cầu nguyện mong 2 anh đừng xảy ra chuyện gì

30 phút sau, bố mẹ của Thiên, Nguyên và Khải đều đã đến. Bác Hồng nước mắt rơi đau khổ nhìn cánh cửa phòng cấp cứu, nơi phía sau cánh cửa ấy chính là sự nỗ lực cứu sống con trai của mình. Bác ôm chăm lấy nó khóc không ngừng vì bác chỉ có duy nhất 1 người con trai là anh, nếu anh có mệnh hệ gì thì chắc bác sống không nổi

- Là lỗi của cháu, tất cả là tại cháu, cháu xin lỗi bác, thực sự xin lỗi bác_ mắt nó ướt nhoe nác lên trong tiếng nói

- Không phải lỗi của cháu, cháu đừng tự trách bản thân, lỗi là do Âu Dương Lam Lam yêu con trai bác quá nhiều_ bác Hồng cầm tay nó an ủi

Đúng lúc đó, Âu Dương Thiên Minh cũng đã tới, ông tới muộn là vì phải giải quyết việc của Lam Lam, ông quyết định sẽ không giúp con gái mình nữa, hãy để Lam Lam chịu hậu quả mà cô ta đã gây ra. Đứng trước mặt bác Hồng và bác trai, ông Thiên Minh cúi người xin lỗi thay con gái nhưng hai bác vẫn chẳng nói gì. Bỗng cánh cửa phòng cấp cứu mở, bác sĩ đi ra. Mọi người đều nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế

- Con tôi sao rồi bác sĩ_ Bác Hồng không kìm nén được vội vàng hỏi

- Mọi người bình tĩnh đã ạ, chúng tôi đang cố gắng hết sức nhưng cậu ấy thiếu rất nhiều máu, theo như hồ sơ thì nhóm máu của cậu ấy là nhóm máu O mà nhóm máu này chúng tôi đang thiếu, người nhà hãy theo y tá này sang phía kia để tiến hành lấy máu

- Để tôi, bác sĩ_ bố của Tuấn Khải đi theo ý tá tiến hành lấy máu, cánh cửa phòng cấp cứu lại đóng lại

Nhìn sắc mặt của 3 đứa nó Nguyên không yên tâm nhắc nhở

- Hay là 3 em cứ về nhà trước đi tắm và ăn chút gì trước đi đã, nhìn sắc mặt các em có vẻ không ổn

Nó và Quỳnh cứng đầu nhất quyết không chịu về. Ăn sao nổi khi chưa biết Thiên và Khải sống chết ra làm sao?

- Hay là Hiền cứ về trước đi, bon tở về sau cũng được_ Phương nhìn Hiền nói

- Nhưng mà....._ Hiền tỏ ra bối rối

- Không nhưng nhị gì hết, chị đi về với anh Nguyên đi_ Quỳnh quay ra khiển trách, bắt quá Hiền đành phải theo Nguyên về nhà

1 tiếng

2 tiếng

3 tiếng trôi qua, hai đứa nó và mọi người sốt ruột. Tại sao lại lâu như vậy chứ? Hết kiên nhẫn rồi, nó đứng dậy chuẩn bị đi ra phía cửa phòng cấp cứu thì.....

“Rầm”_ nó thấy đầu óc quay cuồng và cuối cùng nó ngất lịm đi

- Này Phương, cháu sao vậy, Phương....Phương_ tiếng mọi người gọi nó bé dần bé dần, đôi mắt nó nhắm lại

*****Mở mắt ra, nó thấy bao trùm lên nó là 1 màu trắng tinh không thấy lối ra đâu cả. Chờ chút, có người đang tiến về phía nó, nhìn thật kĩ con người đó nó vui mừng chạy tới ôm lấy. Là Tuấn Khải

- Tuấn Khải à, anh không sao thật tốt quá

Anh im lặng không nói gì, bàn tay cũng vòng lên ôm chặt lấy nó, vùi đầu vào mái tóc đen dài. Buông anh ra, nó lại nhìn xung quanh

- Sao ở đây lại toàn 1 màu trắng vậy? Đây là đâu thế?

- Thiên đường_ Khải trả lời, nó giật mình trước câu nói

- Thiên đường? Sao chúng ta lại ở đây?

Không trả lời câu hỏi của nó, Khải ngấm kĩ nó 1 lần nữa và nói

- Sống tốt nhé, cô gái_ nói rồi anh quay lưng bước đi, nó vội vàng đuổi theo phía sau nhưng sao mãi không với tới

- Tuấn Khải, anh định đi đâu, Tuấn Khải_ cứ thế nó chạy theo anh nhưng 1 phút sau đó liền không thấy anh đâu nữa, nó chơi vui nhìn xung quanh*****

- Tuấn Khải, Tuấn Khải, Tuấn Khải_ nó nằm trên giường bệnh luôn miệng gọi tên Tuấn Khải nhưng mắt vẫn chẳng mở ra. Lúc đó Hiền cũng đã đến, thấy Phương như vậy, cô nhanh chóng bước đến bên giường bệnh

- Này Phương, cậu sao thế, tỉnh lại đi_ Hiền lay lay cánh tay của nó, có lẽ nó đang gặp ác mộng

Nó mở mắt tỉnh dậy, mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện khiến nó khó chịu vô cùng. Lúc nó ngất, mọi người đưa nó tới đây truyền nước biển, có vẻ như sắc mặt nó đã tốt lên nhiều rồi thì phải.

- Khải, Tuấn Khải sao rồi

- Cậu yên tâm đi, lúc cậu ngất đi cũng là lúc bác sĩ thông báo Khải đã thoát khỏi nguy hiểm, à, anh Thiên cũng không sao, viên đạn được lấy ra rồi, hiện 2 anh ấy đã được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, phòng Khải là phòng 219 còn phòng anh Thiên ở bên cạnh, Quỳnh vào chăm sóc Thiên rồi_ Hiền vui mừng nhìn cô bạn của mình, sự lo lắng trôi qua rồi

Nó vội vàng bỏ dây truyền nước ra chạy tới phòng của Khải, hiện anh vẫn chưa thể tỉnh dậy được, bộ quần áo xanh của bệnh viện, anh nằm đó khuôn mặt có tốt hơn so với lúc bị bắn. Nó thở phào nhẹ nhõm, giấc mơ lúc đó không phải sự thật

Mấy ngày sau đó, chúng nó luôn phiên nhau đến chăm sóc cho hai anh. Buổi tối ngày thứ 2, nó mệt mỏi ngồi bên giường bệnh ngủ lúc nào không hay, tay thì nắm chặt lấy tay của Khải. Sáng hôm sau, ánh ban mai khẽ chiếu vào khuôn mặt anh tú của Khải, anh nhú mắt từ từ mở mắt, ngón tay khẽ nhúc nhích khiến nó tỉnh dậy theo, nó vui mừng nhìn anh tỉnh lại

- Tuấn Khải, anh cảm thấy sao rồi?

Nhắc bàn tay lên nhìn lại

- Tôi vẫn chưa chết à?

- Anh hâm, chết làm sao được, mà ai cho anh chết

Anh quay ra nhìn nó, nó đang cười rất hạnh phúc. Nhìn thấy anh, tự nhiên nó lại nhớ đến câu nói “ Tôi yêu em, là bởi tôi yêu em rất nhiều, Minh Phương” tự nhiên nó cảm thấy ngại ngại, mặt đỏ bừng, buông tay anh ra

- O...à anh chờ ở đây tôi kêu bác sĩ tới liền á

Gì vậy? Anh vừa mới tỉnh lại thôi mà, ngồi với anh 1 chút nữa không được sao? Anh biết nó đang nghĩ gì, tuy vừa mới tỉnh lại nhưng anh vẫn còn nhớ rõ trước khi ngất anh đã nói gì với nó, là tỏ tình.

Lại nói đến Thiên Tì, anh bị bắn vào chân, tạm thời sẽ không thể đi lại, nếu khỏi rồi có thể đi lại được bình thường, cũng còn may là anh vẫn có thể nhảy được như xưa

Bác sĩ tới kiểm tra sức khỏe cho Khải, nhắc nhở 1 số vấn đề như thời gian này ít đi lại để tránh vết thương bị rách, ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng cho mau khỏe, vân vân và mây mây

Cảm ơn bác sĩ xong, nó ngồi gọt táo cho Khải. Nó thì chăm chú nhìn quả táo còn anh thì chăm chú nhìn nó, thỉnh thoảng khẽ nhếch môi cười. Tuy ngồi đó nhưng nó vẫn biết anh đang nhìn nó chăm chú, thôi gọt táo, nó buông dao nhìn anh

- Nhìn tôi làm gì?

- Vì.....tôi thích_ vẫn nụ cười đó, Khải nháy mắt tinh nghịch nhìn nó

- Ấy giờ, nhưng mà.....tôi không thích. Ngưng nhìn lại đi_ nó lấy tay xua xua trước mặt anh ngăn ánh mắt đó lại. Dù gì thì anh cũng đã tỏ tình với nó rồi thì việc gì phải che giấu nữa

- Chả nhẽ bây giờ em cấm tôi nhìn em sao?

- Ồ, cấm_ nó cầm dao, tiếp tục công việc gọt táo

Mặc kệ nó nói thế nào, Khải vẫn nhìn

- Anh định trêu tức tôi đấy à? Không phải vì anh đỡ cho tôi 1 phát đạn thì tôi sẽ không ngồi đây đâu_ nói xong nó còn tặng kèm anh 1 cái đánh nhẹ vào vai

“Ai da”_ Khải giả vờ kêu lên đau đớn, thấy vậy, nó hốt hoảng, mặt tái xanh vội vàng bỏ quả táo đang gọt dở vào đĩa trên bàn đứng dậy xem xét anh có bị sao không

- Này, Tuấn Khải, anh làm sao vậy? Tôi xin lỗi, tôi không cố ý mà, tôi biết lỗi rồi, anh đừng làm tôi sợ

Khải thấy nó vậy thì cười hả hê lắm

- Hahaha, coi em kia, mặt xanh đi luôn, lo cho tôi quá mà, đúng không?

- Anh....._ bị lừa, nó không còn nói nổi câu gì luôn. Thẹn quá hóa giận, nó bỏ anh lại ở đó_ không nói chuyện với anh nữa, tôi đi sang thăm anh Thiên

Nói rồi cứ thế nó đi luôn, bỏ lại anh ở đấy 1 mình, Khải cảm thấy có chút hụt hẫng. Ra khỏi phòng bệnh nó bực mình đá mạnh vào tường kèm theo câu “Cái đồ hâm này” rồi cứ thế bước sang phòng Thiên Ti

****Chuyện Tuấn Khải và Thiên nằm trong bệnh viện, qua những thông tin báo chí hay weibo, Fans đã biết được mọi chuyện. Họ tập chung trước bệnh viện kèm theo những tấm banner chúc sức khỏe hay những món quà tặng Idol của mình mặc dù vẫn biết họ không thể gặp mặt các anh. Điều đó khiến hai anh hồi phục sức khỏe càng nhanh*****

Thấm thoát đã 2 tuần ở trong bệnh viện, Khải có thể tự đi lại được nhưng Thiên vẫn phải ngồi xe lăn. Vào 1 buổi sáng trong lành, mát mẻ, Quỳnh đưa Thiên ra khu vườn hoa trong bệnh viện để hít thở không khí buổi sáng

- Chân anh có còn đau không?_ chọn 1 chỗ dễ ngắm hoa và thoải mái nhất trong khu vườn và cái chốt ở bánh xe lăn Quỳnh ngồi xuống trước mặt Thiên ân cần hỏi

- Không đau, cảm ơn em

Nhận được câu trả lời, Quỳnh đứng dậy di chuyển đến ngồi bên cạnh xe lăn của Thiên Ti. Cả 2 im lặng 1 hồi không nói gì, thấy tình hình hơi bị bí nên Quỳnh chủ động nói trước

- Anh có cảm thấy khu vườn này rất đẹp không?

- Có, rất đẹp

- Ôi bông hoa này đẹp quá_ Quỳnh thốt lên đưa tay chạm vào bông hồng trước mặt, đầu nghiêng sang 1 bên cười cười trông nhỏ lúc này thực rất dễ thương

Nhìn con người ấy, khuôn mặt ấy, Thiên không tự chủ được nhướn người hôn “chụt” lên cái má mẫm mẫm ấy. Theo phản xạ Quỳnh quay người lại đưa tay đặt lên bên má Thiên vừa hôn ngạc nhiên nhìn anh

- Anh Thiên!!!

Nhìn anh lúc này rất bình tĩnh, không có vẻ gì là bối rối hay ngại ngùng. Nhìn bình tĩnh vậy thôi chứ trong lòng anh đang khó xử thế nào kia, chả hiểu lúc nãy anh nghĩ cái thứ gì mà lại làm vậy nữa @@

- Đừng nhìn tôi như thế và cũng đừng có trách tôi, nếu trách thì phải trách em kia, tại sao em lại dễ thương thế chứ

Nghe Thiên nói xong, khuôn mặt Quỳnh đỏ bừng, quay đi

Đâu biết rằng, ở đằng xa nó đã chứng kiến tất cả, 1 giọt nước mắt chảy xuống, thì ra anh Thiên thích Quỳnh. Ôi làm sao đây? Có thể nói nó đang thất tình, nó khóc và chạy đi. Nó chạy tới 1 góc nhà nơi bệnh viện có ít người qua lại suy nghĩ. Người con trai ấy không thuộc về nó rồi. Tim đau, thật sự rất đau. Nhưng người anh yêu là bạn thân của nó, nó phải làm sao? Mọi thứ trong nó rối tung lên. Cứ thế nó ngồi đó đêm 9h đêm vẫn chưa thấy về. Mọi người đều lo lắng cho nó, nó làm cái quái gì mà từ sáng cho đến tận đêm chưa thấy đâu thế? Cho tới 1h đêm, khi cả bệnh viện chìm trong giấc ngủ thì nó mới lững thững bước vào phòng bệnh của Khải. Tưởng rằng anh đã ngủ nhưng không, Khải vẫn ngồi đó, ngồi trong bóng tối nhìn nó đi vào mà nó vẫn chưa biết

- Bật đèn lên_ âm thanh trầm lắng từ Khải vang lên khiến nó giật mình

- Anh chưa ngủ sao?_ nó không muốn bật điện vì nó sợ anh thấy đôi mắt đỏ hoe vì khóc của nó

- Tôi bảo em bật đèn lên_ không trả lời câu hỏi của Phương, giọng nói của anh lúc này giống như đang giận dữ tới độ

Bất quá nó phải đi tới bật công tắc đèn, nó nhìn Khải, anh đang ngồi trên giường bệnh, chân duỗi, khoanh tay nhìn nó chằm chằm, nó bước tới gần anh và ngồi xuống cúi mặt

- Ngẩng đầu lên_ trời ạ, tại sao anh lại lo lắng cho nó thế cơ chứ

Nó bất chấp không ngẩng đầu

- Em cố chấp với tôi phải không?

Nó đành phải ngẩng đầu nhìn anh

- Em khóc???

Nó nhìn anh gật đầu, đã không muốn cho anh biết rồi nhưng thế nào lại.....

- Vì chuyện gì? _ cố gắng gương hời nó lần nữa, lần trước anh đã nói là rất ghét nó khóc rồi cơ mà, tại sao không nghe chứ?

Nó định không kể đâu nhưng nhìn thái độ của anh có vẻ nhất quyết muốn biết nên nó đành kể lại. Nghe nó kể, anh cảm thấy có chút hụt hẫng. Cảm giác bây giờ của anh ư? Rất buồn. Nếu là ai cũng vậy thôi, ai cũng buồn khi thấy người mình yêu khóc vì 1 người con trai khác

- Em còn nhớ tôi đã nói gì với em khi bị bắn chứ? _ khuôn mặt thoáng buồn trầm lặng của anh nhìn nó

- Nhớ

- Vậy tôi hỏi em, đối với em tôi là gì? _ nhất định tối ngày hôm nay anh với nó phải nói chuyện rõ ràng

Suy nghĩ, thực câu hỏi này rất khó để trả lời, biết nó cần suy nghĩ nên anh cũng im lặng chờ đợi câu trả lời

- 1 người bạn _ sau 1 hồi lâu nó mới nói

- Là 1 người bạn không hơn không kém?

- Ừ, là 1 người bạn không hơn không kém _ nó lẳng lặng trả lời

Ừ rồi, tình hình là xác định rồi đấy. Đau, tim anh giờ cũng đau lắm đấy, nó có biết hay không đấy? Đèn điện tắt, anh nằm xuống, nước mắt tự nhiên rơi xuống (ai nói con trai không được khóc), suy nghĩ trở nên mông lung

“Minh Phương, thì ra người em yêu vẫn là Dịch Dương Thiên Ti, không phải tôi”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tình Yêu Bị Lãng Quên

Sáng hôm sau, như thường lệ, không cần đồng hồ báo thức nó vẫn dậy đúng giờ mặc dù.....hôm qua nó trằn trọc tới 1h sáng mới chợp mắt được 1 chút. Đạo này nó mới để ý, sao chẳng thấy nhóc Trang đâu cả? Nó hỏi Nguyên mới biết hôm chúng nó bị bắt cóc cũng là lúc bố mẹ nhóc bắt nhóc trở về Mĩ. Đang trong cái tình trạng nước sôi lửa bỏng mà nhóc lại bị lôi về Mĩ lúc này thật không cam tâm. Tình thế bí quá nhóc đành lưu luyến nhìn Nguyên và trở về Mĩ. Từ lúc lên máy bay, nhóc cứ hề 30 phút lại nhắn tin hỏi Nguyên chúng nó ra sao rồi lại hỏi Khải. Sau khi nghe tin chúng nó hiện tại đang rất an toàn thì mới khỏi lo lắng nhưng lại nhận được tin anh Khải bị bắn. Nhóc cầm túi xách không cần nghĩ chạy đến sân bay để trở về Trung Quốc nhưng 1 cuộc gọi đột xuất căn bản là rất cần đến nhóc nên không còn lựa chọn. Việc Khải đang dần hồi phục sức khỏe khiến nhóc bớt lo phần nào. 1 cô em quá có hiếu đi

Thật ra đêm hôm qua vì suy nghĩ nên Khải cũng không ngủ được nhiều nên sáng dậy cảm thấy hơi mệt mỏi, đã vậy lại còn dậy sớm. Anh dậy trước khi nó tỉnh giấc, khuôn mặt buồn rầu nhìn nó thì phát hiện nó đang cựa mình tỉnh dậy, anh lại giả vờ nhắm mắt như đang ngủ nằm xuống cho tới khi nó vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân. Thấy Khải ngủ ngon (chắc là ngủ ngon không?), Phương bỏ ra ngoài mua cho anh ít đồ ăn sáng. Cánh cửa đóng lại, anh mới bắt đầu mở mắt ngồi dậy, dựa người vào đầu giường, ánh mắt thoáng buồn nhìn ra ngoài cửa sổ, nở 1 nụ cười lạnh

- Nếu có thể, tôi ước rằng mình chưa bao giờ gặp em

30 phút sau, nó trở về với 1 tô cháo thịt băm nóng, khi bước qua phòng của Thiên Ti chợt nghe thấy tiếng cười của Thiên và Quỳnh làm nó đau lòng, khẽ bước nhẹ về phía cửa, đưa đôi mắt sáng tinh anh nhìn vào bên trong. Nụ cười của Thiên Ti thật đẹp nhưng.....nụ cười ấy không phải của nó.

Phương đâu biết rằng khi đó Tuấn Khải vì muốn ra ngoài lấy ít thuốc đã đẩy cửa phòng chuẩn bị bước ra thì bất gặp cánh nó đang lên lút ngoài phòng của Thiên Ti nhìn lên. Nuốt nước mắt vào bên trong, khuôn mặt trở nên vô cùng lạnh lùng lùi về phía sau 1 bước rồi đóng cửa phòng lại không định bước tiếp

10 phút sau, nó mới cầm cặp lồng cháo lững thững đi vào thấy anh đang ngồi trên giường bệnh khuôn mặt ưu sầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ

- Đây, cháo của.....

- Tôi có chuyện muốn nói

Còn chưa nói hết câu “ cháo của anh” thì Khải đã ngay lập tức chắn ngang lời của nó. Nó thấy Khải lúc này thật rất nghiêm túc nên nó bước nhẹ về phía giường và ngồi xuống chiếc ghế gần đó

- Có chuyện gì vậy?

- Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ.....không còn là bạn gái của tôi nữa _ Khải nhìn nó, lông mi dài khẽ rung động, ánh mắt thoáng buồn nhìn nó

- Há? Anh vừa nói cái gì? _ nó tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh

À! Cũng đúng thôi, việc của Âu Dương Lam Lam đã được giải quyết vậy thì có gì anh phải giữ nó lại làm bạn gái giả chứ!

Nó bỗng cảm thấy cổ nghẹn lại, có chút gì đó khá hụt hẫng, Ô mà sao thế này, Khải là gì của nó mà nó phải thế chứ?

Thật ra thái độ lúc này của nó là ngạc nhiên nhưng Khải nhìn nó lại nghĩ nó đang rất vui khi không còn là bạn gái của anh nữa, Khuôn mặt thêm trầm lặng

- Tôi sẽ cố gắng nhờ công ty thông báo lại mối quan hệ của chúng ta càng sớm càng tốt

Nó nhìn anh chỉ ồm ờ cho qua, dù gì nó cũng chẳng có lý do gì để nói nhưng mà bắt đầu từ khi đó Khải rất lạnh lùng với nó và cũng ít nói đi hẳn khiến nó có cảm giác hơi lạ

Thêm 1 tuần nằm viện, cuối cùng ngày hôm nay cũng đã được xuất viện. Mọi người mừng rỡ đón Khải và Thiên từ bệnh viện ra. Thời tiết tháng này đang chuyển sang lạnh, nó cảm chiếc áo da đen dày ấm áp khoác lên người Khải. Anh giật mình bởi hành động này rồi 1 giây sau đó mang bỏ chiếc áo nó khoác cho anh ra không cần và cứ thế bỏ mặc nó và mọi người đằng sau bước ra xe. Hành động đó khiến nó vô cùng buồn, điều này đã lọt vào mắt của Quỳnh. Đạo này anh Khải và nó làm sao thế nhỉ? Ít nói chuyện, ít đùa giỡn, thậm chí từ chối sự quan tâm của nó 1 cách phủ phàng. Chẳng phải Khải yêu Phương sao? Sao bây giờ quan tâm nhau vậy mà Khải lại như thế? Một đồng câu hỏi đang chiến đấu trong đầu Quỳnh. Mấy ngày sau đó, đến cả đi học Khải cũng đi trước nó 15 phút đồng hồ, ngồi trong lớp ở ngay cạnh nhau mà anh coi nó như người vô hình. Nó cũng biết anh giận nó vì lời nói của nó trong cái tối nó về bệnh viện lúc khuya muộn

Tháng sau là diễn ra sự kiện trao giải QQ Music Quốc Tế, 3 anh cần chuẩn bị thật tốt cho buổi lễ lớn này. Biết các anh vừa ra viện nên chưa dám cho các anh vận động nhiều. Nó đưa cho anh chai nước cam như thường lệ nhưng Khải bỏ đi không để ý rồi đưa tay xuống bàn lấy chai nước cam khác. Chấn tay nó chơi vơi giữa không trung rồi buồn bã thu hồi lại. Thiên, Nguyên, Hiền thì không để ý nhưng Quỳnh thì khẳng định hai người họ đang giận nhau rồi. Bỗng cả 4 người họ cùng nhau bỏ ra ngoài, trong phòng tập chỉ còn hai đứa nó. Khải nhìn theo phía cửa ánh mắt bỗng lạnh giá

đứng dậy đi về phía cửa

- Vương Tuấn Khải anh đứng lại

Nó không thể chịu nổi nữa rồi, nhất định hôm nay nó với anh phải nói chuyện với nhau cho rõ ràng

Theo tiếng gọi đôi chân Khải dừng bước nhưng vẫn không quay ra nhìn nó, nó nhận được hành động theo ý muốn của mình vội nhanh chân bước đến trước mặt anh. Ánh mắt anh quay đi hướng khác không nhìn nó

- Anh đứng yên đó và nhìn vào mắt tôi đây

Nó thấy thái độ của anh quả là coi thường nó mà, nó dùng hai tay áp má của Khải bắt anh phải đối diện nhìn vào mặt nó

- Mấy tuần nay anh bị sao vậy? Vô tâm với tôi, không cần sự quan tâm của tôi, né tránh tôi. Tôi hỏi anh, anh vui không? Há? _ nó nói gần như hét lên

Thở mạnh một cái, giống như không muốn trả lời câu hỏi của nó, Khải đi vòng sang phía tay phải của nó định bước đi nhưng lại bị nó giữ lại

- Anh nói mau

- Tôi đã trả lại tự do cho cô rồi bây giờ cô còn muốn gì, mau mà đi tìm hạnh phúc của cô đi kìa _ anh nhìn nó cố gắng kìm nén cảm xúc

- Trả lại tự do? Anh bắt nhốt tôi bao giờ mà anh nói trả tôi tự do, Vương Tuấn Khải tính tình hiền lành, đáng yêu của tôi ngày xưa đi đâu rồi _ nó nhìn anh ngạc nhiên

- Cô là đồ phiền phức, tránh ra _ nói rồi anh gạt mạnh nó ra khiến nó không thăng bằng ngã xuống đất. Khải thấy vậy hối hận định ngồi xuống đỡ Phương nhưng tâm anh không cho phép đành cắn răng bước tiếp

Nó ngồi ở đó, nước mắt bắt đầu rơi, nó là đồ phiền phức ư? Nó đã làm gì để Khải phải như vậy, nó ôm ngực, đau, nơi này rất đau.....nhưng mà nó yêu Thiên cơ mà, tại sao thiếu vắng Khải nó lại cảm thấy chơi vơi thế này. Khóc, khóc.....rồi cứ thế khóc thật nhiều

“Lời nói yêu em đến vội vàng và ra đi như 1 cơn gió khiến em chợt nhận ra, em đã yêu anh.....thật nhiều”

(Như Yên)

Ngày 06 tháng 08 năm 2016, ngày thành lập nhóm TFBOYS vui vẻ nhé các bầy bè * moa moa*

Chương 54: Tôi Yêu Anh

Nó ngồi đó khóc, nước mắt thấm đẫm cổ áo. Nó đã làm gì để hôm nay phải như vậy chứ?

Lúc đi ra ngoài được 1 nửa đường, Quỳnh bỗng vội vàng quay trở lại phòng tập vì để quên hộp thuốc của Thiên ở đó. Mở cửa phòng, âm thanh đầu tiên nhỏ nghe thấy là tiếng khóc thút thít, sau đó là hình ảnh Phương đang ngồi dưới sàn tập thu người lại cứ thế nức nở. Quỳnh vội chạy tới ôm chầm lấy nó lo lắng

- Này Phương, cậu sao vậy? Có chuyện gì đã xảy ra

Thấy Quỳnh, nó khóc to hơn, tâm trí như rối loạn, xoay người cũng ôm chầm lấy nhỏ khóc mỗi lúc 1 to

- Tớ thích Thiên Tỉ, thực rất thích....._câu nói đó, nó gần như hét lên, vang khắp phòng tập, tâm trạng lúc này của nó rất muốn dài bày cùng ai đó, may mắn sao cô bạn của nó vào. Như 1 sự kìm nén và cô bạn của nó tới, nó có người tâm sự cùng, sự kìm nén ấy bỗng bùng ra mạnh mẽ, nó quên bản thân nó là ai, nó quên cô gái nó đang ôm cũng rất yêu Thiên Tỉ

Quỳnh chết lặng sau khi nghe câu nói, mặt cứng đờ, cổ tự nhiên nghẹn lại. Sao....sao nó lại thích Thiên chứ? Chẳng phải nhỏ cũng thích Thiên sao? Rồi với tình huống này Quỳnh nên làm gì bây giờ?

- Nhưng mà tại sao? Tại sao khi Tuấn Khải lạnh lùng với tớ, coi tớ như 1 người xa lạ không hề quen biết, cái cảm giác đó làm tớ đau, tớ không thích cái cảm giác đấy. Cái cảm giác họ không cần đến mình.....

Quỳnh ôm chặt lấy thân thể đang run lên. Từ bé cho đến tận bây giờ, nó, Quỳnh và Hiền đều là những người bạn tri kỉ cho nên không 1 việc gì có thể ảnh hưởng tới tình bạn đó. Nhìn cô bạn trong lòng mà Quỳnh thấy ngậm ngùi. Ôm nó, cứ để cho nó khóc đi, khóc cho vui hết nỗi buồn đi. Mãi 1 lúc sau, Quỳnh mới buông nó ra, ép nó nghe kĩ từng chữ mà nhỏ sắp nói

- Phương, nghe tớ nói này, cậu có muốn biết vì sao khi Tuấn Khải bỏ mặc cậu mà cậu cảm thấy đau lòng không?

Nó chỉ gật đầu rồi tiếp tục lắng nghe

- Cậu yêu Tuấn Khải

Nó ngưng khóc, đôi mắt đỏ hoe tròn tròn nhìn Quỳnh. Nhỏ mới nói cái gì á? Tại sao lại như thế? Nhận được ánh mắt “không thể nào tin nổi” của nó, Quỳnh khẽ nhếch môi cười

- Người cậu thực sự đang yêu không phải Thiên mà là Tuấn Khải, đúng chứ?

Khoan đã, nói thế thì chẳng nhẽ nó yêu hai người cùng 1 lúc? Trời ạ, sao nó lại đồ đốn thế cơ chứ! Quá tham lam rồi, cơ mà nói nó không yêu Thiên cũng không phải nha

Lại nói tới Thiên Tỉ, Quỳnh nói về phòng tập lấy thuốc mà lâu chưa thấy quay lại, anh liền chạy 1 mạch đến phòng tập vì chỗ anh đang đứng cách phòng tập không là bao xa. Đứng ngoài phòng tập, đang hé cửa định bước vào thì anh chợt giật mình nghe thấy Phương nói thích anh. Ngạc nhiên! Cảm xúc đầu tiên của anh thực sự ngạc nhiên. Đôi chân bỗng khựng lại không thể đi tiếp được nữa, cứ thế rồi anh đã nghe hết cuộc nói chuyện của Quỳnh và Phương. Lúc đầu anh nghĩ, liệu anh có phải là nhân vật trong tương lai sẽ phá vỡ mối tình bạn của hai đứa nó không? Xẹt ngang qua tâm trạng của anh 1 tia sợ hãi. Anh là nguyên nhân á? Lúc đó, trong tâm trí anh đang có sự đấu tranh kịch liệt. Anh tự biết anh yêu Quỳnh nhưng nó lại yêu anh, phải làm sao mới hợp ý đây? Nhưng tâm trạng nhanh được giải ra khi nghe Quỳnh nói rằng nó yêu Khải hơn.

Từ ngày hôm đó, nó liên tục giam mình trong phòng, chỉ có bữa ăn hay trường hợp khẩn cấp nó mới chạy ra vì vậy việc Khải và nó gặp nhau trong ngày là rất ít, có hôm còn không nhìn thấy mặt nhau 1 lần, mà có gặp cũng chẳng biết nói gì. Nó cũng trở nên lạnh lùng hơn. Bữa ăn thì ngồi ăn với hai cô bạn và 3 anh, nó im lặng không nói gì, khuôn mặt lạnh băng, ánh mắt có chút mất hồn. Điều này Khải cũng đã chú ý! Nó sao vậy? Hay bệnh rồi, anh lo lắng không nguôi. Mấy lần định tìm nó hỏi nhưng lại dập tắt ngay cái ý định đấy đi vì anh đang cố gắng xóa bỏ nó khỏi tâm trí.

2 tuần, đã 2 tuần rồi, nó vẫn cứ như thế. Chịu không nổi nên Tuấn Khải quyết định sang phòng nó đập cửa hỏi. Nhưng bàn tay đã đưa sát mặt cửa chuẩn bị gõ thì anh chợt dừng lại. Bàn tay từ từ thả lỏng nắm chặt lại rồi buông xuống không muốn gõ cửa. Anh quay lưng với cánh cửa, dựa vào đó và ngồi xuống. Anh đâu biết, bên trong nó cũng rất muốn gặp anh nói gì đó nhưng lại thôi, bàn tay định mở cửa cũng buông ra ngồi xuống áp lưng vào mặt cửa bên trong phòng. 2 người ngồi 2 phía, chỉ ngăn cách bởi 1 cánh cửa mà ngỡ như cách nhau cả 1 chân trời. Lạnh lùng và cứ thế ngồi, không ai muốn gõ/mở cửa

Nhưng biết đâu, tối hôm đó, Phương lên sân thượng hóng mát, mong rằng quang cảnh buổi đêm, những ngôi sao và làn gió sẽ giúp nó vui bớt đi phần nào tâm trạng. Cùng lúc đó, Tuấn Khải cũng đi lên, cánh cửa dẫn ra sân thượng bật mở. Khải cũng như nó, muốn lấy vì sao và làn gió quên đi tâm trạng, thả

mình vào không gian để chịu kia. Nó đã nhìn thấy anh. Khải cúi đầu, hai tay bỏ vào túi quần bước lên 5 bước rồi ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của nó đang nhìn anh. Im lặng nhìn nhau, đêm tối- 1 không gian tĩnh mịch. Nhìn thấy nó, lòng Khải lại tràn ngập cảm xúc yêu thương. Không thể được, anh phải quên nó. Xoay người chuẩn bị bước trở về thì.....

Nó thấy Khải chuẩn bị bước đi, vội vàng chạy tới ôm chặt lấy Khải từ phía sau. Cái ôm khiến Khải giật mình bất ngờ

- Đừng....._ nó nghẹn ngào không nói thành câu

Khải ngạc nhiên nghe nó nói. Anh có thể cảm nhận được nước mắt của nó đang chảy không ngừng, thấm lên áo của anh

- Đừng lạnh lùng với tôi như vậy, tôi sợ, thật sự rất đau, xin anh đừng

2 tuần nay, nó thực sự suy nghĩ rất nhiều, quả thực nó yêu Khải, nhưng nó yêu cả Thiên, nó không cho phép 1 lúc nó tham lam yêu cả 2 người. Quyết định cuối cùng là nó phải để Thiên cho Quỳnh, như vậy sẽ không ai bị đau

Tuấn Khải đau lòng quay ra nhìn nó, nó vẫn ôm anh trong tư thế như vậy nên khiến anh chỉ nhìn được mái tóc đen đang lất phất trong gió

Anh nhất quyết cầm bàn tay đang ôm chặt lấy bụng mình buông ra rồi lạnh lùng bước đi, điều đó đem lại cho nó 1 sự hụt hẫng rất lớn.

- VƯƠNG TUẤN KHẢI, TÔI YÊU ANH

Bàn chân như bị ai giữ chặt, Khải ngạc nhiên tới độ, nó vừa nói gì cơ? Yêu anh? Nó yêu anh?

Khải xoay người ra nhìn nó, nước mắt nó trong đêm kết hợp với ánh sáng trong thành phố như những viên pha lê rơi xuống

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều, giữa anh và Thiên thì tôi cảm thấy đối với anh tôi đau lòng nhiều nhất, cái đau lòng ấy mang nặng sự giận hờn vì sự không quan tâm tới của anh. Sau câu nói của Quỳnh tôi chợt nhận ra tôi yêu anh rất nhiều. Cái cảm giác bị anh bỏ rơi thật sự quá đáng sợ, tôi chịu đựng đủ rồi, thực sự quá đủ rồi_ nó nói liền 1 mạch, nước mắt không ngừng rơi

Có phải Khải đang mơ không?

Anh bước nhẹ nhàng đến bên nó, đưa tay lau những giọt nước mắt như pha lê

- Đừng khóc, tôi nhớ không nhầm đã từng nói với em rằng tôi ghét nhìn thấy em khóc

Sự quan tâm quay lại rồi, nó vui lắm, ôm chặt lấy anh

- Xin lỗi em

Đó là lời xin lỗi ngọt ngào dành cho nó, hạnh phúc quay lại rồi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Nụ Hôn Đầu Tiên Của Thiên Tử!

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Khải và nó sống trong những ngày hạnh phúc ngập tràn. Lúc tập nhảy thì không nói làm gì nhưng đến khi nghỉ giải lao Khải lại một mạch chạy tới chỗ của Phương rồi cứ thế ngồi dính chặt vào nhau cười cười nói nói vui vẻ mà quên mất sự hiện diện của 2 cặp còn lại

- Oi trời ơi, có bạn gái là quên cả anh em bạn bè, cái tên Đào này_ Vương Nguyên than ngắn thở dài nhìn và Phương và Khải

- Ồ, thế mà còn kêu là đến 25 tuổi anh mới có người yêu, thật đúng là tính trước bước không qua_ Thiên Tử ngồi thu chân trên ghế nheo mắt nhìn Khải

- Nhưng dù thế nào họ cũng không hạnh phúc bằng đôi mình nhĩ Hiền nhĩ!_ Nguyên quàng tay qua vai Hiền, cái mặt đáng yêu lúc này trở nên vô cùng nham nhở, đùa cợt

Hiền chỉ biết ngai ngừng bưng tay Nguyên ra, khẽ đánh yêu 1 cái rồi quay đi

Bỗng đang nô đùa với nó, Khải chợt nhận ra 1 điều nên quay nhanh sang phía Thiên đang ngồi chơi game

- À đúng rồi Thiên Tử, trong nhóm của chúng ta có 3 người, cả anh và Nguyên đều có bạn gái rồi đúng không nhĩ? Nên Thiên Tử à, anh nghĩ.....

Nhận ra Khải đang nói chuyện gì, chưa để anh nói hết câu Thiên đã vội chắn ngang

- Nói chuyện sau đi, em về phòng đã

Thực ra mà nói thì Thiên Tỉ rất yên tâm khi Khải và nó đã thành 1 đôi rồi chứ nếu không anh cũng đau đầu về chuyện nó thích anh.

Nói là về phòng nhưng lúc này Thiên cảm thấy vô cùng đói, bước chân không nhanh không chậm bước xuống phòng bếp, anh cảm nhận được 1 mùi hương rất thơm vô tình bay tới khứu giác của anh. Đi theo mùi hương ấy tới gian bếp. À thì ra Quỳnh đang lúi húi dưới bếp làm đồ ăn nhẹ cho các anh trong đó có món Hoàn* Thánh mà Thiên rất thích

* hoành thánh (miền Nam) là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Hoành thánh làm từ thịt, hải sản và rau băm nhỏ, gói lại bằng vỏ bột mì rồi đem hấp chín. Sau khi hấp xong, vỏ bột mì chuyển màu trắng hơi trong cho phép nhìn thấy nhân bên trong. Viên hoành thánh còn được gọi là sủi cào (水餃, thủy giao), hoành thánh có tôm được gọi là hủi giao.

Anh bước thật chậm tới bên Quỳnh mà nhỏ không hề biết, kể cả lúc này đây anh đang đứng đằng sát đằng sau mà Quỳnh không hề biết (mãi mê nấu ăn quá mà). Cái dáng vẻ lúc này của Quỳnh lúc này khiến lòng Thiên Tỉ bỗng dưng dâng trào 1 cảm giác khó tả, 1 cảm giác yêu thương. Bỗng Quỳnh xoay người ra để chuẩn bị lấy gì đó thì nhỏ giật mình khi thấy ai đó ở ngay đằng sau. Lúnh quỳnh nên nhỏ làm rơi cái bát, nghiêng về 1 bên như chuẩn bị ngã. Một bàn tay chần chẫn nhanh đưa ra đỡ lấy nhỏ làm cho Quỳnh áp mặt vào cơ ngực rắn chắc kia. Quỳnh tròn tròn mắt vì tình huống vừa rồi, sau khi lấy lại bình tĩnh nhỏ ngược mặt lên nhìn xem đó là ai thì.....ôi giờ ôi, là Thiên Tỉ, chính xác là anh, bàn tay anh vẫn đang cố định trên chiếc eo của Quỳnh. Hai cơ thể sát vào nhau. Quỳnh nhìn Thiên nhìn Quỳnh. Khuôn mặt nhỏ đang chuyển sang đỏ, tìm anh thì lại đang đập rất nhanh. Quỳnh có thể cảm nhận được điều đó

- Anh Thiên_ Quỳnh ngạc nhiên nhìn anh

Thật sự Quỳnh rất xinh, rất xinh, hai khuôn mặt cách nhau 1 khoảng cách rất ngắn, bờ môi đỏ quỳnh rừ kia, anh muốn thử

Thiên bắt đầu không kim được lòng từ từ cúi sát đầu thưởng thức đôi môi đó. Quỳnh đang ngạc nhiên giờ này lại càng ngạc nhiên hơn, 1 cảm giác vui vẻ và hạnh phúc bỗng tràn ngập quanh nhỏ. Nhìn khuôn mặt tình tứ trước mặt, anh đang nhắm chặt mắt hôn lên môi Quỳnh. Lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là hôn, cả anh và nó đều là lần đầu tiên: Nụ hôn đầu. Chính vì là lần đầu nên kinh nghiệm đương nhiên là không có, chỉ là 1 cái chạm môi nhẹ nhàng mang bao tình cảm. Bất giác lông mi Quỳnh rung rung rồi đôi mắt xinh đẹp nhắm lại. Đôi tay không tự chủ quàng lên vai Thiên

- Ôi ôi, á á đừng đây, ngà bây giờ_ 4 con người đang nấp vào 1 góc trong bếp chứng kiến cảnh tượng trước mắt. điện thoại cả 4 cái đều đưa lên chụp hết công suất

Trong lòng nó, đầu tiên khi chứng kiến cảnh này đều là đau lòng nhưng chỉ 1 lúc sau nó lại cảm thấy vui vẻ vì cô bạn của nó.....gặp được 1 người yêu tốt

Chả là lúc Quỳnh làm rơi cái bát, tiếng động vang lên khiến chúng nó hoảng hốt chạy xuống xem có chuyện gì xảy ra thì.....bắt gặp được ngay cảnh tượng này

- Hay quá, cuối cùng chú sư tử đã chịu ra khỏi hang đi tìm mồi rồi_ Tuấn Khải nghiêng người nhìn Thiên và Quỳnh cười khúc khích. Từ trước đến giờ khi đứng trước con gái, Thiên tỏ ra là 1 người rất lạnh lùng, hầu như là chả thèm để ý (mình chứng trong Happy Camp năm 2016 là Thiên và nhóm giao lưu với các chị Fans trên sân khấu, trong khi Khải và Nguyên luôn mỉm cười ngọt ngào nhìn người bạn hát cùng thì Thiên rất biết giữ khoảng cách, tuy có nhìn chị ấy nhưng chỉ là cái nhìn ngắn). Nhưng từ khi gặp Quỳnh, Khải lại thấy Thiên rất khác, và tình huống giờ đây là mình chứng rõ nhất.

Lưu luyến rời khỏi đôi môi ấy, Thiên nhìn Quỳnh

- Tối nay 19.00 tôi muốn em lên sân thượng

Bỏ lại cho Quỳnh câu nói đó anh nhanh chân bước lên phòng đóng sầm cửa lại, nghỉ lại cảnh tượng lúc đó mà bất giác khóe miệng mỉm cười. Đưa tay lên môi quết qua 1 lượt anh cảm thấy hạnh phúc

Quỳnh thì đứng đơ ra đó 1 lúc mới biết nồi hoành thánh đã sôi từ bao giờ, suất nữa thì hồng mắt nồi hoành thánh ngon lành. Hạnh phúc, trong lòng thực sự hạnh phúc lắm

Còn 4 người kia, sau khi cảnh tượng kia kết thúc, lén lút chạy ra sân khoe xem lại những hình ảnh mà họ vừa chụp được rồi đập tay “Yeah” 1 cái rồi lại vào nhà

(Ây da, có vẻ như chap này hơi ngắn nhưng quả thực mong mọi người thông cảm nhé! Như Yên cảm ơn mọi người luôn ủng hộ truyện của Yên nhé mùa mưa)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tổ Tình Theo Cách Của Thiên Tỉ

Chuyện là đến bữa ăn, Thiên vẫn ở lì trên phòng không xuống. Mặc kệ cho nó gọi xuống hay Hiền, Nguyên gọi xuống ăn anh vẫn nhất định không chịu xuống. Vì sao ư? Anh chưa muốn đối mặt với Quỳnh lúc này vì chuyện lúc trước. Quỳnh cũng vậy, tự nhiên lúc đó nhỏ đang nấu ăn, xoay người thì giật mình thấy anh, sau đó anh chủ động hôn nhỏ, hôn xong thì lập tức bỏ đi lên phòng không chịu xuống ăn cơm. Quỳnh cũng không dám gọi Thiên xuống vì ngại, vẫn chưa biết phải đối mặt với anh ra làm sao nhưng trước khi đi lên phòng anh có để lại cho nhỏ 1 câu rằng tối nay anh muốn nhỏ lên sân thượng với anh. Chắc, muốn tránh cũng không tránh được mà

Không còn cách nào, Khải đành đi lên đập cửa, dùng mọi cách để ép Thiên phải mở cửa và đã thành công

- Mọi người gọi em xuống ăn cơm, sao lại không xuống_ Khải khoanh tay đứng bên cạnh chiếc bàn Thiên đang ngồi

- Em chưa đói_ khuôn mặt lạnh lùng không nhìn Khải trả lời, một tay anh cầm chiếc bút xoay qua xoay lại, tay kia thì đưa lên xoắn xoắn tóc

Nói thì nói vậy thôi chứ bụng anh đang sôi lên từng hồi kia kìa

Khải biết rõ quá rồi mà. 7 năm cùng chung sống với nhau, 7 năm anh em tri kỉ chả nhẽ Khải lại không hiểu là anh đang ngại không muốn đối mặt với Quỳnh?

- Là em đang chưa muốn gặp Quỳnh hay em đang ngại cách tối nay tỏ tình như thế nào cho hợp lí?_ Khải nở 1 nụ cười ranh mãnh như kiểu thám tử đã phá vỡ được 1 vụ án giết người và đánh vạch mặt hung thủ

Nói đến đây, Thiên Ti không khỏi giật mình. Tại sao anh ấy biết được, lúc ấy anh Khải và mọi người đang ở phòng tập nhảy cơ mà?

Thấy Thiên đơ người ra 1 lúc Khải mới nói tiếp

-Sao, bị anh nói trúng tim đen rồi chứ gì?

- Sao....sao anh biết ?

Khải đưa tay vuốt chiếc mũi cao bước đi từng bước

- À, cái lúc Quỳnh đánh rơi cái bát, bình anh đã nghe thấy và chạy xuống xem thử có chuyện gì xảy ra thì bắt gặp nụ hôn đầu tiên của em_Khải vừa nói vừa nhìn Thiên, đoạn cuối còn chỉ chỉ vào đôi môi của chính mình như thuật lại hành động của Thiên

Ặc, thôi xong, đã bị phát hiện. Oi trời ơi

- Vậy tối nay em định thế nào đây a?

Nhanh chóng thu lại biểu cảm ngạc nhiên vừa rồi, bây giờ Thiên lại trở về là 1 Thiên Ti cao lãnh và lạnh lùng

- Chả thế nào cả, nếu anh đã biết rồi thì em cũng chẳng giấu gì, em sẽ không tỏ tình theo mấy cái kiểu tầm thường, cổ lỗ sĩ như 1 khung cảnh thơ mộng và lời nói ngọt ngào đâu

Đúng, Thiên là chàng trai Nhân Mã và Nhân Mã luôn quan niệm, tỏ tình rất là "sến" và không cần thiết. Họ tự thấy hành động của họ đã nói lên rất đầy đủ tình cảm của mình rồi, đối phương phải tự hiểu

Quỳnh là một cô gái thông minh, nhất định nhỏ phải biết là anh yêu nhỏ đến nhường nào

Lấy lại phong độ, Thiên bước xuống nhà, ngồi đối diện với Quỳnh, cầm bát dưa ăn 1 cách ngon lành coi như chưa có chuyện gì xảy ra

Tối đến, theo như lời nói của Thiên Ti, Quỳnh hít 1 hơi thật dài để lấy dũng khí bước lên sân thượng. Quả thực anh đã ở đó từ bao giờ

- Anh Thiên_ nhẹ nhàng lên tiếng gọi Quỳnh bước dần về phía anh

Anh đứng đó, hai tay bỏ trong túi quần nhìn xuống thành phố. Nghe tiếng gọi, anh xoay người nhìn nhỏ

- Qua đây

Nghe lời, Quỳnh cúi mặt bước tới đứng đối diện với Thiên

- Ngẩng đầu lên_ cách ra lệnh ngọt ngào

Nhỏ ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt ấy. Vì ánh điện của thành phố tác động nên cả đôi mắt của anh và nhỏ nên đôi mắt đó lấp lánh nhìn rất đẹp

- Tôi biết rằng em thích tôi

Hả? Cái gì vậy? Quỳnh giật mình nhìn Thiên (cái này là tỏ tình sao anh Thiên)

- Dạ?_nhỏ ngơ ngác vẫn chưa hiểu anh đang nói gì

- Em là cô gái thông minh nên em cũng biết rằng.....tôi yêu em, đúng chứ?

Thật là thẳng thắn a

“thích thích thích”

Tím của Quỳnh bắt đầu đập nhanh

- Tôi yêu em và em cũng yêu tôi vì vậy, em làm bạn gái của tôi được chứ?

“Bùm” trái tim vì sung sướng đã nổ banh rồi, anh vừa nói gì á? Có phải mơ không nhỉ?

Thấy Quỳnh vẫn còn ngơ ngác, Thiên Ti bất giác cười nhẹ

- Tôi tôn trọng quyết định của em, em bao giờ có câu trả lời rồi nói cũng được_ nói xong, anh cứ thế lạnh lùng xoay người bước đi

Ây da, nên nói thế nào đây, hạnh phúc tuôn trào khiến Quỳnh không nói nổi nữa rồi

- EM ĐỒNG Ý

Bước chân Thiên Ti chậm lại rồi dừng hẳn. Anh xoay người nhìn lại Quỳnh- người mới trở thành bạn gái của anh cách đây vài giây rồi bước tới ôm lấy Quỳnh

“Bóp bóp bóp”

Tiếng vỗ tay từ 2 phía vang lên

- Có nên ăn mừng không ta?_nó vui mừng nhìn cô bạn thân

- Em gái, chúc mừng em_ Hiền cũng vui không kém

- Ây da, vậy là chúng ta đều đã có đôi có cặp rồi haha_ Nguyên cười cười đập tay với Khải

Vui, hôm nay là ngày hạnh phúc

Trở về phòng, Thiên khoá chặt cửa và.....

- Yeah, tuyệt vời, Quỳnh đồng ý rồi hura

Anh ôm lấy Kuma xoay vòng khắp phòng (trời ơi, Thiên cao lãnh của tôi ở đâu rồi kìa)

Thật sự mà nói thì anh đang vui lắm. Vừa nãy khi đứng trước Quỳnh nói mấy câu kia anh cũng run lắm chứ đùa à. Khi Quỳnh nói đồng ý anh vui muốn nhảy lên nhưng phải giữ hình tượng chứ

Khoan đã, tỏ tình kiểu gì mà hoa không có, nhẫn cũng không, cái gì cũng không. Đó là cách tỏ tình của Nhân Mã á hả? Mà kệ đi, dù gì Quỳnh và anh đều cảm thấy vui

Chúng ta lại có thêm 1 cặp rồi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Những Tình Huống Khó Đỡ

Thật ra là hôm nay chúng nó không có lịch diễn, lịch học cũng không luôn nên cả 3 đôi quyết định ở nhà chơi cho khỏe. Dù gì thời tiết cũng chuyển sang mùa đông rồi, ra ngoài đường rất lạnh nên ở nhà là biện pháp tốt nhất. Bây giờ đang là 7.00 sáng. Tại 1 căn phòng nằm phía bên phải tầng 2, Hiền đang ngồi khoanh chân trên giường dán mắt vào chiếc laptop xem 1 bộ phim tình cảm Hàn Quốc lãng mạn. Nguyên ngồi bên cạnh chỉ chăm chú chơi game. Trên giường, có ít nhất là 8 gói bim bim loại to (==)

- Á á, hay quá_ quả thực là phim đang đến đoạn cao trào, Hiền hét um lên ôm chặt chiếc gối ôm

Nguyên thấy thế neho mắt nhìn Hiền

- Trời ơi công chúa của tôi ơi, có thể thôi mà em cũng phải la um sùm lên

Quay ngoắt 90 độ, ánh mắt sắc bén như muốn giết người của Hiền quét qua Nguyên 1 cái

- Anh không biết thì trật tự

Phòng má lên nhìn Hiền, muốn bình yên thì tốt nhất anh nên nhìn cô 1 chút, tính khí của Hiền luôn thay đổi thất thường. Thôi, dù gì thì cũng là tính cách anh thích nhất của cô, lúc an tĩnh, lúc hoạt bát

Thật sự phim đang tới lúc cao trào nhất rồi, nam chính chuẩn bị hôn nữ chính với tốc độ chậm chậm

- Á á, hôn đi, hôn đi, hôn đi_ Hiền ngồi ôm cái gối luôn miệng hô “hôn đi”, cô chú ý vào màn hình không chớp mắt và đương nhiên cảnh nam chính và nữ chính hôn môi là cảnh người ta mong chờ nhất rồi

Và.....sau đó.....khi nam chính và nữ chính chỉ còn cách nhau 1cm thì..... (chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy nhỉ?)

Hiền đang xem phim thì bỗng chiếc gối trong tay Hiền bị túm lấy và vứt xuống dưới giường, mới hồi nãy khuôn mặt của cô còn đang hướng lên màn hình cơ mà, sao bây giờ lại quay về phía Nguyên, còn nữa.....CÁI GÌ THẾ NÀY, ANH ĐANG HÔN CÔ KIA

Trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn Nguyên đang nhắm mắt hôn mình. Nụ hôn tuy nhẹ nhàng thôi nhưng người Hiền sao nóng ran lên rồi thế kia

Một lúc sau, Hiền chợt nhận ra tình huống cơ hồ là có chút ma mị liền đẩy Nguyên ra

- Anh làm cái gì thế Nguyên

Mỉm cười nhìn Hiền, Nguyên lại trở về tư thế cũ cầm điện thoại tiếp tục chơi, bỏ mặc Hiền đang ngơ ngơ toàn tập

- Em không nhớ sao, mới hồi này em nói “hôn đi, hôn đi” còn gì

Ê khoan đã, cái đó là Hiền nói nam chính, nữ chính trong phim hôn đi cơ mà, anh lại hiểu nhầm cái gì rồi?

- Ô này.....em.....

- Dừng_ Nguyên giờ bàn tay ý muốn Hiền tốt nhất đừng nên nói gì nữa_ em xem phim tiếp đi

- Ôm.....ờ_ nghe lời Nguyên, Hiền quay lại xem phim nhưng thực chất giờ đây cô xem phim chẳng tiếp thu được gì hết còn người ngồi đằng sau cứ thế cười thầm

Quỳnh sáng dậy tập thể dục 1 hồi, mồ hôi cũng đã ướt đầm người nên quyết định đi tắm vào buổi sáng. Vắt chiếc khăn trắng trên vai, Quỳnh bước vào nhà tắm khóa trái cửa. Tiếng nước bắt đầu xả xuống, vì nhỏ đang tắm nước nóng nên khói bốc lên nghi ngút, mái tóc bị 1 vài giọt nước bắn lên nhìn càng quyến rũ. Sau khi tắm xong, tính đưa tay lên lấy quần áo thì.....ỒI TRỜI OI

Thực ra Quỳnh quên mang quần áo vào rồi, làm sao bây giờ, quần áo cũ thì ướt hết rồi. Cũng còn may là ngoài kia không có ai. Đánh liều, Quỳnh quần chiếc khăn tắm trắng bước ra ngoài lấy quần áo

Và rồi..... số nhỏ

TRỜI OI, THIÊN VÀO PHÒNG QUỲNH TỪ LÚC NÀO THẾ KIA!

Chả là anh đang đi ngang qua phòng Quỳnh, thấy phòng mở mà điện thoại trên bàn của Quỳnh thì rung, mãi mà chẳng thấy Quỳnh ra nghe máy. Bất quá Thiên phải vào, thì ra là mẹ nhỏ gọi. Buồng điện thoại xuống thì nhìn thấy chiếc móc khóa Kuma ở trên bàn, nờ 1 nụ cười Thiên ngồi xuống chiếc ghế xoay cầm móc khóa lên ngắm nghía. Bỗng có 1 tiếng động làm anh giật mình. Là Quỳnh đang mở cửa phòng tắm, nhỏ đang nắm 1 góc khăn tắm trước ngực đang lén lút bước ra từ phòng tắm. Tạm thời là nhỏ chưa có đề ý đến anh (nếu các bạn muốn biết Quỳnh lén lút như thế nào thì cứ tưởng tượng ra tên trộm đang lén lút ý)

Nghe tiếng động, anh xoay ghế nhìn nhỏ, nhỏ cũng bất gặp anh rồi. Ày, tình huống kiểu gì thế này

- Ááááááá_ nhỏ hét ầm phòng lên, ôi trời ơi, sau vụ này thì mặt mũi Quỳnh để đi đâu

Tiếng hét quá to rồi, bất giác Thiên đưa tay lên bịt tai lại

Cứ thế ít nhất Quỳnh phải hét hết 1 phút

- ANH THIÊN, ANH LÀM GÌ Ở ĐÂU THẾ NÀY

Thật sự là.....bộ dạng này của Quỳnh.....sắc.....sắp không chịu nổi rồi

Nói thật là khi nhìn thấy Quỳnh trong tình trạng như thế này trong lòng anh cũng xẹt qua 1 ý cười nhưng khi nhìn đến.....đôi chân dài kia, xương quai xanh nữa, chiếc cổ trắng ngần.....trời ơi anh bị bất động rồi, không còn sức để đứng lên mà đi ra ngoài nữa. Nuốt nước bọt xuống dưới, anh dùng hết sức còn lại xoay ghế quay đi, không nhìn nữa

“Haizzzzzz, cái gì thế này” suy nghĩ trách móc của Quỳnh

- Em mau mặc đồ vào đi

Thấy anh nói thế, nhò vội vàng mở tủ lấy đại chiếc váy xòe rồi lao nhanh vào nhà tắm thờ gấp

- Oi trời ơi, làm sao đây_ Quỳnh 1 tay ôm váy, 1 tay đập mạnh vào tường

Quỳnh không biết rằng ở ngoài kia, Thiên đang đấu tranh tư tưởng dữ dội, tim đập nhanh như sắp nhảy ra khỏi ngực rồi, sống ngực ấy nằm rồi, lần đầu tiên anh biết thế nào vóc dáng của người con gái khi.....ơ ơ thôi thôi, bỏ đi. Anh là cao lãnh, không được suy nghĩ lung tung

Lại nói đến nó đi. Cũng chi vì hôm nay được nghỉ mà lại vào mùa đông. Không gì sướng hơn khi nằm ủ mình trong chăn

Khải thấy nó mãi chưa dậy, cầm điện thoại gọi cả chục lần mà Phuong không nghe máy. Ai biết ở bên kia, nó đang bực mình vì có người phá giấc ngủ của nó, xem chút nữa là nó cầm cái điện thoại văng đi rồi. Uể oải bò dậy, vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ, tóc tai bù xù đi vào làm vệ sinh cá nhân. Khi bước ra, nó đã thấy Khải ngồi trên giường nó từ bao giờ

- Này, sao anh gọi mà em không thèm bắt máy lấy 1 lần vậy?_ Khải bực mình nhìn nó

- Em muốn ngủ mà

- Em có biết mấy giờ rồi không?

- 9h sáng, nhưng hôm nay được nghỉ mà anh

Phuong cầm cốc nước chuẩn bị đưa lên miệng uống thì.....

“Choang”_ nó làm rơi li nước trên tay xuống sàn

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, nhện nhện (nó là người rất sợ nhện, ai quên rồi thì đọc lại chương 7 nhé)

Cùng lúc đó, Khải thấy nó đánh vỡ cốc thì tự nhiên bật dậy, tính đi ra chỗ nó xem thế nào nhưng khi chưa bước được 1 bước thì nó đã ôm chầm lấy anh và cả 2 ngã xuống giường

- A

Nó ngẩng mặt lên nhìn thấy mình đang đè anh ở phía dưới. Nó sợ nhện, chưa có ý định đứng lên vì biết đâu cái thứ 8 chân kia đang bò lồm cồm dưới sàn. Tuấn Khải thấy nó vậy không khỏi nhin cười

- Phuong này!_ Anh đưa hai tay vòng lên sau đầu làm cái gối, còn nó thì vẫn đang bám chắc trên ngực của anh

- Cái gì?_ Nó nhíu mày nhìn anh rồi quay đầu nhìn lại dưới sàn xem con vật kinh khủng kia đã đi chưa

- Em có cảm thấy tư thế này rất ám muội không?_ Khải nhìn nó với 1 khuôn mặt đều không thể đều hơn được nữa

- Ám cái đầu anh ý, chỉ là em sợ quá thôi.....ê đừng nói là trong đầu anh đang suy nghĩ linh tinh đấy nhá_ nó lườm lườm anh, ánh mắt dò xét

- Vậy em nghĩ sao

- Anh.....anh là đồ biến thái, dê....._ nó đang chuẩn bị đứng dậy thì anh túm lấy tay nó kéo lại

- Nghe anh nói đây, con trai đa số mặt rất dày, máu dê và biến thái luôn có sẵn, em không biết hay sao? Đúng là anh có khác với mọi người, anh khác vì anh là 1 nhân vật nổi tiếng nhưng anh cũng chỉ là 1 người con trai bình thường thôi nên không thể không nói anh không biến thái được a

(bằng chứng duy nhất thể hiện sự biến thái trong thực tế của Khải là.....e hèm, ai là cò cũng đã 1 thời biết đến con số do Khải nói, đó là 21193. Con số này được Khải giải nghĩa như sau: 2 người cùng làm 1 việc trong 1 giờ và 9 tháng sau có thêm người thứ 3 (==”). Tác giả nói đúng chứ hahaha)

- Anh.....vô si, buông ra

Nó đẩy anh đứng dậy, vẫn trong cái tư thế phòng thủ con nhện gớm ghiếc kia.

Khải cũng đứng dậy, cười nhẹ 1 cái rồi.....

“chụt”

Bộ dạng Phương lúc này đáng yêu quá mà, bất kì 1 người con trai nào cũng không kìm được đâu, Khải cũng vậy thôi, trước khi về phòng, anh còn nhanh nhẹn thom lên má nó 1 cái mỉm cười nhìn nó rồi mới đi, bỏ mặc nó đang ôm má anh vừa hôn với 1 tâm trạng bực bội hết sức

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Học Sinh Mới Ngỗ Nghịch

Xin lỗi mọi người vì để mọi người chờ lâu nhé! Quả thực là tác giả không có thời gian. Trước khi vào truyện mk có 1 thông báo nhỏ. Sau khi kết thúc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* thì mình sẽ cho ra 1 truyện nữa cũng về TFBOYS nhưng có chút đổi mới về cách ra chuyện. Hãy comment hoặc nhắn tin vào nick facebook Trần Huyền Như Yên để cho mk biết ý kiến của các bạn nhé, có ủng hộ truyện tiếp theo của mình không? Nếu nhiều người ủng hộ thì mk sẽ viết ngay sau khi kết thúc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* nhé^^

Sáng thứ hai đầu tuần, nó uể oải bò dậy, lưu luyến rời khỏi chiếc chăn bông ấm áp để dậy làm VSCN. Khoác chiếc balo trên vai nó bước xuống nhà với khuôn mặt thiếu sức sống trầm trọng. Nó muốn ngủ tiếp mà (=’). Nhưng cái tên Vương Tuấn Khải đáng ghét kia luôn là người sang phòng và kéo nó dậy. Mùa hè thường là ngày dài đêm ngắn nên nó dậy rất sớm nhưng đến mùa đông thì nó luôn là người dậy muộn nhất

Bước xuống xe ô tô, cả đám đi vào lớp, không có gì đặc biệt nên mọi thứ diễn ra rất bình thường như mọi ngày bình thường khác cho tới khi ra chơi tiết học thứ 3. Nó bị cô giáo bắt ôm chồng tài liệu học tập lên khu Hiệu Bộ, khi đi đến chỗ ngoặt thì vô tình nó đụng phải cái gì đó khiến chồng sách rơi đầy trên sàn đất còn nó mất thăng bằng ngã úm xuống “ôm mẹ mặt đất”. Phương còn cứ ngỡ rằng con người kia sẽ ngồi xuống đỡ nó dậy và nhặt giúp nó mấy cuốn sách bị văng lung tung nhưng nó đã nhầm. Con người kia cứ thế đi mà không đỡ nó dậy còn văng cho nó 1 câu “cô mù à?”. Nó không phải là loại dễ bắt nạt. Bực mình, Phương đứng dậy không cần biết trời đất thể nào cũng đáp trả lại

- Có anh mù thì có, đụng phải người ta đã không xin lỗi thì thôi lại còn nói tôi mù, anh không được cô giáo dạy cho phép lịch sự là thế nào à?

Sau khi nghe nó chửi. Người con trai ấy mặt tối sầm từ từ xoay người lại nhìn nó với 1 ánh mắt sắc bén rất nguy hiểm

- Cô mới nói cái gì cơ? _ từng câu từng chữ anh ta nhấn mạnh khiến con người ta phải nổi gai ốc hoặc rùng mình vì sợ

Nó hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy người con trai này, anh ta có mái tóc hơi vàng được vuốt lên, bên tai trái đeo 1 chiếc khuyên kim cương sáng lấp lánh, ánh mắt sắc sảo, khuôn mặt anh tuấn mê người. Nhưng nó không phải đứa thích trai đẹp

- Tôi nói anh mất lịch sự đấy, rồi sao?

Anh ta bước gần đến bên nó, hai tay bỏ vào túi quần

- Sao cô dám nói với tôi như vậy?

Thấy tình huống có chút không ổn, Phương lùi lại 1 bước, nuốt nước bọt nhưng không phải vì thế mà nó sợ

- Sao tôi lại không dám? _ nó vênh mặt lên cái bằng được thì thôi

- Cô không biết tôi là ai sao?

Anh ta đưa mặt sát gần kề mặt nó (Khải mà thấy cảnh này chắc Xác Định, Phương ạ @@)

Nó bực mình nhìn cái tên thần kinh biến thái trước mặt, khoảng cách gần quá rồi đấy, nó cứ lùi dần lùi dần rồi bị ép vào tường. Chẳng hiểu thế nào anh ta cứ thế đưa mặt gần hơn, rồi gần hơn nữa

- Yaaaaaa

Nó hét lên, không những thế, nó còn lấy chân đạp cho tên kia 1 phát lên chân khiến hắn ta đau đớn

- Cô.....

- Tốt nhất từ lần sau anh đừng để tôi thấy mặt anh nữa, đồ biến thái

Và thế là nó nhanh nhanh nhặt tập sách rồi tiếp tục nhiệm vụ của mình mặc kệ cho tên con trai kia đang tức lộn ruột

Lúc bấy giờ có 1 tên áo đen chạy đến bên anh ta

- Đại Ca, em sẽ xử lí con nhỏ đó

Anh ta tuy đau nhưng vẫn dùng tay ngăn cản tên áo đen lại

- Mày cứ để im đấy, cảm không được động vào cô ta.....còn nữa, điều tra thân thế cô ta cho tao

Người con trai ấy chính là Quách Tuấn Vũ, là Đại Ca của tổ chức xã hội đen ngầm và là con trai độc nhất của Quách Đình Vĩ - trùm của thế giới showbiz-ngành giải trí. Tuấn Vũ tuy là giới giang hồ nhưng rất ăn chơi, con gái bên cạnh hắn ta nhiều không đếm xuể nhưng anh ta chỉ coi như loại gái qua đường, chơi cho sướng rồi phủ phàng ném bỏ. Trong giới giang hồ và giới nghệ thuật mọi người phải nể anh ta 10 phần, không ai dám xúc phạm đến anh ta đều sẽ chịu hậu quả khó lường vì biệt danh của anh ta là Devil, còn có nghĩa là ác quỷ. Vậy mà hôm nay nó dám xúc phạm đến hắn ta, nói hắn ta là không lịch sự. Cả cuộc đời của anh ta, nó là người đầu tiên dám to gan như vậy nhưng kể ra cũng thú vị, để anh ta điều tra ra thân phận của nó thì lúc ấy xử lí vẫn chưa muộn. Dù gì thì anh ta cũng mới làm thủ tục nhập học, có thể sẽ gặp nó dài dài

Nở 1 nụ cười ranh ma, Devil lấy lại tư thế rồi lại bước đi

- Tuấn Khải, em về rồi_ nó hớn hờ về lớp ngồi cạnh anh

Khải xoa đầu nó cười hạnh phúc

- Có chuyện gì vui vậy?

- Ày, chả là em vừa xuống khu hiệu bộ thấy dán thông tin 2 tuần nữa sẽ tổ chức 1 bữa tiệc liên hoan mừng kỉ niệm 50 năm ngày thành lập trường, mỗi lớp sẽ cử ra 2 nam 2 nữ, sẽ có phần thi năng khiếu, phần thi khiếu vũ....vân vân và mây mây luôn, có vẻ vui lắm đấy

- Khiêu vũ?

Ày chết rồi, từ đầu đến giờ đã bao giờ các anh khiếu vũ đâu? Chỉ nhảy hiện đại thôi mà, chết thật.....vấn đề này.....hơi khó khăn

Vừa đúng lúc ấy cô giáo Vương bước vào thông báo chuyện lễ kỉ niệm 50 năm ngày thành lập trường như lời nó nói. Cái đáng trách hơn nữa là nhiệm vụ lần này nó với Khải bị bắt tham gia còn thêm cặp của Đình Hạo và Tiểu Mễ nữa chứ.

- Anh không biết khiếu vũ_ Khải cau mày nhìn nó than thở

- Vậy anh tưởng em biết chắc, không biết thì học_ nó thi vô ưu vô lo vẫn cười nói như thường

Chiều, tại căn biệt thự to hơn cả biệt thự nhà Âu Dương (==")

- Thưa Đại Ca, có thông tin rồi ạ_ cái tên áo đen hồi sáng bước vào gõ cửa phòng Devil

Devil cầm tập hồ sơ lên đọc 1 hồi bất giác miệng mỉm cười

- Tên Minh Phuong, có bố là Âu Dương Thiên Minh, mới đầu được nhận từ chùa về.....19 tuổi.....

Nhưng anh ta bỗng khựng lại khi nhìn thấy 1 dòng chữ

- Là bạn gái của Vương Tuấn Khải-TFBOYS?

Sáng hôm sau, chẳng biết may hay đen đủi nó lại gặp phải Devil 1 lần nữa. Nó nhìn thấy hắn ta nheo mắt rồi bước đi như không cần phải để ý.

Thấy thái độ của nó, hắn ta cười nhạt

- Minh Phuong

Nó giật mình, lục lại quá khứ, vào cái thời gian xảy ra khi nó và Devil va chạm ngày hôm qua, nó nhớ rõ rằng nó đâu có cho hắn ta biết tên nó đâu

- Sao anh lại biết tên tôi?

- Chuyện bình thường thôi mà, không chỉ có tên mà những gì liên quan đến cô, tôi đều biết hết_ Devil nở 1 nụ cười ranh mãnh

- Anh dám điều tra thân thế của tôi?_ mới đầu Phuong đã thấy không ưa cái tên này rồi giờ lại thêm chuyện này khiến nó càng lúc càng có cái nhìn không thiện cảm về con người này

- Cứ cho là như thế đi

Nó bước lại gần Devil

- Anh đúng là quá đáng, thân thể của tôi anh điều tra làm cái gì, đã mất lịch sự rồi lại còn thích điều tra thân thể nhà người ta. Bộ anh rảnh lắm hả? Nếu rảnh không có gì làm thì đi đâu đó làm 1 việc có ích cho xã hội này giùm đi. Thật ngỗ nghịch

Đúng thật là cô gái này gan lắm rồi đấy, máu ác quây trong người Devil đang sôi lên

- Cô im miệng đi

- Tôi không im rồi anh làm gì tôi, đánh tôi ư? Hay giết tôi? Cứ thoải mái đi, tôi không sợ_ không cần nhìn thái độ hằn ta ra sao, nó vùng vằng quay đầu bước lên lớp, có điều cuộc hội thoại vừa nãy của nó đã bị Tiểu Mễ- cô bạn học cùng lớp với nó nghe thấy

Nhìn theo bóng dáng của nó, Devil bốt giận dữ, khoe miệng lại nhếch lên 1 đường

- Cô gái này thực thú vị

Con gái xung quanh anh ta không thiếu thậm chí mỗi ngày anh ta cũng đều có 1 cô bên cạnh. Những cô gái đó đều là điên đảo vì nhan sắc và tiền bạc của hân. Nếu đã vậy rồi thì tội gì hân không hưởng. Nhưng cô gái tên Phương này lại khá đặc biệt đấy nha

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tình Địch

Trước khi vào chap mới tác giả sẽ phổ biến 1 số chuyện như sau:

Thứ nhất: Giới thiệu truyện mới của tác giả, truyện sẽ mang tên *Lỡ Yêu Em Rồi Biết Phải Làm Sao?* (TFBOYS Ver). Truyện sẽ được ra mắt ngay sau khi kết thúc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải*. Nhân vật như cũ vì 1 số bạn có nhắn tin nói mk không nên thấy tên nữ chính vì lí do: Vì đây là phong cách truyện của riêng Như Yên nên các bạn đọc đã quen với cái tên này rồi, nếu thấy đi có chút lủng lẳng hoặc có bạn đã ib cho mk phải gọi là gì nhỉ? Giống như khăn cầu ý, muốn mk đừng đổi tên (có lẽ các bạn ý trùng tên với nữ chính) nên mk quyết định sẽ không đổi. Nếu bạn nào cảm thấy không thuyết phục thì có thể không cần theo dõi truyện của mình nữa, đó là quyền của các bạn mặc dù mk có 1 chút buồn buồn a

Thứ 2: Mk có lập ra 1 nhóm mang tên “ Hội những người thích đọc truyện của Như Yên“. Các bạn có thể lên facebook tìm nhóm đó và xin vào. Nhóm mk lập ra để thông báo chap tiếp theo sẽ ra vào ngày nào hoặc đại loại gì đó chứ nếu không nhiều bạn ib quá mk rep không kịp luôn ^^

[Còn về nội dung truyện *Lỡ Yêu Em Rồi Biết Phải Làm Sao?* (TFBOYS Ver) thì mk sẽ đăng trong nhóm nha, ai muốn biết thì yêu cầu vô nhóm mới đọc được đấy nhá, không nói nhiều nữa, vào truyện thôi nào]

Sau buổi học, nó về nhà lăn đùng ra giường, xoay qua xoay lại nghĩ đến cái chuyện hồi sáng mà tức điên lên. Anh ta là cái thá gì mà dám điều tra thân thể của nó chứ?

- Aaaaaaaaaaaaaa, đồ điên, tên thần kinh, ôn dịch.....bla.....bla_ vừa nói nó vừa đắp lía lịa vào con gấu bông to màu trắng bên cạnh

- Có chuyện gì vậy, Phương?

Quỳnh với Hiền đứng lúc đi ngang qua đó, thấy nó hét điên loạn trong phòng liền mở cửa vào xem có chuyện gì thì bắt gặp cảnh nó “hạ căng chân thượng cẳng tay” mà đắp túi bụi con gấu bông

Thấy hai con bạn, nó ngưng hành động mà bực mình kể lại mọi chuyện cho hai đứa kia nghe

- Đúng là không thể bỏ qua mà_ Hiền đập bàn bực mình theo

Sáng hôm sau, chúng nó vẫn đi học như bình thường, từ đằng xa, nó đã thấy cái bóng dáng ngao nghễ bước trong sân trường, theo sau là 2 thằng con trai khác. Ê khoan đã, hân ta đang túm áo 1 thằng con trai khác, giống như chuẩn bị đánh nhau vậy? Oái ời, thằng con trai đang bị túm áo là Đình Hạo, bạn cùng lớp với nó và Khải mà? Ở giữa sân trường sao anh ta lại dám làm vậy

- Này tên kia!_ nó vội vàng xông ra ngăn cản, bỏ lại 5 người kia đằng sau đang ngơ ngác nhìn hành động của nó

Thấp thoáng bóng dáng từ xa đang chạy tới phía này của Phương đã bị Devil nhận ra, khoe miệng bắt giác lại nở 1 nụ cười lạnh

- Anh định làm gì Đình Hạo?_ nó đứng trước mặt Devil đang hai tay ra như ngăn cản

- Cô tránh ra, không phải chuyện của cô

Thật ra nó biết, Đình Hạo là người học giỏi, làm điều gì cũng xuất sắc nhưng duy chỉ có đánh nhau thì Hạo đầu hàng

- Hạo là bạn tôi, nên đương nhiên đó cũng là chuyện của tôi, anh đi đi, đừng động tới cậu ấy_ nó nhất quyết không chịu đứng trơ mắt nhìn bạn mình bị đánh

- Là nó đi qua va vào tôi trước, không chịu xin lỗi lại còn giả mồm nói tôi có lỗi_ ánh mắt anh ta sắc sảo liếc qua Hạo 1 cái

- Anh bao giờ chả có lỗi, không nói nhiều, tôi cấm anh không được động vào cậu ấy

- Được thôi, nhưng với 1 điều kiện

- Điều kiện gì?_ nó nhú mày xem xét thái độ của hắn ta

Hắn ta tạm thời chưa nói gì chỉ tiến đến phía nó.....rất gần....rất gần. Nó thì cứ thế lùi lùi cho tới khi anh ta bắt lấy tay nó kéo nó vào ngực của hắn. Devil cúi đầu xuống ghé sát tai nó thì thầm

- Cô phải làm bạn gái tôi

Nó tròn tròn mắt ngạc nhiên, dùng hết sức đẩy anh ta ra

- Anh thần kinh hả? Nào có vấn đề à?

Hờ, lại bị nó xúc phạm rồi, cô gái này gan quá rồi mà nhưng Devil hiểu, nó không biết anh ta. Mà người không biết là người không có tội a

- Xin lỗi nhưng tôi có bạn trai rồi ha, anh ấy là.....

Nó hất tóc ra oai, vì bạn trai nó là Vương Tuấn Khải cơ mà, tội gì mà không khoe. Nhưng chưa kịp nói hết về sau thì anh ta đã nói hộ nó rồi

- Vương Tuấn Khải, đúng chứ?

Tạm thời là nó câm nín, nó vẫn chưa biết Tiểu Mễ - bạn nó đang ở đẳng xa quan sát thái độ của nó (tò mò lắm đúng không? Vì sao Tiểu Mễ cứ quan sát nó như thế? Cháp sau biết he he)

- Anh đã biết rồi thì ra cái điều kiện dờ hơi kia làm gì?

- Tôi không để ý nhiều đến vậy_ Devil tiếp tục bỏ tay vào túi quần

Căn bản là cái ôm vừa nãy của nó và Devil đã bị 5 người còn lại nhìn thấy, không cần nói cũng biết Khải ghen tới cỡ nào! Bước đến gần nó để hỏi cho ra nhẽ thì mới nhận ra người con trai đang nói chuyện với bạn gái anh kia lại là Quách Tuấn Vũ, con trai của trùm thế giới showbiz. Và đương nhiên là 1 nhân vật nổi tiếng trong ngành showbiz, Tuấn Khải nhận ra anh ta là chuyện bình thường nhưng anh ta làm gì ở đây?

Thấy Tuấn Khải, nó định chạy ra đứng gần anh nhưng cũng kịp nghe thấy lời anh ta nói

- Cho cô 3 ngày suy nghĩ

Suy nghĩ cái quái gì chứ! Đương nhiên câu trả lời sẽ là NEVER rồi

Thấy Tuấn Khải, Devil bước đi, lúc lướt qua nhau, anh ta còn nói 1 câu vừa đủ hắn và anh nghe khiến Khải không khỏi giật mình

- Xin chào.....tình địch!_ rồi cứ thế nụ cười ác quỷ kia lại xuất hiện trên môi

Tình địch??? Khải đâu có ngốc mà không nhận ra ý tứ của câu nói đó chứ! 1 tia lo lắng xẹt ngang qua khiến Khải không khỏi bồn chồn

*****Còn 13 ngày nữa là lễ chào mừng 50 năm ngày thành lập trường diễn ra. Tất cả các show diễn hay chương trình gì đó được hủy bỏ cho buổi luyện tập. Khiêu vũ à? Rắc rối nhì? Không chỉ có Khải và Phuong phải tham gia đâu mà hai đôi kia cũng phải tham gia nữa kia, mà cả 6 đều không biết khiêu vũ. Khó khăn chồng chất khó khăn thế này thì.....

Bữa tiệc kỉ niệm được chia ra làm 4 phần dự thi

Phần 1: Hát đơn nữ

Phần 2: Hát đơn nam

Phần 3: Phần thi Sinh Viên Thanh Lịch

Phần 4: Khiêu Vũ

Chúng nó đặc biệt mời 2 giáo viên khiêu vũ 1 nam nữ tới dạy. Còn phải chọn nhà thiết kế chuẩn bị đồ cho phần thi học sinh thanh lịch nữ chứ. Lắm việc thật đấy. Thế nên tạm thời là nó chưa có thời gian về thăm bố và hai đứa em Bích Lam và Thiên Lam. Sau vụ kia, hai đứa em cùng cha khác mẹ của nó ăn ở rất tốt nhá

- One, two, three.....four anh five.....six anh seven....._ cô giáo và thầy giáo dạy khiêu vũ thật sự rất nhiệt tình, đầu tiên phải chú ý đến bước chân, hai người bạn nhảy phải phối hợp nhịp nhàng nếu không người này sẽ dẫm lên chân người kia mất.

Khải, Thiên và Nguyên học khiêu vũ tiếp thu được rất nhanh, chỉ cần 5 ngày các anh đã có thể làm tốt được bước chân và phong độ khi khiêu vũ nhưng khổ nỗi nó, Hiền và Quỳnh có chút lờ là nên mấy lần dẫm lên chân 3 anh. Khỏi cần nói cũng biết là đau thế nào rồi

- Phương, em chú ý giùm cô 1 chút nha.....bước chân sang trái nào.....sang phải.....lùi lùi.....tiến 2 bước và xoay 1 vòng.....được, lần này rất tốt

Căng thẳng đến đứt dây thần kinh mất

- Còn Quỳnh.....đừng cúi mặt xuống đất, ngẩng mặt lên nhìn bạn nhảy.....chân sang phải.....ngửa người ra, Thiên đỡ lấy Quỳnh.....đúng, rất tốt

- Nguyên 1 tay nắm tay Hiền, 1 tay giữ eo, khi Nguyên tiến thì Hiền phải lùi, hai em rõ chưa?.....Được, rất tuyệt

Cả 1 ngày của chúng nó đấy, vì phải chuẩn bị cho ngày này nên cô gái đã đặc biệt cho chúng nó nghỉ học để luyện tập, thật vất vả mà

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Rắc Rối Lần Thứ 2 Ập Tới

Rốt cuộc thì ngày lễ sự kiện của trường sắp được diễn ra, chỉ còn 3 ngày nữa thôi. Trong 2 tuần luyện tập khiêu vũ vừa qua cũng đã không biết bao nhiêu là lần 3 đứa nó phải mua dầu xoa bóp chân cho các anh. Nghĩ lại mà thấy khổ thật ấy cơ! Nhảy được 1 đoạn lại dẫm lên chân các anh 1 lần mà chúng nó còn đi giày cao gót đấy. Cuối cùng là cả 3 quyết định mang vớt giày ra 1 xó rồi đi chân đất ra tập tiếp cho đến khi thành thạo rồi thì mới mang giày cao gót vào. Xong phần khiêu vũ, chúng nó lại tiếp tục đến phần váy và vest dự lễ. Chị Phương Nghi còn đặc biệt chuẩn bị cho 3 đứa nó 3 bộ váy có 1 không 2. Chị Phương Nghi là 1 nhà thiết kế tài ba chuyên thiết kế quần áo và váy cho những nhân vật hết sức nổi tiếng mà đặc biệt chị còn là Fans của TFBOYS nhà ta nữa chứ!

___ Sáng hôm sau ___

- Đinh Hạo, Tiểu Mễ hai người chuẩn bị xong hết chưa?_ nó lần la chạy sang bàn của Hạo và Mễ đang nói chuyện vì cặp này cũng đại diện cho lớp đi thi cơ mà

- Bọn tớ cũng đã sẵn sàng rồi_ Tiểu Mễ nở 1 nụ cười nhẹ

- Thật tốt quá a,Mễ à cùng mình xuống canteen xúu nha_ tiết 4, ừ thì nó cũng cảm thấy hơi đói nên nhân tiện rủ Mễ đi cùng

Nhưng vừa bước tới cửa thì nó dẫm sầm vào 1 người

- Lại là anh?_ tâm trạng của nó lúc này đang rất vui, giống như ánh mặt trời đang tỏa nắng rực rỡ thì bỗng nhiên mặt trời biến mất thay vào đó là mây đen kéo đến rầm rầm

- Là tôi thì sao?

- Anh tới đây làm gì, tránh đường cho tôi đi_ nó lấy tay gạt anh ta qua 1 bên nhưng vô hiệu, anh ta vẫn đứng im không di chuyển 1mm

- Quá thời hạn cho câu trả lời rồi_ đáng nhẽ ra là 3 ngày sau anh ta sẽ tới lấy câu trả lời nhưng trong bang phái của anh ta nhiều việc quá cho nên tận hơn 1 tuần sau Devil mới tới gặp nó

Tuấn Khải đang ngồi lướt Weibo, nghe thấy nó nói gì đó với ai ở bên ngoài cửa với thái độ cực kì là tức giận bèn đứng lên đi tới bên nó. Quách Tuấn Vũ? Sao anh ta lại đến đây? Nhìn thấy Tuấn Khải, Devil nhủ thầm nhìn lướt qua anh, ánh mắt cực kì là đồ kị, giận dữ. Nhưng 2s sau đó lại thu hồi ánh mắt nhìn Phương chờ đợi câu trả lời

Câu trả lời? Là cái gì thế nhỉ? Đứng đờ tại chỗ lật lại quá khứ vào cái thời điểm 2 tuần trước. Aaaa thì ra là cái câu hỏi ngu ngốc kia của anh ta

- À! Tôi thấy anh nên từ bỏ cái ý định ấy đi, anh luôn biết câu trả lời của tôi mà. Nếu anh vẫn chưa đủ thông minh để hiểu thì tôi trả lời luôn là KHÔNG BAO GIỜ_ nó vừa hét vừa nhấn mạnh 3 câu cuối. Xong, nó kéo Tiểu Mễ xuống canteen

Cái gì chứ? Không bao giờ ư? Nó phải biết rằng bao nhiêu đứa con gái muốn ở cạnh Devil mà không được không? Thậm chí các cô gái trước đây còn phủ phàng vứt bỏ bạn trai kể cả có nổi tiếng đến mấy cũng theo Devil, sao Phuong lại.....? Với lại, đây là lần đầu tiên Devil mở miệng ngỏ ý muốn nó làm bạn gái hẳn trước. Là lần đầu tiên đấy.

Con giận dữ của Devil bùng lên mạnh mẽ, ác quỷ hiện hình. Hắn ta quay người bước nhanh về phía bãi đỗ xe, chiếc xe ô tô BMW đen huyền “bay” nhanh trên đường với 1 tốc độ kinh khủng. Cô gái đó, cái cô gái chết tiệt lại dám từ chối hắn? Đừng để Devil phải dùng biện pháp chiếm đoạt chứ?

- Lôi thẳng súc vật đó ra đây!

Trở về bang phái, hắn ta được thể “giận cá chém thớt”, mặt đỏ bừng, đôi mắt trở nên sắc lạnh đến ghê người, máu trong người sôi lên giống như núi lửa phun trào vậy.

Câu nói vừa dứt, bọn thuộc hạ lôi từ dưới nhà lên 1 tên xăm trổ đầy mình, trên người róm máu do bị hành hạ, tên đó trước là đàn em của Devil nhưng đã không biết điều phản bội lại hắn, bị hắn đánh đập, tra tấn rất dã man. Hiện tại Devil đang rất giận, cần có 1 thứ gì đó để làm nguôi cơn giận này đi, tên kia sẽ trở thành vật giúp hắn ta hạ hỏa

- TẠI SAO CHÚ? SAO LẠI TỪ CHỐI TÔI? BỘ EM TƯỜNG EM TỐT LẮM HẢ?VƯƠNG TUẤN KHẢI! VƯƠNG TUẤN KHẢI, TÔI KÉM CẬU TA Ở ĐIỂM NÀO MÀ EM KHÔNG MUỐN CHIA TAY HẮN ĐỂ TỚI BÊN TÔI....._ mỗi một câu nói ra, Devil lại ra sức đá vào người tên mới bị dẫn lên khiến tên kia đau quằn quại rồi lăn ra ngất. Ác quỷ đã xuất hiện

Mấy tên đàn em kinh hãi nhìn người đại ca của mình tự nhủ thầm đừng bao giờ phản bội hắn, nếu không thì khó mà giữ cái mạng. Với lại chúng có bao giờ thấy Đại Ca tức giận thế này đâu? Nghe qua câu nói, hình như là vì 1 người con gái. Khoan đã, vì 1 người con gái sao? Có nhầm lẫn gì hay không? Đàn bà đối với Đại Ca của chúng là không thiếu và cũng chưa từng có người con gái nào lại ảnh hưởng tới Devil đến vậy. Rốt cuộc là có vì sao? Mà thôi đi, chuyện của chủ nhân đâu đến lượt chúng tò mò

*****Cùng lúc đó, tại trường*****

- Phuong à, sao cậu lại dám làm vậy với Tuấn Vũ chứ?_ Tiểu Mễ ngồi nhìn nó ăn 1 cách hồn nhiên lo lắng hỏi, đã mấy lần Tiểu Mễ bắt gặp nó chống đối lại Tuấn Vũ, bộ nó chưa biết anh ta kinh khủng thế nào sao?

- Tuấn Vũ nào? Tớ đâu có quen a

Đương nhiên là nó không biết con người tên Tuấn Vũ vì đã ai nói cho nó biết cái tên thần kinh phân liệt kia tên gì đâu

- Biết ngay là cậu không biết mà!.....là cái người vừa nãy chúng ta gặp ở trước cửa lớp ý

- À à, mà tớ làm vậy thì làm sao?

Đúng là nó quá ngây thơ mà, chả chịu tìm hiểu gì hết

- Cậu có biết Tuấn Vũ là con trai của trùm showbiz không? Không chỉ có thế, anh ta còn là 1 Đại Ca có tiếng trong xã hội đen, cậu ấy lạnh lùng và rất độc ác, chính vì thế mà mọi người gọi cậu ấy là Devil, chỉ cần xúc phạm đến cậu ấy 1 chút thì người đó sẽ gặp chuyện không may, xui xẻo thì bị mất mạng, nếu may mắn thì cũng liệt nửa người....._ Tiểu Mễ từng chút từng chút kể lại cho nó

Nghe kể đến đó, nó mặt tái xanh, theo như lời kể thì chả nhẽ nó sắp bị giết ư? Trời ơi, Phuong chưa muốn về châu thổ tiên sớm thế mà

- C....cậu...n....nói.....thật.....á? Sao.....cậu....l.....lại biết?

- Tớ biết là đương nhiên.....bởi vì.....vì tớ là chị họ của cậu ấy

- Vậy là.....tớ sắp bị anh ta giết sao

- Tớ không biết nhưng.....có lẽ là không đâu, tớ đang rất thắc mắc là tại vì sao cậu đã nhiều lần xúc phạm tới cậu ta như vậy mà bây giờ vẫn còn ngồi đây để nói chuyện với tớ nhỉ? Đáng nhẽ là phải bị cậu ta xử lí từ lâu rồi chứ?

Tại sao nhỉ? Vấn đề này khiến nó mấy ngày sau đó không ngủ được vì suy nghĩ

_____ Vậy là còn 1 ngày nữa là trường tổ chức lễ rồi _____

Ngày hôm nay, sinh viên được nghỉ học để nhà trường họp bàn và trang trí trường như thế nào cho hợp lí. Phuong, Khải, Hiền, Nguyên, Thiên và cả Quỳnh đều đang luyện tập lại cho phần thi ngày mai. Phần 1 sẽ là hát đơn nữ. Nó tự chọn cho mình bài hát “ Nỗi nhớ vòng đu quay“. Đây là bài hát của Khải tự solo năm 2016. Bài hát có giai điệu nhẹ nhàng rất phù hợp với giọng của nó. Hiền thì chọn 1 bài hát sôi nổi hơn, chính là bài “ Big Dreamer“. Quỳnh giống nó, thích âm điệu nhẹ nhàng nhưng có chút gì đó vui vui và phần thể hiện của nhỏ sẽ là bài “ Hao xiang nì“. Còn Tuấn Khải? Đương nhiên là sẽ hát ca khúc “ Thụ Độc” do chính tay anh sáng tác nhạc, kết hợp cùng cây đàn ghi ta. Vương Nguyên cũng vậy, anh sẽ thể hiện ca khúc “ Bởi vì gặp

được bạn” cùng với đàn piano. Thiên thì sao? Anh có 1 giọng hát ấm áp, nhẹ nhàng nên ca khúc “ Một bài hát giản đơn” đối với anh là hợp nhất rồi. Còn về phần trang phục được thiết kế như thế nào thì mai sẽ biết ngay ý mà.

Chúng nó đang luyện lại khiêu vũ 1 lần nữa để chắc chắn rằng phần thi ngày mai chúng nó sẽ làm tốt

Nó.....1 tay nắm tay Khải đưa lên, tay kia để lên vai của anh, nó nhảy nhảy theo điệu nhạc du dương nhưng trong đầu nó lúc này lại hiện lên hình ảnh của Devil, không biết anh ta có làm gì nó không nhỉ? Nghĩ lại cái ngày Âu Dương Lam Lam bắt nó.....rồi đến lúc Tuấn Khải phải vào viện, xẹt ngang qua Phương lúc này là 1 tia sợ hãi. Rắc rối lần 2 ư? Không dám suy nghĩ điều gì sẽ xảy ra nữa

Cứ thế nó dần mất tập chung vào điệu nhảy, trong vô thức đã treo chân ngã xuống. Bình thường khi người ta ngã thường níu lấy thứ trước mặt mong rằng nhờ thứ đó có thể đứng vững lại được. Nó cũng vậy, nhưng người đứng trước nó là Tuấn Khải, nó níu lấy anh và.....kết quả là.....cả 2 cùng ngã xuống theo cái kiểu trai trên gái dưới (khụ khụ, đề nghị bà con “xoong chàng” chút đưê). Cảm giác đầu tiên là đau và tình huống tiếp theo là.....

Đúng, như mọi người đang nghĩ đấy.

Đôi môi của nó đang hướng chọn môi kia của Khải. Có chút ấm áp, có chút hạnh phúc không thể diễn tả. Không chỉ có nó mà lúc này Khải ca nhà ta cũng ngạc nhiên không kém. Ừ thì cũng chỉ là sự cố bất ngờ thôi mà. Nó chớp chớp mắt lấy lại ý chí đẩy Khải qua 1 bên, mặt đỏ bừng vì xấu hổ nên tạm thời quay đi không để anh nhìn thấy nó đang đỏ mặt

- Trời ơi! The second kiss của tôi_ Phương đưa tay lên môi, mặt nhăn nhó trông đến thương

Sau giây phút ngạc nhiên, Tuấn Khải bật cười thành tiếng, nhìn thái độ của nó kìa! Dù gì Phương và anh cũng đã trở thành 1 cặp, có cần thiết phải thế không? Chỉ là 1 cái hôn nhẹ thôi mà (chỉ là ư? Fans của anh đang khóc thét lên kìa Đại Ca)

- Đây không phải là nụ hôn thứ 2. Nụ hôn thứ 3 của em cũng mất rồi

Hả? Nụ hôn thứ 3 cũng mất rồi? Là sao, nó không hiểu

- Anh nói vậy có ý gì?_ Phương khó hiểu quay qua nhử mày nhìn Khải

- Ấy da, nụ hôn thứ 2 của em bị anh cướp đi từ lâu rồi_ Khải đứng dậy xò 2 tay vào túi quần nhìn nó vẫn đang ngồi dưới sàn ngây ngốc, anh cười, 1 nụ cười rất đẹp, để lộ 2 chiếc răng khểnh tuyệt hảo

Nó vẫn đang ngơ ngác, anh ấy nói vậy là sao? Phương không hiểu. Thấy nó vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ, Tuấn Khải ngồi xuống đối diện nó

- Em còn nhớ cái ngày đi dự lễ mừng thọ của ông nội nhà Vương Nguyên không? Lúc đó chúng ta có ra công viên ngồi, do em uống cafe nên ngủ quên, là anh đã công và đặt em vào trong xe, nhưng cái khuôn mặt thiên thần này quyến rũ anh nên không còn cách nào cưỡng lại được nên second kiss của em vào thời khắc ấy đã bị anh lấy đi rồi cô ngốc ạ_ Tuấn Khải vừa nói vừa tùm tùm cười, đến đoạn cuối, anh còn không quên đưa tay lên véo má nó 1 cái

Trời ơi, sự thật phũ phàng thế sao? The second kiss của nó bị cướp 1 cách trắng trợn thế sao? Thật xấu hổ không biết chui vào đâu nữa rồi, mặt Phương dần dần đỏ ửng. Thẹn quá hóa giận, nó đứng lên “ Aaaaa” vài tiếng rồi đứng dậy đánh cho Tuấn Khải mấy cái vào người, ai bảo anh cướp nụ hôn thứ 2 của người ta mà không xin phép. Tiếng cười vang khắp phòng tập, ánh hoàng hôn dần buông xuống. Một bức tranh hoàng hôn với 2 người thanh niên cười đùa vui vẻ, thật khiến người ta phải ghen tị về sự hạnh phúc mà cầm cây bút lên vẽ lại khung ảnh ấy.

Đủ dài chưa nhỉ? Chap này hay không?

Hiện tại tóm tắt phần 1 của truyện Lỡ Yêu Em Rồi! Biết Phải Làm Sao? đã được tác giả đăng trong group “Hội những người thích đọc truyện của Như Yên” rồi nha, ai chưa vô gr thì nhanh nhanh lên nha, tìm kiếm trên facebook là ra á! Mọi người đọc truyện vui vẻ ha. Yêu mọi người nhiều nà :* :*

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Kế Hoạch Của Devil

Vậy là ngày hôm nay sẽ diễn ra lễ kỉ niệm chào mừng 50 năm ngày thành lập trường Đại Học Bắc Kinh. Hôm nay thời tiết không mấy lạnh lắm Nếu theo đúng giờ thì tối nay chúng nó phải có mặt tại trường để tham gia thi đấu giữa các ban, các lớp với nhau. Vì chính vì buổi tối mới phải thi nên buổi sáng cả nó, Hiền và Quỳnh đều chuẩn bị tươm tất nào như quần áo, váy dự tiệc, luyện tập nhảy khiêu vũ lại 1 lần nữa để biết chắc rằng tối nay sẽ không có gì trục trặc. Còn 3 anh đi đâu? Vì 3 đứa kia ở nhà chuẩn bị đồ cẩn thận nên các anh phải đi mua đồ ăn về bồi dưỡng, tuy là có các quản lí khác bảo đi mua hộ nhưng nhất định 3 anh không chịu, thì thỉnh thoảng cũng phải cho các anh ra ngoài hít không khí chứ, ở nhà suốt ngày cũng chán lắm rồi a. Nhưng mà nếu ra ngoài không cẩn thận sẽ bị Fans phát hiện. Mà Fans phát hiện thì làm sao? Đương nhiên là cong mông lên chạy rồi chứ còn sao. Nhưng căn bản là các

anh đang trang bị hết rồi, 1 chiếc áo khoác đen liền mũ, 1 chiếc khẩu trang đen, thêm chiếc kính đen thì đồ Fans nào nhận ra các anh đây! Vâng! áo đen kèm theo mũ đen, khẩu trang đen lại còn thêm kính đen đương nhiên là sẽ không có Fans nào nhận ra các anh rồi, có khi người ta lại còn tưởng là lưu manh nên túm cổ đánh cho 1 trận cũng nên đấy chứ. (Thôi được rồi nhá, troll nhau thế là đủ rồi, vào truyện tiếp ==”)

- Đồ ăn tới rồi, trưa nay chúng ta có tôm hùm, đùi gà, bánh bao.....vân vân và mây mây

Vương Nguyên vừa bước vào vừa giờ 2 túi đầy đồ ăn được đựng trong mấy chiếc hộp trắng

- Há? Tôm hùm, đùi gà, bánh bao.....Vương Nguyên, anh không sợ bị nổi mụn hay sao mà mua lắm đồ ăn nóng thế_ Hiền nhìn Nguyên dờ khóc dờ cười nhìn anh

- Kệ chứ, anh chả quan tâm

Cô cứ lo xa, da anh đẹp thế này làm sao mà nổi mụn được chứ

Từng hộp đồ ăn được mở ra, đĩa nào cũng suất xoa vì giờ này chúng nó thực sự đói lắm rồi a

- Bảo bối há miệng nào

Nguyên đưa cho Hiền 1 chiếc cang tôm to dùng bắt cô há miệng

Hờ, con tôm hùm chứ có phải con tôm bình thường đâu, nó rất to và đương nhiên chiếc cang của nó cũng to, anh định trêu cô đấy à?

- Á, to quá em ăn sao nổi, anh tự ăn đi_ Hiền đưa tay cản tay Nguyên lại không để anh đưa được chiếc cang tôm kia tới gần cô

Hành động sao lại trẻ con quá vậy, làm cho 2 cặp kia ngồi ôm bụng cười theo

- Chắc chắn, hai cái người này.....Thiên Thiên, lấy cho em cái đùi gà_ Quỳnh quay sang Thiên nhò và bôi cái hộp đựng đùi gà quá xa so với tầm tay nhỏ trong khi đó lại rất gần Thiên. Không nói gì, Thiên làm theo như lời nhỏ nói, đưa tay ra lấy cho Quỳnh chiếc đùi gà nhưng khi Quỳnh đưa tay ra lấy thì anh lại giật lại không đưa. Gì vậy, muốn chơi với Quỳnh sao?

- Ồ.....anh Thiên, đưa đây nào

- Không đưa_ mặt anh lạnh băng không thay đổi nhìn Quỳnh

- Đưa cho em đi, em đói mà, anh Thiên

Quỳnh xích lại gần Thiên tay với lên cao để lấy lại chiếc đùi gà nhưng cang với anh càng đưa lên cao vì tay anh dài mà (úi xời, chân dài tay cũng dài). Định là không đưa với anh nữa, tự sẽ đi lấy 1 chiếc đùi gà khác nhưng chiếc đùi gà cuối cùng bị Khải lấy mất rồi. Hic, làm sao đây? Quỳnh bĩu môi, mặt xỉ xuống. Thấy vậy Thiên cười mỉm

- Em đói sao?

Lúc này nhỏ mới ngược lên nhìn Thiên, anh không thương nhỏ, muốn nhỏ chết đói à?

Chỉ gạt đầu nhẹ, cái mặt đáng yêu hết nổi khiến Thiên 10s bị cuốn hút vào cái vẻ đáng yêu đó. Tự nhiên trong đầu anh nảy ra 1 ý đồ rất là “xoong chàng” (là trong sáng đó)

- Đưa em đùi gà cũng được nhưng em phải làm cho anh 1 chuyện.....

Vừa nói Thiên vừa chỉ chỉ vào má ý muốn Quỳnh phải hôn lên đó.

HẢ? Có nhầm không? Thiên đây ư? Cao lãnh quá nhì? Quỳnh mắt chữ O mồm chữ A nhìn anh

- Này này, anh có thấy bọn họ còn ở đây không?

Mặt Quỳnh từ hồng hồng trở nên đỏ ửng vì ngại, sao lại có thể.....hôm nay Thiên có bị sốt không ta?

- Anh không để ý nhiều đến vậy, nhanh lên không thì anh đổi ý đấy, đùi gà này là của anh

“Ừc” anh “đe dọa” Quỳnh, đùi gà cũng là món Quỳnh thích, cũng là món Thiên thích

Trời ơi, nhưng nhỏ muốn ăn

- Vậy thôi em không ăn nữa_ Quỳnh quay mặt đi như kiêu không muốn bị ép như thế, dù gì cũng chỉ là cái đùi gà thôi mà. Đùi gà ư? Nhưng Quỳnh muốn ăn mà huhu

Mặt thì quay đi thế thôi chứ thật ra nhỏ đang tiếc lắm đấy

- Vậy thì anh đành ăn nốt vậy

Thiên cầm chiếc đùi gà lên nén cười xem xét thái độ của Quỳnh như thế nào thì quả nhiên như anh dự đoán, nhỏ quay phắt lại, cái mặt nhăn nhó giống như bắt đắc dĩ mới làm thôi, Quỳnh cũng biết xấu hổ mà, người con trai này thật là.....

Chỉ chờ có thế, Thiên đưa má ra chờ cái thom của Quỳnh

Nhỏ dần dần, dần dần đưa mặt sát gần Thiên Ti, đôi môi mềm mại khẽ đặt lên má phải của Thiên

- Xong, đùi gà của em đâu

Khò, muốn ăn sao khó khăn thế, cũng còn may cho nhỏ là hai đôi kia không để ý chứ nếu không thì mặt mũi không biết giấu đi đâu nữa

Sau khi bị nó từ chối, Devil trở về nhà ở suốt từ hôm ấy đến hôm nay, điều này làm cho Đình Vĩ thấy lạ, thằng con trai của ông có bao giờ về nhà lâu như vậy đâu? Có chuyện gì thế nhỉ?

- Tuấn Vũ, Tuấn Vũ, là bố đây_ Đình Vĩ khẽ gõ cửa phòng của thằng con trai yêu quý

- Bố cứ vào _ giọng hần ta nhàn nhạt đáp lại

Trong phòng, Devil đang ngồi trên ghế xoay nhìn xuống thành phố, buông thả tâm hồn tới 1 nơi tươi đẹp

- Sao con lại về đây lâu như vậy? Có chuyện gì vậy?

Trầm tư 1 lúc Devil đứng dậy, xò 2 tay vào túi quần bước tới trước mặt bố hần

- Con muốn kết hôn!

Hả? Cái gì? Con trai ông muốn kết hôn sao? Ông biết, con trai ông là 1 người khá đào hoa, nhan sắc có, tiền bạc có nên rất nhiều con gái theo đuổi nhưng chưa thấy Devil thật lòng với ai cả! Yêu 1,2 ngày thì bỏ, thay bỏ như thay áo, con trai ông phũ phàng khiến bao nhiêu người con gái khóc lóc nín giữ hần ở lại nhưng toàn thất bại. Vậy thì người con gái nào có khả năng khiến con trai ông đòi kết hôn vậy?

- Là Tiểu Thư nhà nào?

Được, con trai ông cũng đủ tuổi để lấy vợ rồi, nếu muốn thì ông sẽ chiều

- Con gái cả của Âu Dương Thiên Minh

Khoan, con gái cả của người đứng đầu về bất động sản Âu Dương Thiên Minh không phải là Âu Dương Lam Lam sao? Cô ta đã vào tù vì hành vi giết người bất thành rồi còn gì? Sao con trai ông lại.....

Hiểu được bố mình đang nghĩ gì, Devil liền giải thích

- Chắc bố chưa biết Âu Dương Thiên Minh còn 1 đứa con gái khác! Âu Dương Lam Lam nói chính xác thì chỉ là Nhị Tiểu Thư thôi, còn 1 người nữa, cô ấy là Minh Phương, Phương mới chính là Âu Dương Đại Tiểu Thư

Vậy thì được quá rồi còn gì, ít ra cũng không phải con gái nhà nghèo vậy thì lí do gì mà Đình Vĩ lại không hợp tác cho con trai

- Được, sẽ bàn lại với mẹ con để chọn ngày sang gặp nhà bên ấy

Nở 1 nụ cười ranh mãnh, Devil nhìn theo người bố đang bước ra ngoài

“Nếu em không muốn làm bạn gái tôi thì em sẽ phải trở thành vợ tôi vậy. Là em ép tôi dùng thủ đoạn, tôi sẽ khiến em phải tự động buông đôi tay Vương Tuấn Khải ra trước”

Devil nghĩ rồi cười ha hả

Cùng đón chờ chap sau nào hứ hứ

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62:

Cuối cùng thì buổi lễ kỉ niệm 50 năm ngày thành lập trường cũng đã được bắt đầu. Sân khấu vừa to vừa hoành tráng với đủ các ánh sáng làm nổi bật trên khung nền đen của buổi tối. Dưới kia, những hàng ghế đỏ đầu tiên dành cho những con người có quyền lực nhất nhà trường hay những cựu học sinh hoặc cũng có thể là những người tài trợ vàng của ngôi trường. Phía sau là những dãy ghế trắng được xếp đều tăm tắp để phục vụ cho những sinh viên. Ngôi trường hơn 2 nghìn học sinh chứ ít gì. Bên cánh gà sân khấu, các lớp đang chuẩn bị lễ phục, trang điểm để chuẩn bị cho phần thi. Vì phần thi đầu là phần thi hát đơn nữ nên mấy đứa con gái phải nhanh chóng chuẩn bị. Trong khi giờ biểu diễn sắp tới mà chúng nó vẫn chưa có mặt làm cô giáo Vương lo lắng hết sức, chỉ có Tiểu Mễ và Đình Hạo đang chỉnh chu trong kia. Bỗng.....cánh cửa phòng trang điểm bật mở, chúng nó bước vào như những hoàng tử, công chúa trong truyện cổ tích, đẹp đến mê người. Thì ra, lí do mà chúng nó đến muộn như vậy là bởi đã được những người trang điểm bậc nhất (không nhất thì nhì) make up cho trước rồi.

2 tiếng trước

- Nhanh nhanh đến trường thôi, còn trang điểm, thay y phục chứ, muộn mất rồi

Phương ở trong phòng phi ra, tay ôm chiếc điện thoại để chuẩn bị gọi cho cô giáo Vương nói mấy câu đại loại như “ cô giáo đừng lo, bọn em đến ngay đây”. Hiện tại, tóc nó chưa làm, vẫn là bộ quần áo mặc ở nhà. Thấy nó hối hả chạy ra cửa, Khải đi tới giữ tay nó lại kéo vào phòng mà bình thường các anh hay make up ở đó. Nhìn nó ngồi xuống ghế, đối diện với chiếc gương to dùng còn bản thân thì ngồi vào chiếc ghế bên cạnh

- Cô Phi Nhạn, phiền cô chút nhé_ Khải quay ra nói với cô trang điểm, ý muốn cô hãy make up cho nó.

Phi Nhạn là người phụ trách trang điểm cho Khải trong các show diễn, tay nghề cô rất tốt. Hôm nay anh sẽ nhờ Phi Nhạn cho nó, anh muốn cô giúp Phương

- Ok Tiểu Khải, vậy bây giờ cháu muốn bạn gái cháu như thế nào?

Ờ hay, thế là thế quái nào? Là trang điểm cho nó cơ mà, có phải cho Khải đâu mà hỏi “ cháu muốn bạn gái cháu như thế nào?”. Chắc chắc, chả tôn trọng nhau gì cả. Với lại chuyện cô Phi Nhạn nói nó là bạn gái Tuấn Khải cũng đúng thôi, vì chuyện xảy ra trong ngày sinh nhật của anh, cô cũng đã biết hết rồi còn gì

- Thế này đi, cô hãy trang điểm cho Phương theo cách nào đơn giản 1 chút, nhẹ nhàng 1 chút cho bớt đánh đấm đi nhưng cũng phải nổi bật trên sân khấu_ Khải nói mà không thèm nhìn cô Phi Nhạn lấy 1 lần, mắt cứ chăm chăm nhìn Phương

Hờ? Bớt đánh đấm đi 1 chút, cái anh này đúng là chán sống mà. Nó đang định đứng dậy giáo huấn lại anh 1 trận thì bị cô Phi Nhạn giữ chặt lấy khuôn mặt nhìn qua 1 lượt rồi lẩm bầm “ đơn giản sao? nhẹ nhàng à? nổi bật nữa, ok có cách rồi đây”. Cô là người chuyên nghiệp trong việc trang điểm nên chỉ cần điểm qua 1 lượt thì có thể làm được mọi kiểu trang điểm. Đúng lúc đó, hai cặp còn lại cũng đi vào chuẩn bị như nó và Khải

Đầu tiên, cô Nhạn xịt 1 lớp keo lên mái tóc của nó, hớt tóc mái của Phương ra đằng sau rồi làm cho bồng bồng lên 1 chút. Đuôi tóc làm xoắn giả rồi được đưa về phía trước, còn chưa kể cô còn dính thêm những bông hoa giả màu trắng lên mái tóc đen của nó. Thật quá đẹp. Lông mi được vuốt cong, ý định của cô Nhạn là cho thêm ít mascara cho lông mi đen hơn nhưng nó gạt phắt đi, khổ nỗi nếu Phương thi thua nhờ mà khóc thì lúc đó mascara sẽ nhòe theo. Chắc lúc đó chắc nó xấu đến nỗi “ ma chê quỷ hờn” mất. Đôi môi tô son hơi đỏ, thêm chút son bóng, vì vốn dĩ môi nó đẹp nên như thế này là quá tuyệt vời rồi.....vân vân và mây mây.

Đúng lúc make up xong, chị Phương Nghi mang đến những bộ váy và áo vest do chính tay chị thiết kế (nếu ai không nhớ chị này thì đọc lại chap trước nhà). Đầu tiên là phần hát đơn nữ, nó mặc 1 chiếc váy hợp với bài hát mà nó sẽ hát “Nối Nhớ Vòng Đu Quay”. Chiếc váy nó mặc có màu trắng xòe, cổ tròn, hở vai, dài tới đầu gối của nó. Trên phần eo của chiếc váy có đính những viên đá, khi kết hợp với ánh sáng trên sân khấu, những viên đá đó sẽ phát sáng lấp lánh. Chiếc váy trắng kết hợp với đôi giày cao gót màu đỏ. Tuy là giản dị thật nhưng rất thanh lịch, toát lên vẻ đẹp thiên thần của nó. Vẻ đẹp ấy khiến ai đó không khỏi ngẩn ngơ, muốn thời gian ngừng lại để mãi ngẩn ngơ nhìn nó như vậy

****Trở về với thời điểm hiện tại****

- Cô giáo Vương, chúng em đã chuẩn bị xong hết rồi

Nói xong, nó chạy ra ôm lấy Tiểu Mễ, cô bạn của nó hôm nay xinh đẹp 1 cách sắc sảo, như Thúy Kiều vậy đó. Vậy chứ ai là Thúy Vân? Nó khiêm tốn nên chỉ nhận mình là Thúy Vân thôi (khiêm tốn quá)

Buổi lễ được bắt đầu bằng màn biểu diễn nhảy hiện đại của mấy anh bạn khác, sau đó sẽ là phần “ văn chương dài ngàn thu” của cô Hiệu Trưởng nói về vấn đề thành tích học tập và huy chương xuất sắc của trường là cho mấy tên con trai ngồi dưới kia được “bữa” ngủ gật ngon lành. Tiếp đến là phần tặng quà cho nhà trường do các cựu sinh viên mua tặng. Chính xác là chúng nó phải ngồi gần 2 tiếng mới đến lượt phần dự thi của các lớp

Lớp Phương và Khải, lớp Nguyên, Thiên, Hiền và Quỳnh được xếp thứ 2 và 3 nên ít nhiều cũng có chút hồi hộp a.

- Vâng, ngay bây giờ các bạn hãy cùng chú ý lên sân khấu để chào đón giọng ca vàng anh của sinh viên Minh Phương đến từ lớp A (giọng ca vàng anh? hahaha)

Thầy Bảo Long là người phụ trách dạy môn Triết Lí Học, thầy có tài ăn nói rất hay nên nhà trường đã đặc cách cho thầy làm MC của buổi lễ lớn này

Nó lúc trong cánh gà sân khấu chân run cầm cập khi thấy thầy Long gọi tên mình. Chỉ sợ ra tới nơi nó hát không nổi nữa đâu. Thấy nó bàn tay phải xiết chặt bàn tay trái, biết chắc rằng nó đang rất hồi hộp, Khải bước tới nắm chặt đôi tay đang run run, ghé sát tai nó nói mấy câu (vì âm nhạc to nên nói bình thường không nghe rõ đâu)

- Bảo Bối, cố gắng lên, đừng sợ, hãy coi như chỉ có 1 mình em đang đứng trên sân khấu thôi, còn mọi người dưới kia là những bông hoa tường vi đang đung đưa trong gió, 1 cảnh tượng đẹp mà phải không? Em sẽ là 1 công chúa, đứng giữa vườn tường vi đó và cất giọng hát, được chứ!

Khải nhìn Phuong, Phuong nhìn Khải. Nhìn sâu vào đôi mắt của đối phương, hiểu được tình cảm và ý nghĩa của nhau. Nó gật đầu rồi bắt đầu tường tượng, đôi chân bắt đầu bước nhẹ nhàng trên sân khấu. Khi nó xuất hiện, ánh đèn sân khấu vụt tắt và ánh đèn hình tròn chiếu sáng lên nó, khiến nó nổi bật trước sân khấu. Phuong thật đẹp, đẹp như 1 thiên thần khiến bao ánh mắt đổ dồn lên người nó. Nó không biết rằng, chàng trai mang tên Devil ở phía dưới kia cũng đang nhìn nó bằng 1 ánh mắt triu mến, yêu thương kèm theo chút chiếm hữu.

Âm nhạc bắt đầu, giọng hát nó cất lên khiến Khải đầy bất ngờ. Nói chính xác ra từ khi gặp nó cho đến nay, anh mới chỉ nghe thấy Phuong hát đúng 1 lần, vào cái thời điểm lúc ban đầu anh gặp nó, trước cái thời điểm Khải “tặng” kèm cho nó con nhện (ai quên rồi đề nghị quay về chương 7 đọc lại). Phuong thật sự hát rất hay, giọng ca ấm áp, trong trẻo đến lạ

“Mo tian lun zhi shang

Hui yi zheng xuan zhuan zhe guo wang

Ye xu zhe shi wo zul hou yi ci he ni tiao wang

Ni xuan de di fang ai yu zhang fu xia de jing xiang

Kai shi he jie shu dou yi yang

Dua xi wang neng dao zhuan mo tian shi nian

Wo que zhuang zuo cheng mo hai leng mo de fan cuo

Rang ni zhao ta su shua

Wo xiang wo hai zai deng

Deng ni shuo zao yi bu ke neng

Xing kong xia de yan lei zai ye ren bu zhu beng kui

Ni hong deng rao yi quan mo men jiu yao fen bie

Wo gei de ai ting zai meng yi kai de shun jian “

Nó hát bên trên, mọi người bên dưới như thả mình vào bài hát, thật sự rất hay. Ban giám khảo trầm trồ từng đợt, ây da, có vẻ như nó đã gây ấn tượng tốt với Ban giám khảo rồi

Thời gian trôi đi, các tiết mục cũng đã được thể hiện, thật sự lớp nào cũng xuất sắc. Và phần thắng thuộc về ai chắc tác giả không cần nói cũng biết rồi!

Ôm giải thưởng trên tay, 3 đứa chúng nó cười toe toét như gái mới về nhà chồng. Nó là người vui nhất vì giọng hát của nó được đánh giá rất cao. Tất cả là nhờ có Tuấn Khải

- Khải Khải

Nó chạy lên trước, chủ động nắm lấy tay anh khiến Khải ngạc nhiên vô cùng. Lại còn gọi anh là Khải Khải nữa chứ? Có gì đó mờ ám hehe. Anh quay đầu nhìn nó, nó đang cười rất tươi

- Cảm ơn anh, Bảo Bối

Há? Bảo Bối anh có nghe nhầm không?

Nói xong nó còn nhanh nhẹn thom lên má anh 1 cái

là nó chủ động ư? Thật sự là anh đang nằm mơ mà.

Tự nhéo má mình 1 cái, biết chắc không phải là mơ, anh cười nhẹ, nụ cười mang đầy sự hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ác Mộng Cuộc Đời

Từ cái ngày Phương được đánh giá có chất giọng rất tốt, nó trở nên nổi tiếng hơn từ bao giờ, điều đó làm nó tự nhiên có cái suy nghĩ rất là “quái dị”, nó luôn miệng hỏi Quỳnh và Hiền rằng “ Hay tớ đi làm ca sĩ nhỉ?”. Và cứ mỗi lần hỏi như vậy, kiểu gì nó cũng ăn cái búng trán thật đau và nhận được mấy lời “động viên” của hai con bạn thân, đại loại như

- Cô đẹp bỏ ngay cái ý định ấy đi cho tôi nhờ

Hoặc

- Cậu điên nó vừa vừa thôi

hay

- Này chị Hiền, Phương nó bị sốt bao nhiêu độ thế? Có cần mua thuốc về không?

Ày, thật là khinh thường nhau mà

Cũng kể từ cái vụ đó, ngày nào nó cũng luôn miệng gọi Khải là Bảo Bối, 1 điều Bảo Bối, 2 điều Bảo Bối. Đã yêu anh rồi giờ còn yêu hơn thế cơ. Và cũng nhờ gọi thế nên nó và Khải lúc nào cũng bị 2 cặp còn lại chê bai là “sến súa”

****Ngày hôm nay****

Sau khi kết thúc buổi chụp hình quảng cáo chiếc máy tính bảng, chúng nó kéo nhau đi chơi đêm, cụ thể là đạp xe thể thao giữa đường. Khi đi ngang qua 1 cửa hàng ốp điện thoại, vì thấy cửa hàng này vẫn mở, bên trong lại rất nhiều ốp đẹp nên nó nhất quyết phải vào đó bằng được. Nó đi qua đi lại, chọn tới chọn lui. Rốt cuộc cũng chọn được 2 chiếc ốp đôi rất đẹp. Trên chiếc ốp được trang trí tinh xảo, chiếc ốp to có nửa hình trái tim, chiếc ốp nhỏ hơn 1 chút cũng có nửa hình trái tim, khi ghép 2 chiếc ốp này lại thì hai nửa trái tim cũng ghép lại thành 1 trái tim hoàn chỉnh (vì trước đó Khải đã tặng cho Phương 1 chiếc điện thoại Oppo R9 giống y hệt của anh nên mới mua được ốp giống nhau). Bên trên hình trái tim còn có chữ LOVE FOREVER được đính bằng đá lấp lánh. Không cần nghĩ ngợi, nó quyết định mua luôn và đương nhiên chiếc ốp lớn kia sẽ được tặng cho người con trai mà nó yêu nhất.

- Này, tặng anh

Nó đưa cho Khải 1 hộp hình chữ nhật cỡ vừa, đôi môi luôn hiện hữu nụ cười đầy sức sống và niềm vui, ánh mắt nó long lanh tựa ngọc. Một vẻ đẹp hoàn mỹ

Khải nhìn nó chớp đôi mắt, môi khẽ nở 1 nụ cười nhẹ rồi cầm lấy chiếc hộp

- Cho anh?

- Đương nhiên rồi, mở ra đi

Ánh mắt nó mong đợi, mong đợi khi anh mở chiếc hộp ra, mong đợi anh sẽ vui khi thấy quà nó tặng

- 1 chiếc ốp nửa trái tim?

Chỉ cần có thế nó bắt Khải lấy điện thoại ra rồi tự tay nó lắp chiếc ốp nó vừa tặng vào điện thoại

- Ten ten ten

Xong xuôi đầu đấy nó mới mang điện thoại của nó ra, ghép điện thoại của anh và nó thành 1

Khải nhìn thấy hình trái tim trước mắt, bất giác bật cười, bạn gái anh còn trẻ con quá hả? Nhưng dù gì cũng là quà nó tặng anh, cũng rất ý nghĩa. Anh nhìn nó, nhìn sâu vào đôi mắt nó, không biết từ bao giờ, bản thân anh lại yêu Phương nhiều đến vậy. Nhẹ nhàng nhưn người, anh khẽ hôn lên trán nó, 1 nụ hôn thể hiện sự yêu thương sâu sắc.

- Em còn nhớ lúc mới gặp nhau, em có hứa sẽ thực hiện với anh 3 điều kiện chứ?

- Em nhớ, mà vậy thì sao?

- Em đã thực hiện được 1 điều kiện, còn 2 điều kiện nữa

Trời, sự kiện lâu như vậy rồi anh còn nhớ sao? Nó còn xém chút nữa thì quên nữa kia kìa

Nó nhìn anh 1 lúc rồi Khải lại tiếp tục

- Điều kiện thứ 2 của anh là, em phải ở bên cạnh anh mãi mãi

Hờ, cứ tưởng gì chứ điều kiện thế này quá đơn giản với nó. Phương yêu Khải, hiện tại là yêu rất nhiều nên về vấn đề này thì anh yên tâm đi, nó nhất định làm được.

Trong khung cảnh đêm tối tĩnh mịch, ánh điện đường soi bóng 2 người bạn trẻ cộng 1 tình yêu chân thành (trên từng mi li mét)

Ngày hôm sau, chuông reo báo hiệu giờ ra chơi tiết 3 bắt đầu, nó 1 mình lững thững bước ra sau trường ngồi nghe nhạc, nơi này có 1 cây cổ thụ rất to và rất mát, Phương hay tới đây ngồi thư giãn sau giờ học căng thẳng. Nhưng khi nó vừa cầm được cái tai nghe vào điện thoại thì bất chợt có người gọi tên nó. Quay người lại tìm bóng dáng người vừa gọi tên nó thì hóa ra người đó chính là Devil. Nó lắc đầu chán nản, thực sự rất ghét con người này mà, đang chuẩn bị thư giãn thì không khí nơi đây lại bị làm cho ô nhiễm. Nó mặc kệ bước nhanh rời khỏi gốc cây cổ thụ đó. Nhưng căn bản là chưa kịp bước nó đã bị Devil kéo lại

- Buông ra, tôi không muốn gặp anh

Mày đẹp nhũn nhủ, thật không thể ưa nổi cái tên này mà, kiếp trước nó nợ nần gì nhà anh ta hay sao nên kiếp này Phương cứ đụng mặt tên ôn thần này hoài vậy?

- Em không muốn nhưng rút cuộc sau này em vẫn phải gặp thôi

Vẫn cái bộ dạng cao ngạo ấy, mái tóc màu vàng cùng chiếc khuyên kim cương bên tai trái do gặp ánh sáng nên nó trở nên lấp lánh. Đúng là cái bộ dạng của Ác Quỷ mà

“Em không muốn nhưng rút cuộc sau này em vẫn phải gặp thôi”, câu này có ý tứ gì? Chả nhẽ sau này anh ta còn định chuyển nhà đến cạnh nơi nó đang ở sao?

- Câu nói vừa rồi.....anh có ý gì đây? Chả phải lúc trước tôi đã từ chối lời đề nghị làm bạn gái của anh rồi sao? Hiện tại tôi với anh chả có gì nói với nhau cả_ nó ngờ vực hỏi lại con người trước mặt, nhìn qua có vẻ như anh ta là 1 kẻ khá là mưu mô (quá mưu mô chứ khá cái nổi gì)

- Vào thẳng vấn đề nhé, tôi nói cho em biết, em tưởng em từ chối tôi như thế là xong sao?

Càng nói, anh ta càng hướng tới nó đi thẳng. Nó thì giật lùi về phía sau

- Anh.....anh định làm gì?_ thật sai lầm khi đi ra sân sau này mà, ngộ nhờ nó có mệnh hệ gì thì biết làm sao? Vì anh ta là Devil mà

- Không một ai có quyền từ chối tôi. Tôi sẽ cho em thấy.....từ chối tôi là 1 sai lầm nghiêm trọng nhất cuộc đời em_ ánh mắt sắc bén của anh ta quét lên người nó từng đợt

- Rút cuộc là anh định làm gì?_ trong nó bỗng xẹt qua 1 tia lo lắng, 1 dự cảm không lành, lại chuyện gì sắp xảy ra nữa đây?

- Vương Tuấn Khải.....tôi sẽ khiến cậu ta rời khỏi giới giải trí vĩnh viễn

Bất chợt nó giật mình, giống như 1 luồng điện cao áp chạy ngang qua nó khiến nó chết đứng tại chỗ, anh ta.....anh ta dám động đến người nó yêu, thì cũng đúng mà, anh ta là cái thứ Ác Quỷ, đâu phải người

- A.....anh.....anh_ nó ngập ngừng không thể nói nên lời, trong tình huống này, nó phải làm sao?

- Một khi tôi đã nói là tôi sẽ làm, em cứ chờ đi

Nói xong câu này, anh ta quay đầu bước đi, để lại nó trong con hoang mang tột cùng. Làm thế nào mà lại thành ra này? Nó bắt đầu suy nghĩ nhanh nếu Tuấn Khải không còn ở trong showbiz nữa thì sẽ thế nào đây? Không chỉ có Fans Trung mà còn cả Fans Việt Nam, Fans Mĩ, Hàn, Nhật, vân vân và mây chắc chắn sẽ cảm thấy tiếc. Còn nữa, sự nghiệp của Khải sẽ ra sao? Đến suy nghĩ ra cái cảnh tượng ấy nó cũng không dám suy nghĩ. Nó hại anh rồi. Nó biết Devil nói là có thể làm, nhất định anh ta sẽ không tha cho Khải

- Devil dừng lại.....tôi.....tôi_ bây giờ suy nghĩ của nó chỉ có thể là tìm cách giúp Khải 1 cách nhanh chóng nhất, ngoài ra nó không còn nghĩ thêm được gì nữa

Nghe thấy nó gọi, nụ cười của Ác Quỷ hiện lên, đúng như hần dự đoán, chắc chắn Phương sẽ không để có chuyện gì xảy ra với Khải, nhưng chỉ 1s sau đó nụ cười đó biến mất và quay ra nhìn nó

- Tôi đồng ý.....tôi.....tôi sẽ làm bạn gái anh, xin anh....xin anh đừng làm gì anh ấy_ nó gần như sắp khóc rồi, khỏe mắt đong đầy nước, chỉ cần chút xíu nữa sẽ trào ra. Nhìn cảnh tượng này Devil hận mình không thể xé xác người con trai mang tên Vương Tuấn Khải ra, biết là Phương không yêu hắn, biết là nó đang cầu xin hắn vì người con trai khác, biết rằng nó đang khóc vì người con trai khác nhưng cứ chiếm được thể xác của nó trước đã dần rồi trái tim Phương cũng sẽ thuộc về hắn ngay thôi. Hắn nghĩ là vậy (ô Devil anh hơi nhầm ế! Để rồi xem Phương có yêu anh không nhá)

- Tôi đâu có yêu cầu em làm bạn gái tôi, điều kiện giờ khác rồi.....cái em phải làm là trở thành vợ của tôi kìa

“rắc rắc” trái tim nó như đang tan nát. Cái gì chứ? Kết hôn? Nó đâu có nghĩ xa đến vậy? Nó vẫn còn trẻ, chưa thích hợp để kết hôn. Mà nếu kết hôn.....có nghĩa là nó phải rời xa Khải mãi mãi sao? Không được, đêm qua nó đã hứa với anh rằng sẽ bên anh mãi mãi cơ mà. Điều này là không thể, tuyệt đối không.

Nó khựng người, giọt nước mắt đã rơi xuống từ bao giờ. Bất lực, nó bất lực rồi. Nhưng rồi nó lại nghĩ đến nếu Khải bị rời khỏi giới giải trí.....tim Phương lại thất lại, Phương phải đồng ý với Devil, chỉ còn cách là đồng ý. Lấy cuộc hôn nhân của nó, hạnh phúc cả đời nó để Khải không phải chịu tổn thương. Đơn giản vì nó yêu anh

- Cho em 1 ngày suy nghĩ, hết 1 ngày tôi sẽ đón em ở sân bay Bắc Kinh để sang Hàn Quốc làm lễ kết hôn ngay lập tức, về chuyện của Âu Dương Thiên Minh, tôi đã nói chuyện này với bố em rồi, em không phải lo

1 ngày? Cưới ngay lập tức? Thời gian để nó bên Khải còn ngắn thế thôi sao? Đầu óc nó giờ đây trống rỗng, nước mắt không thể kìm hãm cứ thế chảy xuống rơi trên mặt đất. Đôi chân run run ngã khụy xuống đất

Ác mộng đến với nó nhanh hơn nó tưởng

“Tuấn Khải, Bảo Bối của em, giờ em phải làm sao? Em biết phải làm sao đây?”

Hãy, Yên bặt mí cho mà biết, chap sau còn cảm động hơn nhiều, về chuẩn bị khăn giấy đi nhá! Còn nữa, tối nay, tối thứ 7 ngày 24 tháng 9 năm 2016, trong group Hội Những Người Thích Đọc Truyện Của Như Yên sẽ có 1 sự kiện đặc biệt là: Trả lời câu hỏi để chọn ra nhân vật bạn thân của Thiên, Nguyên và Khải trong tác phẩm mới “Lỡ Yêu Em Rồi! Biết Phải Làm Sao?” của Yên. Còn nữa, ai trả lời đúng câu hỏi phụ sẽ là người đầu tiên được đọc chap đầu tiên của truyện mới. Nếu ai chưa vào group thì nhanh nhanh lên nha. ^^

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Xin Lỗi Anh! Vương Tuấn Khải

Nó trở về nhà với khuôn mặt thất thần. Bước lên phòng, nó khóa trái cửa, lặng lẽ đi tới bên giường mở chiếc điện thoại Oppo R9, bàn tay lướt nhẹ nhàng trên mặt điện thoại. Bỗng tấm ảnh nó và Khải chụp chung hiện lên. Trong bức ảnh, nó đang làm dáng, tay thành hình chữ V đưa lên mắt, đôi môi chu lên trong dáng yêu vô cùng. Còn Tuấn Khải, anh khẽ cười để lộ ra hai chiếc răng khểnh tuyệt đẹp, điểm đặc biệt của bức ảnh là hai má trái của anh và má phải của nó kề sát nhau, nhìn rất hạnh phúc. Một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi trên màn hình điện thoại. Nó khóc. Qua ngày mai, nó sẽ chẳng còn được hạnh phúc như thế này nữa. Nó cố gắng kiềm chế con khóc dữ dội để mắt không bị sưng. Lật sang phía sau chiếc điện thoại. Chiếc ốp nửa trái tim vẫn còn đó, qua ngày mai, trái tim nguyên vẹn sẽ mất đi 1 nửa sao? Nghĩ đến thế nước mắt nó không chủ động lại trào ra. Nó đau lắm, ai có thể hiểu cho nó? Nó cố gắng bịt chặt miệng để tiếng khóc không bị phát ra ngoài. Quyết định cuối cùng của nó vẫn là ra đi, ra đi trong lặng lẽ, âm thầm, nó sẽ giấu kín chuyện này, tuyệt đối không để cho ai biết. Trong vòng 24h nữa, nó sẽ dành thời gian còn lại để mang lại sự hạnh phúc cuối cùng cho Khải. Điều mà nó chỉ có thể làm khi ở bên anh lần cuối.

*****Sáng hôm sau*****

- Tuấn Khải! Tuấn Khải

Mới sáng sớm, hiện tại thì chắc cũng khoảng 5h15. Phương chạy qua phòng Khải đập cửa kéo anh dậy khiến anh khá là ngạc nhiên. Bình thường nó có bao giờ dậy sớm thế này đâu? Anh toàn là người kéo nó dậy thôi cơ mà?

Sau khi làm VSCN xong, Khải thay bộ âu phục để chuẩn bị sẵn sàng cho ngày đi học nhưng vừa xuống đến nhà nó lại bắt anh đi thay 1 bộ đồ khác thoải mái hơn

- Sao lại bắt anh mặc thế này? Đây đâu phải y phục để đi học? _Khải khó hiểu nhìn nó, hôm nay nó có gì đó rất lạ

- Em chưa nói với anh sao? Hôm nay chúng ta sẽ cúp tiết để đi chơi!_nó cười tươi như bông hoa mới nở nhìn anh

Hả? Cúp tiết? Ôi nó định biến anh thành sinh viên cá biệt đấy à?

- Này em.....

Căn bản là chưa để Khải nói hết, nó đã lôi anh đi ra ngoài, vào hết quán này đến quán khác, chưa hết, nó còn kéo anh ra công viên chơi. Nhưng phải công nhận 1 điều như thế này: Khải thực sự đang rất vui. Đầu tiên, nó và anh chơi trò ném bóng, nó cầm 10 quả bóng cỡ nhỏ trên tay và bắt đầu ném nhưng chả hiểu thế nào lại không trúng lấy 1 quả trong khi đó Khải ném 10 quả trúng 9 quả. Kết cục là Khải được thưởng 1 con gấu bông cỡ lớn màu xanh dương. Thấy Khải có được gấu trong khi đó mình thì thua sạch, nó khoanh tay phụng phịu ra vẻ giận dỗi, Khải thấy thế thì cười nhẹ rồi mang con gấu đó tặng cho nó kèm theo câu: “Tặng Bảo Bối” khiến nó bật cười. Tiếp đến là trò đu quay, ném bóng rổ.....vân vân và mây mây. Sau khi chơi hết mấy trò công viên cũng đã là gần trưa, Phương và Khải lại cùng nhau vào 1 nhà hàng gần đó để ăn trưa

- Chờ anh chút nhé

Tuần Khải nhả nhai nói với nó rồi bước vào nhà vệ sinh. Nó vẫn tươi cười, cho đến khi nhìn thấy bóng lưng anh khuất sau bức tường gỗ, nụ cười ấy vụt tắt. Từ sáng cho đến giờ Khải có biết rằng nó đã kiềm nén sự xúc động tới nhường nào, mấy lần nhìn anh cười hạnh phúc khiến nó suýt khóc, trong lòng thầm nghĩ “Đây có lẽ là lần cuối em có thể thấy anh cười hạnh phúc như vậy!”. Nó là người giỏi che giấu tâm trạng nên Khải rất khó để phát hiện ra. Bề ngoài thì nó cười vui vẻ thôi chứ thật ra Khải có biết trái tim Phương đang rất đau giống như có ai cứa vào đó 1 nhát dao?

Chiều tối, nó cùng anh bước nhẹ trên con phố đông người, lặng lẽ đi trong hoàng hôn mà tâm trạng của hai con người hoàn toàn khác nhau, Khải thì rất vui vẻ trong 1 ngày đi chơi cùng bạn gái, nó thì hoàn toàn ngược lại. Thời gian 1 ngày sắp kết thúc rồi. Nó luyến tiếc mong thời gian ngưng lại để nó mãi bên anh như lúc này, thật sự là chưa muốn xa anh mà! Phải làm thế nào bây giờ????**

Sau bữa tối, nó lặng lẽ một mình bước lên sân thượng, ngồi trên chiếc ghế dài màu trắng và ngược lên ngắm những vì sao đang lấp lánh trên bầu trời.....và rồi nó lại nhớ tới Khải. Nụ cười hồi sáng của anh đã được nó in sâu trong trái tim rồi. Anh yên tâm, nhất định nó sẽ không bao giờ quên anh đâu! Nước mắt nó lại rơi, kết thúc rồi, mọi chuyện chấm dứt rồi, có lẽ kiếp trước nó đã nợ anh 1 ân tình và giờ đây nó đã trả hết nợ của kiếp trước, vì vậy phải xa anh thôi. Anh và nó chắc không có duyên phận ở kiếp này

- Phương, là em sao?_ suy nghĩ của nó tan biến khi nghe ai đó gọi tên, nó vội vàng lau thật nhanh nước mắt để khỏi bị phát hiện. Quay người lại, nó bắt gặp người con trai nó yêu nhất trần đời

- Tuấn Khải!

Anh nhẹ nhàng bước đến ngồi cạnh nó, cũng may đây là khoảng thời gian buổi tối, anh không thể nhìn thấy đôi mắt của Phương có chút gì đó nhoè ứ

- Sao em lại ở trên đây một mình, em có tâm sự gì sao?

- Không, em làm gì có, chỉ là ngồi ngắm sao thôi

- Hôm nay em rất lạ nha, sao bỗng nhiên em hiền thế? Bình thường anh thấy em rất đánh đá cơ mà?_ định dấu anh ư? Anh thấy trong giọng nói của nó có chút gì đó buồn buồn nên anh nói câu này mang đậm chủ ý trêu nó thôi

- Anh.....

Nó bật cười đánh nhẹ anh vài cái. Một lúc sau thấy anh ngồi trầm ngâm suy tư, không tìm được sự tò mò, nó hỏi:

- Anh đang suy nghĩ gì vậy?

- Nghĩ về tương lai của chúng ta chứ nghĩ gì, anh đang nghĩ sau 25 tuổi, anh sẽ đến hỏi cưới em nè, sau đó có 1 buổi tiệc cưới thật đẹp.....và còn con chúng ta sau này nữa, con gái sẽ giống em và con trai sẽ giống anh, mà giống anh đương nhiên là đẹp trai khỏi bàn cãi

Khải vừa nói vừa vuốt vuốt tóc ra vẻ hãnh diện về nhan sắc của mình lắm. Đúng! Anh là con người như vậy! Hiểu chuyện, hài hước, kiên trì

Nó nghe anh nói đến đấy, cổ bỗng dưng nghẹn lại. Liệu chúng ta có thể? Đương nhiên là không bao giờ rồi! Làm sao mà làm được trong khi ngày mai nó sẽ rời xa anh, có thể sẽ là.....mãi mãi

- Tuấn Khải, em yêu anh

Từ trong miệng nó bất chợt nói câu yêu anh khiến Tuấn Khải không khỏi ngạc nhiên. Chưa kết thúc ở đó, nó còn nhướn người chủ động giữ thẳng bằng khuôn mặt của Khải và.....hôn. Nụ hôn này đối với Khải vẫn là sự hạnh phúc nhưng có xen lẫn chút ngạc nhiên. Còn nó thì sao? Có lẽ là.....nụ hôn tạm biệt cuối cùng.

Tưởng chừng sự ngạc nhiên sẽ dừng lại ở đó nhưng không! Đêm hôm ấy! Nó cầm gối và chần sang gõ cửa phòng Khải. Khi anh mở cửa phòng, chưa kịp hiểu hết chuyện gì đang xảy ra thì nó đã chui luôn vào phòng anh

- Phương, em.....

Hôm nay mọi hành động của nó đều khiến anh bất ngờ

- Đêm nay em muốn ngủ với anh_mặt nó hồn nhiên nhìn anh nhưng tay vẫn hoạt động đó là xếp gối của mình bên cạnh gối của anh

- Hà? Em mới nói cái gì cơ?

Đúng rồi, anh đang nghe nhầm, chắc chắn nghe nhầm, làm gì có chuyện ấy

Nó không nói, nờ 1 nụ cười nhẹ rồi nằm lên giường anh nhắm mắt lại. Sau 1 hồi đơ như cây cơ. Khải về giường cầm gối định ra sofa ngủ nhưng bị Phuong giữ gối lại

- Ngủ chung với em

- Vậy chứ em không sợ anh làm gì em sao? _ Khải vẫn ngạc nhiên nhìn lại nó bằng 1 ánh mắt không được “xoong chàng” cho lắm

- Em nhớ không nhầm thì chúng ta đã ngủ với nhau 2 lần rồi thì phải nhưng rồi vẫn không có chuyện gì xảy ra đấy thôi, với lại em biết anh không phải loại người như thế mà (em lạy chị, hồn nhiên quá rồi hihihi)

- Nhưng..... _ Khải đang lúng túng không biết nên làm gì thì nó đã kéo anh xuống giường nằm ôm chặt. Tình huống kiểu gì thế này?

Sau 1 hồi lâu, thấy nó có vẻ dường như đã ngủ, Khải yên tâm nhìn nó, khẽ đặt lên trán nó 1 nụ hôn rồi bản thân cũng chìm vào giấc ngủ. Anh không biết rằng, nó thực chưa có ngủ. Xoay người ra chỗ khác, nước mắt nó lại rơi, phải làm sao đây, nó không nỡ xa anh mà! Rốt cuộc là nó đã làm nên tội tình gì mà giờ đây nó phải chịu hoàn cảnh như thế này.

- Xin lỗi anh..... xin lỗi anh, Vương Tuấn Khải!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Tìm Em

Sáng hôm sau, khi ánh mặt trời soi chiếu vào khuôn mặt anh tú của Khải, anh nhú mày tỉnh giấc. Mất 10s để hoàn toàn tỉnh táo, Khải vuốt lại mái tóc rồi bước xuống giường. Cảm thấy có gì đó không đúng, Khải quay người nhìn xuống. Sao tự nhiên trên giường anh lại có hai cái gối? Mọi ngày chỉ có một chiếc gối dành cho anh thôi mà? Nhớ lại tình huống tối hôm qua: à thì ra tối qua nó ngủ với anh, nhưng nó đâu mất rồi? Có lẽ là xuống dưới nhà rồi cũng nên! Nhẹ nhàng nờ 1 nụ cười, Khải bước vào nhà tắm làm VSCN. Sau khi xong, anh bước xuống nhà gọi tên nó để ăn sáng rồi chuẩn bị đi học nhưng gọi mãi không thấy đâu.

- Quỳnh, em có thấy Phuong đâu không?

Tuấn Khải tìm hết trên nhà rồi dưới nhà nhưng không thấy bóng dáng nó đâu cả, thật lạ

- Sáng tới giờ em cũng chưa thấy nó

Vừa mới dứt lời Hiền cũng chạy từ trên tầng xuống:

- Nay có ai thấy Phuong đâu không?

Thiên Ti và Vương Nguyên từ trong bếp đi ra, một tay cầm cốc sữa còn tay kia cầm bánh mì

- Bọn anh cũng không thấy Phuong đâu cả!

Vậy rốt cuộc là nó đi đâu? Nó là đứa chuyên gia dậy muộn vào mùa đông. Nói đến việc dậy sớm ra ngoài đường chạy bộ là không thể nào! Có một chút gì đó lo lắng, Quỳnh cầm điện thoại gọi cho nó nhưng không thấy nó bắt máy. Nó ở đâu rồi? Sắp muộn giờ học rồi mà. Mãi một lúc sau, khi Quỳnh gọi đến cuộc gọi thứ 15 thì mới phát hiện điện thoại của nó trong phòng Khải. Chiếc điện thoại được đặt trên bàn học của Khải, dưới chiếc điện thoại còn có 1 phong thư, rốt cuộc là gì vậy? Khải hết nhìn Nguyên, Thiên rồi lại quay sang nhìn Hiền và Quỳnh. Cuối cùng quyết định bóc phong thư đó ra. Hiện ra trước mắt chúng nó là 1 lá thư dài

- Là chữ của Phuong

Quỳnh phát hiện ra nét chữ của nó liền kêu lên 1 tiếng

***** 2 tiếng trước*****

Nó khẽ cựa mình tỉnh dậy. Bây giờ là 4.30 sáng. Nó phải thật nhanh nếu không Khải mà tỉnh lại thì mọi chuyện hỏng hết. Nó nhẹ nhàng gỡ tay Khải ra rồi bước xuống giường, đầu tiên nó làm VSCN một cách nhanh chóng, khuôn mặt lộ rõ vẻ buồn rầu. Quần áo nó đã bí mật sắp xếp để vào Vali từ tối hôm trước. Khẽ chải lại mái tóc dài, nó đứng dậy kèm theo khuôn mặt băng giá, lạnh lùng, khác hẳn với thường ngày. Nó đi nhìn lại ngôi nhà 1 vòng, ghi nhớ lại

tất cả những gì nó cần nhớ rồi lại nhẹ nhàng mở cửa phòng Khải. Anh vẫn đang ngủ, và đây là giây phút nó bên anh lần cuối cùng. Nhưng nó không còn nhiều thời gian, phải thật nhanh lên, nếu không anh sẽ tỉnh dậy. Nó tiếp tục bước đến bàn học của anh rồi ngồi xuống, tờ giấy trắng và chiếc bút đen nằm trước mặt, nó hít 1 hơi thật dài và bắt đầu đặt bút viết.....bức thư tạm biệt!

“Tuấn Khải của em, có lẽ khi anh đang đọc bức thư này thì cũng là lúc em phải rời xa anh rồi. Em biết điều này đến với anh thật đột ngột, anh sẽ rất đau nhưng em không còn cách nào khác Tuấn Khải ạ! Lần đầu tiên gặp anh, em không nghĩ là mình sẽ yêu anh nhiều đến như thế này! Cảm ơn anh đã cho em hiểu thế nào là tình yêu đích thực, cảm ơn anh vì đã giúp em nhận ra người em yêu thực sự là ai! Thời gian qua em thật sự rất hạnh phúc vì có anh ở bên cạnh. Nhưng Tuấn Khải à! Kiếp này có lẽ chúng ta không có duyên rồi! Chúng ta phải kết thúc tại đây thôi. Em biết hiện tại anh đang cần một lời giải thích vì sao em lại ra đi thế này nhưng mà em không thể nói được. Anh là một chàng trai tốt, rất ấm áp, có thể nói là hoàn hảo về mọi mặt, ngoài kia chắc chắn sẽ không thiếu những người con gái yêu anh, thậm chí còn yêu anh nhiều hơn em đó. Hãy quên em đi và mở lòng với người con gái khác. Em tin cô gái mà anh chọn sẽ là một người có những đức tính cao quý: xinh đẹp hơn em, tài giỏi hơn em và như em vừa nói rằng cô ấy sẽ yêu anh hơn em. Từ ngày hôm nay sẽ không có em ở bên cạnh nữa rồi, anh phải sống thật tốt, ở nơi xa nhất định em vẫn sẽ còn dõi theo anh đấy. Cuối cùng, vẫn là cảm ơn anh trong thời gian qua.....cảm ơn vì tất cả. Em đi nhé, tạm biệt anh - người con trai em yêu, Vương Tuấn Khải”

Bức thư nó viết vội, trên bức thư còn có những chỗ bị nhoè vì nước. Đúng! Khi viết bức thư này, nó đã khóc. Nó quyết định sẽ để lại chiếc điện thoại kèm chiếc ốp nửa trái tim ở lại vì nó không muốn nhìn hình trái tim thiếu mất nửa kia và đó cũng là cách duy nhất để ngưng mọi liên lạc với anh. Nhưng ngưng liên lạc với Tuấn Khải đã đành, đằng này nó lại còn định ngưng liên lạc với cả 2 cô bạn thân của nó nữa sao?

Sau khi đặt bức thư và chiếc điện thoại lên bàn, nó bước chậm đến bên giường, cố gắng lưu giữ hình bóng ấy lần cuối. Nó nhìn anh ngủ, khẽ đưa tay vén nhẹ ít tóc mái rồi đặt lên má anh 1 nụ hôn nhẹ. Nước mắt coi bộ càng ngày càng trào ra nhiều hơn. Nó phải đi thôi, phải đi thật nhanh, nó sợ nếu nó còn ở đây thêm một giây phút nào nữa thì nó sẽ không chịu nổi mất. Cố gắng bịt miệng để khỏi phát ra tiếng nấc, Phương chạy nhanh ra khỏi phòng Khải, kéo Vali quần áo và bước đi

- Tạm biệt anh, Vương Tuấn Khải

*****Trở về hiện thực*****

Bàn tay cầm bức thư bỗng trở nên run run, nước mắt không chủ động rơi xuống. Ngày hôm qua vẫn còn đang hạnh phúc như vậy cơ mà! Ai làm ơn nói cho anh biết đây không phải là sự thật đi! Chỉ là mơ đúng không?

- Phương.....cậu ấy..... _ mọi chuyện đến quá bất ngờ, nó bỏ hai con bạn thân rồi cứ thế đi sao? Nhưng mà rốt cuộc là nó đi đâu?

Quỳnh thấy vậy, đôi chân bỗng bủn rủn như không thể đứng vững rồi từ từ ngã khụy xuống đất, may mắn Thiên đưa tay ra đỡ lấy nhỏ kịp thời. Nguyên thấy Khải mặt biến sắc, Nguyên chưa trải qua cảm giác như vậy bao giờ nên cũng không thể biết nhưng có lẽ anh Khải đang rất đau nhưng lí do là gì khiến Phương phải ra đi như vậy?

Tuấn Khải sau giây phút kinh ngạc, anh vội bỏ lại bức thư lên bàn, chạy một mạch xuống đường bắt taxi. Chiếc taxi Khải đang ngồi nhanh chóng tiến thẳng tới ngôi biệt thự nhà Âu Dương. Khải nhanh chóng xuống xe, kiên nhẫn ấn chuông cửa

- Xin hỏi cậu thanh niên này tìm ai? _ người quản gia của ngôi biệt thự này nhanh chóng mở cổng

- Bác cho cháu gặp ông Thiên Minh, cháu thực đang có việc rất gấp cần gặp ông ấy

Đúng vậy! Anh nhanh chóng tới đây với hi vọng ông Thiên Minh sẽ có chút manh mối gì đó để tìm ra nó, vì ông là bố nó cơ mà.

- Xin lỗi cậu nhưng ông chủ đã đưa đại tiểu thư ra sân bay từ sáng sớm rồi, cách đây khoảng hai tiếng gì đó, cụ thể là bay đi đâu thì tôi không biết!

Đại tiểu thư? Chẳng phải là nó sao? Nhưng mà ra sân bay từ sáng sớm? Đúng rồi! Nó bỏ anh thật rồi!

Lại nói đến Âu Dương Thiên Minh, vào khoảng thời gian 4 ngày trước, Quách Đình Vĩ đã đích thân vào nhà ông với mục đích hỏi cưới cho con trai. Lúc đầu thì ông có hơi ngạc nhiên, ông biết rõ Khải và Phương đang là 1 cặp nên rất khó léo đã từ chối

- Xin lỗi ông nhưng có thể cho tôi chút thời gian không? Còn phải xem ý kiến của cháu nó thế nào đã chứ tôi không thể quyết định được

Chính xác hơn là tôn trọng ý kiến cá nhân của con gái mình. Ông không muốn ép hôn nó, ông muốn con gái ông lấy được người mà nó yêu thương. Nó tuyệt đối không thể như ông ngày xưa được, cũng chỉ vì lí do đó mà ông đã mất đi Bảo Lan yêu dấu! Nhưng ngoài dự đoán của ông, tối hôm qua nó đã gọi điện và nói sẽ đồng ý kết hôn với Devil, sáng sớm ngày hôm nay sẽ sang Hàn Quốc để chuẩn bị hôn lễ. Trong thâm tâm ông cũng chưa muốn cho nó lấy chồng vì ông mới tìm thấy nó sau 17 năm thất lạc thôi mà.

==Tuấn Khải trở về nhà với khuôn mặt thất thần. Không! Anh không thể bỏ cuộc, phải tìm cho ra nó, phải bắt nó nói hết lí do vì sao nó làm vậy==

Lúc nó đáp xuống sân bay Hàn Quốc cũng là tròn 15.00h theo giờ của Hàn Quốc. Trên máy bay nó đương nhiên là ngồi cùng Devil, khuôn mặt lạnh lùng không nói chuyện với Devil 1 câu khiến anh ta có chút tức giận nhưng rồi lại thôi, trước sau gì nó cũng sẽ là vợ hắn thôi!

Ngồi trên chiếc xe ô tô sang trọng do Devil cử người đưa tới. Xứ sở Kimchi nổi tiếng đẹp là thế nhưng nó cũng không buồn nhìn liếc lấy 1 cái. Đôi mắt nhắm lại như muốn buông xuôi tất cả, mới có mặt tiếng xa anh mà nó cảm thấy như xa hàng ngàn thế kỉ, nó nhớ Khải, thực sự rất nhớ. Hiện tại giờ này anh đang làm gì? Mong là sau khi đọc xong bức thư nó để lại, Khải sẽ không đau lòng (không đau sao được đây?)

Chiếc xe ô tô dừng trước 1 căn biệt thự nguy nga, hai bên lối vào là 1 khu vườn hồng kiêu diễm.....

- Tôi thấy em cần nghỉ ngơi_Devil thấy nó có vẻ mệt mỏi, búng tay 1 cái thì từ đằng sau 1 loạt hầu gái xếp hàng chờ lệnh_ Mau đưa cô chủ lên phòng

Câu nói vừa dứt, một chị chạy tới cầm Vali của nó kéo lên, một chị nhanh nhẹn hướng dẫn nó tới phòng của mình. Mọi thứ thật khác, không còn là căn phòng màu xanh dương ấy nữa mà thay thế là 1 căn phòng màu hồng nhạt. Trong phòng nó có 1 chiếc ti vi màn hình cong, một chiếc giường lớn, có tủ lạnh, có nhà tắm, vân vân và mây mây (có nghĩa là gì gì gì cái gì cũng có). Nó ngả lưng lên giường ngủ liền 1 mạch tới tối, sau khi tắm xong, nó khoác lên mình 1 bộ váy hàng hiệu màu vàng rồi chậm rãi bước xuống nhà ăn tối. Với 1 chiếc bàn dài, nó ngồi 1 đầu, Devil ngồi 1 đầu. Ngọn nến mập mờ trên bàn ăn, ly rượu vang đắt tiền on trước mặt nó

- Muốn tôi dẫn em đi dạo 1 chút chứ?

Nó ngồi cắt miếng bít tết bỏ vào miệng nhai đáp

- Tôi mệt, không muốn đi

Nó lạ lắm, ngày trước Devil thường thấy nó cười nhất là khi bên cạnh Khải nhưng sao từ sáng tới giờ nó kiêu kì lắm, khuôn mặt lạnh băng. Ở bên cạnh hẳn nó không vui đến thế sao? Con giận dữ trong Devil lại tăng lên dữ dội nhưng rút cuộc hẳn lại phải áp chế sự giận dữ đó xuống. Từ giờ cho đến lúc kết hôn phải nhẫn nhịn một chút.

Nó ăn xong, không may may để hã tới Devil rồi cứ thế đi thẳng lên tầng. Ngồi trong phòng nó cảm thấy chán nản nên bật ti vi lên xem cho vui bớt phần nào sự không vui. Ti vi đang phát nhạc Quốc Tế. Bỗng màn hình ti vi chợt tối lại, thì ra ti vi đang chuyển đến bài tiếp theo. Khoan đã, ti vi đang chiếu bài hát Nhớ Vòng Đu Quay của Khải mà? Hình ảnh anh hiện lên trong MV đượm buồn, ánh mắt nặng trĩu.....Nhìn thấy anh, nước mắt nó tự nhiên lại rơi.

- Tuấn Khải, em nhớ anh.....!

Từng tiếng khóc cho đến câu nói đã lọt vào tai Devil

- Kiểm chế Devil, mày phải kiểm chế, cô ấy dù sao cũng sẽ thuộc về mày thôi

Hắn ta nói vài câu tự động viên bản thân, nói gì thì nói nhưng cũng phải thông cảm thật. Mới xa nhau một ngày, làm sao có thể quên nhanh như vậy được.

Nói thì nói vậy thôi chứ thực chất con ác quỷ trong người Devil lại chuẩn bị hiện hình rồi, hắn ta lái chiếc xe BMW lao nhanh trên con đường cao tốc thể hiện sự giận dữ tột độ. Nhưng cũng phải công nhận nha: nó là người con gái đầu tiên khiến Devil có những hành động như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Sự Giúp Đỡ Của Kim Nhã

Chiếc xe ô tô BMW lao nhanh tới 1 quán bar. Devil khuôn mặt giận dữ mở cửa xe rồi đóng lại 1 cái “rầm”. Ánh mắt của mấy tên bảo vệ quán bar hướng thẳng tới nơi vừa phát ra tiếng động

- Kính chào bang chủ

Đúng, quán bar này là do hắn lập nên

Bọn thuộc hạ kính hải nhìn khuôn mặt ác quỷ. Không để ý, Devil bước 1 mạch vào quán bar.

Tại phòng VIP 1

- Mang cho bang chủ 1 chai rượu vang Pháp nhanh lên

Rượu được đưa lên trước mặt, hắn ta rót rượu đầy vào 1 cốc rồi uống 1 mạch. Chết tiệt! Người con gái đó, nhất định anh phải thuần phục bằng được. Dù gì thì ngày kia, nó cũng sẽ trở thành vợ của hắn, hắn không tin nó có thể yêu Khải mãi mãi được vì “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”. Nghĩ đến đó, hắn nhếch môi cười, ánh mắt có chút gì đó vui vui, rồi lại tiếp tục uống thêm 1 ly rượu nữa. Bất ngờ cánh cửa phòng VIP 1 mở ra, một cô gái ăn mặc khá là “mát mẻ” đi vào, khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo nhờ “tô son chút phấn” uốn éo ngồi xuống cạnh Devil

- Devil à, lâu lắm rồi em không thấy anh đến đây, làm người ta nhớ muốn chết luôn đó (ơ, ai cứu tác giả với, điệu kinh quá hic)

Như đã nói, bên cạnh hắn ta không thiếu đàn bà, cô gái này cũng vậy, phù phàng vứt bỏ bạn trai để theo hắn. Nở 1 nụ cười chết chóc, Devil xoay người nhìn vào mặt người con gái

- Kim Nhã, em vẫn còn nhớ tôi sao? (Kim Nhã là người Hàn, gốc Trung)

- Đương nhiên là người ta nhớ rồi, nhớ khuôn mặt, đôi mắt, cái mũi cao.....đặc biệt là người ta nhớ nhất đêm hôm ấy kia

Nói đến đâu, Kim Nhã lại chỉ vào đó, đến đoạn cuối, ánh mắt cô ta khiêu gợi đầy ma mị

- À à, vậy em muốn chúng ta ôn lại chuyện đêm hôm đó 1 chút chứ?

Devil lại nở 1 nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý

(sao mà tác giả ghét cái tên Tuấn Vũ này thế nhỉ?)

Đang định cúi người xuống hôn thì bị cô ta ngăn lại

- Khoan đã nào! Đừng nhanh như vậy, cái gì cũng cần có giai đoạn của nó

Vừa nói cô ta vừa rót thêm rượu cho Devil, ly thứ nhất, ly thứ 2, thứ 3, thứ 4.....Devil dần dần mất cảnh giác, có chút mơ màng. Hắn ta nhìn Kim Nhã thể nào lại hoá thành nó, khát vọng chiếm hữu lại nổi lên. Mặc kệ mọi thứ, hắn ta giữ lấy cô ta mà hôn, thực sự nồng cháy tới mức chân tay Kim Nhã run lẩy bẩy (e hèm, trẻ em dưới 16 tuổi không nên đọc ặc ha ha).

- Minh Phuong, Minh Phuong, tôi yêu em, thực sự rất yêu em có biết không hả?

Lời nói của hắn bỗng lọt vào tai Kim Nhã. Minh Phuong là ai? Tại sao Devil lại nói mấy lời như vậy? Nhẹ nhàng đẩy Devil ra khỏi người, cô ta gọi nhân viên vào giúp đưa Devil ra xe. Tuy là có hơi say nhưng Devil vẫn có chút tỉnh táo, nói địa chỉ nhà cho Kim Nhã biết để cô giúp hắn về nhà.

Vào đến nhà, cô ta cố sức đưa Devil vào phòng và từ chối tất cả lời đề nghị giúp đỡ của người làm. Đặt hắn ta lên giường, bàn tay cô ta vuốt về khuôn mặt, bắt ngờ hắn ta đứng dậy ôm chặt lấy cô ta và tiếp tục làm cái việc hồi nãy ở quán bar còn đang làm dở

Giấc ngủ của nó bị phá vỡ bởi tiếng động dưới nhà, khi ra đến hành lang phòng, nó bỗng thấy có bóng đen đi vào phòng của Devil, lấy làm lạ, nó tò mò đi theo xem sự việc thế nào, khi ánh đèn điện được nó bật lên, cảnh tượng trước mặt nó là hai người đang hôn nhau thắm thiết, không ai khác chính là “ chồng chưa cưới” của nó và 1 cô gái xa lạ. Thấy có ánh điện bật lên, Devil nhúm mày bởi chưa quen với ánh sáng, nhìn kĩ lại con người đang đứng trước cửa phòng. Là nó, chính là nó. Cơ hồ là Devil có chút ngạc nhiên và lúng túng

- Cô có biết lịch sự là thế nào không? Tại sao vào phòng người khác mà không gõ cửa_ Kim Nhã đứng khoanh tay, mặt vênh vào nhìn nó

- Xin lỗi, tôi làm phiền hai người rồi, thật sự xin lỗi, hai người cứ tiếp tục, tôi đi đây.

“ Chết tiệt” - Devil thầm nói

- Kim Nhã, hiện tại tôi có việc bận, em về trước được không?

Nói xong, Devil chạy theo nó, bỏ mặc Kim Nhã đang không biết chuyện gì xảy ra, cô gái đó là ai?

Ngày kia là nó phải kết hôn rồi vậy mà Devil còn làm ra cái hành động này, có một chút tôn trọng nó sao? Nhưng vấn đề ở đây là nó không hề buồn, khuôn mặt lạnh lùng hết mức có thể. Trở về phòng, nó đang định đóng cửa thì bị Devil chặn lại

- Khoan đã Phuong, mọi chuyện không phải như em thấy đâu, nghe tôi giải thích.....

- Khỏi cần giải thích, tôi không quan tâm, anh muốn làm gì thì tùy anh

Nói rồi nó đóng cửa lại, khóa trái cửa. Cái gì? Không quan tâm? Thái độ này là sao? Một lần nữa, máu trong người Devil lại sôi lên, đáng nhẽ ra nó phải giận hờn chứ, đáng nhẽ ra nó phải bắt hắn giải thích chứ, nói như vậy là một chút về hắn nó cũng chẳng mấy may quan tâm sao?

“ Rầm rầm rầm”

Devil dùng chân đạp mạnh cánh cửa cho tới khi nó bung ra. Nó đang chuẩn bị đi ngủ thì bất chợt giật mình bởi âm thanh kinh khủng ngoài cửa phòng và sau đó cánh cửa lập tức bung ra nằm gọn dưới đất

- Devil, anh.....

Hắn ta như một con thú dữ đi tới bên nó rồi nó từ giường dậy

- Devil, anh buông ra, đau....._ nó gào thét trong phòng, anh ta lại định giờ trò gì đây

- Đến bao giờ.....đến bao giờ thì trái tim em mới thôi nhớ về Tuấn Khải hả? Đến bao giờ thì em mới thôi làm tổn thương trái tim tôi đây?_ Devil ôm chặt lấy nó, ép nó phải đối mặt với hắn ta

- Nói đến làm tổn thương trái tim thì là anh mới đúng, ngoài kia biết bao nhiêu phụ nữ vây quanh anh, tại sao anh lại không chọn mà cứ nhất thiết phải là tôi, tại sao lại ép tôi phải rời xa Tuấn Khải? Cho anh hay một điều, người duy nhất nắm giữ được trái tim tôi chỉ có một mình anh ấy thôi, chỉ có thể là Vương Tuấn Khải anh nghe rõ chưa

Bao nhiêu cảm xúc kìm nén, bao nhiêu phần nộ đến hiện tại nó có thể nói ra hết rồi

Con giận giữ của Devil đến lúc này đã lên tới đỉnh điểm, sự phần nộ không thể nói thành lời đã chuyển thành hành động, hắn ta đè nó xuống giường, chiếc cúc áo thứ nhất và thứ hai đã bị anh giựt bụng (có thể nói là cưỡng hiếp ấy)

- Nếu anh không dừng ngay lại hành động của anh thì tôi đảm bảo sắp tới cô dâu của anh sẽ trở thành 1 cái xác đấy, nó không la hét hay giãy giụa, nó đơn giản hiểu là sức con gái không bằng sức con trai, chỉ cần 1 câu nói như vậy thôi, chắc chắn sự trong trắng của nó mất đi thì nó sẽ tự tử

Đúng như dự đoán, Devil dừng lại hành động và đứng lên, ánh mắt quét qua nó 1 lượt rồi bỏ ra ngoài, và đương nhiên những hành động này Kim Nhã đã thấy tất cả. Khi biết chắc chắn Devil đã đi, cô ta bước chậm rãi đến bên nó

- Cô là Minh Phuong đúng không?

Nó quay sang nhìn người con gái xa lạ trước mặt chỉ gật đầu

- Hồi nãy ở quán bar tôi có nghe anh ấy nhắc tới cô, anh ấy nói rằng yêu cô rất nhiều

- Tôi không quan tâm nhiều đến vậy

- Tại sao vậy? Anh ấy là một người có địa vị xã hội, cũng rất đẹp trai, đâu thua kém gì Vương Tuấn Khải của cô

Nó giật mình nhìn người con gái bên cạnh, thấy ánh mắt ngạc nhiên của nó Kim Nhã chợt lúng túng

- A, xin lỗi, vì cuộc nói chuyện của hai người tôi đã nghe thấy hết

- Nếu cô biết rồi thì tôi cũng chả dám giấu.....

Nó ngồi kể lại mọi chuyện cho Kim Nhã nghe, cô ta hiểu nó cũng không hề có ác ý muốn cướp Devil từ tay cô

- Được rồi, tôi sẽ giúp cô thoát khỏi cuộc hôn nhân này bởi bản thân tôi cũng rất yêu Devil

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải!

Từ ngày nó bỏ đi, Khải cùng hai cặp còn lại đứng ngồi không yên, những tiết học bị hủy bỏ, cả lịch diễn cũng vậy. Tìm mọi cách để có được tung tích của nó, theo như lời kể của Tiểu Mê, Devil cũng biến mất đúng cái ngày nó bỏ đi, chắc chắn có liên quan đến với nhau. Khải chợt nghĩ tới cái lúc Devil nói muốn nó làm bạn gái của anh ta.....rất cuộc là như thế nào? Hiện tại cả 5 người gồm TFBOYS, Hiền và Quỳnh đang ngồi dưới phòng khách tìm cách liên lạc với nó. Nếu một ngày nào đó, Hiền và Quỳnh gặp lại nó, nhất định hai cô sẽ cho nó 1 bài học vì cái tội bỏ bạn. Khi Tuấn Khải đang định đứng lên làm việc gì đó thì bỗng điện thoại rung lên. Có người gọi. Cầm mãi lấy chiếc điện thoại, là số lạ, cái đặc biệt nhất là đây đâu phải số điện thoại Trung Quốc. Với lại anh là một ngôi sao nổi tiếng, số điện thoại đâu có thể dễ dàng cho người ta biết được? Mới đầu Khải đương nhiên là không định nghe nhưng có vẻ như người gọi rất kiên quyết muốn gặp anh, anh khéo léo nhờ Quỳnh bắt máy hộ nhưng thật không ngờ.....

- Sao, cô nói Phuong đang ở Hàn Quốc chuẩn bị kết hôn với Devil sao?

Sau khi nghe người con gái ở đầu dây bên kia nói một hồi, mày đẹp nhứt chặt, Quỳnh bỗng đứng bật dậy hét lên, thật là 1 tin khủng khiếp nhất của năm. Nghe thấy thế, Hiền, Thiên và Nguyên cũng đứng dậy, lo lắng đi tới bên Quỳnh. Đặc biệt là con người đang đứng gần cầu thang kia, đôi chân anh bỗng run run, giống như sét đánh ngang tai vậy, cố gắng lấy lại bình tĩnh, Khải bước tới bên Quỳnh

- Quỳnh à, đưa máy cho anh, anh muốn nói chuyện.....

Quỳnh nhìn Khải, ánh mắt rung rung gần như sắp khóc. Bàn tay cầm chiếc điện thoại vẫn gấn chiếc ốp nửa trái tim run cầm cập đưa cho anh. Nhận được điện thoại, Khải vội vàng nói chuyện

- Đúng, tôi là Vương Tuấn Khải, có phải.....cô nói cô biết tung tích của Phuong sao?

- Đúng vậy, anh nghe tôi nói đây, có một chàng trai tên là Devil đã “bắt” mất người yêu anh đi rồi. Cô ấy bị Devil ép hôn, để bảo vệ anh nên Phuong mới bỏ anh đi mà không nói lời nào như vậy. Đơn giản là cô ấy không muốn nhìn thấy anh khổ sở. Vì thế, tôi mong anh hãy chuẩn bị nhanh nhất có thể, mua vé

máy bay sang Seoul, Thủ Đô Hàn Quốc ngay đi. Nếu không kịp thì anh sẽ mất cô ấy mãi mãi, buổi hôn lễ ngày mai sẽ được diễn ra vào lúc 8h đây. Còn địa chỉ cụ thể tôi sẽ gửi lên Wechat cho anh, được chứ!

Người con gái ở đầu dãy bên kia nói liền một mạch, căn bản là không để cho anh có cơ hội hỏi thêm câu gì

- Làm thế nào để tôi tin được cô chứ! (anh Khải nhà tôi thông minh, cảnh giác đề phòng ghê lắm đấy các thím)

- Được, tôi sẽ chứng minh, anh mau mở wechat ra đi

Nói đoạn Khải tắt máy, liền mở nhanh ứng dụng wechat ra thì quả nhiên có tin nhắn từ 1 tài khoản có tên là Kim Nhã. Trong tin là 1 tệp hình ảnh của nó. Khoan đã, là ảnh nó sao? Trong ảnh, nó đang đứng ở ban công nhìn ra xa xăm, khuôn mặt thoáng buồn (ảnh bà Kim Nhã chụp trộm ể). Cùng lúc đó, Tiểu Mễ chạy vào hối hả ấn chuông cửa

- Tuấn Khải.....học học.....Tuấn Khải, mau mở cửa

Tiểu Mễ vừa gọi vừa thờ không ra hơi, có chuyện gì vậy nhỉ? Hiền và Nguyên thay Khải ra mở cổng, Tiểu Mễ vội chạy vào trong nhà

- Tuấn Khải.....Devil vừa gọi cho mình.....cậu ta nói mời mình tới dự đám cưới bên Hàn Quốc.....và cô dâu là..... học học

(Tiểu Mễ là chị họ của Devil, ai quên rồi giờ lại mấy chương trước đọc nhé!)

Nghe đến đây, Tuấn Khải hiểu rằng người con gái kia không nói dối, nó bị ép hôn với Devil rồi nhưng lí do tại sao thì Khải tạm thời chưa biết, có gì sẽ hỏi nguyên nhân sau bởi vì mục tiêu trước mắt là giải cứu cô dâu \$\$

- Cô dâu là ai? Cậu mau nói đi!

- Là Phuong, là bạn gái cậu!

Tiểu Mễ nhú mày, có vẻ như cô đã đỡ một hơn 1 chút nhưng khá lo cho Khải. Bình thường trong lớp Khải và Phuong cũng là bạn tốt của cô nên đương nhiên cô cũng sẽ phải lo lắng khi tình thế xảy ra như vậy

- Không thế nào? Tại sao Phuong phải kết hôn với Devil chứ?

Thiên Tỉ cũng lo lắng cho người anh tri kỉ của mình, thấy Khải như vậy anh cũng có chút buồn phiền a

Không cần biết nguyên do tại sao, Khải chỉ cần biết là Devil ép nó kết hôn, theo như lời Kim Nhã nói thì nguyên nhân là do anh. Anh phải cứu nó, anh phải cứu lấy tình yêu của anh, **TÌNH YÊU CỦA VƯƠNG TUẤN KHẢI!**

- Cô chủ, xin cô mở cửa cho, nhà thiết kế váy cưới đến rồi, họ mang cho cô những bộ váy cưới đẹp nhất để mặc thử đó ạ!

Mấy cô người hầu mặc áo trắng váy đen cung kính học cửa và nhẹ nhàng nhắc nó

Nó đang ngồi trong phòng, nghe thấy tiếng gọi bỗng thờ dài, chắc, rốt cuộc thì chuyện gì đến cũng phải đến. Vương Tuấn Khải, em sắp phải tạm biệt anh rồi, nếu lỡ một ngày nào đó em gặp lại anh, có lẽ em sẽ chẳng còn là đứa con gái trong trắng như xưa nữa rồi! Nước mắt lại rơi xuống cho đến khi cánh cửa bị đập dồn dập, nó giật mình vội lau khô nước mắt và mở cửa. Ba nhà thiết kế nổi tiếng Hàn Quốc tập hợp trước mặt nó, đi đằng sau 3 nhà thiết kế là 1 chiếc khung treo khoảng 5-6 cái váy cưới đủ thể loại. Chiếc thì lung linh lấp lánh bởi những hạt kim cương tuyệt đẹp (ồ là là, váy cưới đính kim cương hơi bị hiếm đó à nha), chiếc gì nhìn thoát qua có vẻ quý phái và thanh lịch, còn có chiếc váy được thiết kế theo phong cách trường thành, gợi cảm.....tóm lại là rất đắt đấy

- Mời phu nhân chọn bộ ạ!

Nó đưa đôi mắt vô hồn nhìn mấy bộ váy, hai tay nắm chặt đặt phía trước

- Khoan đã, chọn đồ cho cô dâu có thể thiếu chút rẻ sao?

Devil tâm trạng khá vui vẻ bước vào nhìn qua khung đặt váy cưới 1 lượt rồi gật đầu hài lòng và quay sang nó

- Em chọn trước nhé!

Nó nhìn Devil không nói gì rồi bước chậm đến chỗ váy cưới, lật qua lật lại 1 hồi, quả thật nó không ưng ý cái nào cả. Bình thường những người con gái khác khi đi thử váy cưới thường có chung 1 cảm xúc đó là vui vẻ, nhưng tại sao nó lại buồn thế?

- Không còn đáng áo cưới nào khác sao?

Nghe nó nói vậy, 3 nhà thiết kế cúi đầu nhìn nhau, gì kì vậy? Đây là những mẫu thiết kế váy cưới độc nhất vô nhị đấy

- Vậy em muốn mặc áo cưới như thế nào?

Hiểu được tính của nó, Devil vội nói đỡ

- Tôi muốn đơn giản thôi, đơn giản nhất có thể!

Như vậy đâu có được! Đường đường hán ta là 1 bang chủ đứng đầu thế lực ngầm, sẽ rất có nhiều khách tai to mặt lớn, lại là con trai độc nhất của trùm showbiz, cô dâu của anh ra đây thế mặc váy cưới thường dân được. Điều này là không thể!

- Không được.....em cũng biết thế lực của tôi lớn thế nào mà? Em sắp tới sẽ là vợ tôi, mà đã là vợ tôi thì tôi tuyệt không cho phép em ăn mặc đơn giản

Nó dùng ánh mắt băng giá “trao” cho Devil, thôi thì dù gì nó cũng là đứa thấp cổ bé họng, không đòi co làm gì cho hại thân

Devil đứng nhìn những bộ váy 1 hồi rồi chọn ra chiếc váy đính kim cương đưa cho nó. Dặn dò kỹ thợ trang điểm chỉnh chu cho nó thật đẹp. Quả nhiên, nó giống như tiên nữ hạ phàm, khi bức rèm được vén lên, 1 cô gái trắng xinh trong bộ váy cưới nước ra, đẹp đến tuyệt vời, đẹp đến ngỡ ngàng khiến Devil nhìn không chớp mắt. Nó lại tưởng tượng ra Devil trước mặt nó là Tuấn Khải, Tuấn Khải đang đứng đó nhìn nó cười thật tươi, chiếc răng khểnh lộ ra thật đẹp, nó đã từng mơ chủ rể của nó là Khải đấy, nhưng giờ lại khác hoàn toàn, thì ra mơ vẫn chỉ là mơ. Nó bất giác mỉm cười với Devil. Gì? Nó mỉm cười với hán sao? Hán đang mơ sao?

- Em.....rất đẹp, thực rất đẹp

Nó giật mình choáng tỉnh giấc, sai lầm, thật quá sai lầm, nhìn kỹ lại thì hoá ra người đứng trước mặt nó không phải Tuấn Khải. Nụ cười được thu hồi ngay sau đó.

Devil cười đắc thắng, ừ thì đúng, chỉ ngày mai thôi, ngày mai nó sẽ là của anh ta rồi.

Vương Tuấn Khải anh ở đâu? Mau tới cứu cô dâu của anh đi mà!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cướp Dâu

Bình minh lên rồi, hàng lông mi khẽ rung rung rồi mở ra, ngồi dậy, nó khẽ vươn vai, đôi chân đặt xuống mặt sàn nhà và bước nhẹ tới bên cửa sổ, “soạt” 1 tiếng, chiếc rèm cửa được kéo sang hai bên. Ánh sáng bình minh chiếu thẳng vào căn phòng u ám chứa đựng toàn những nỗi buồn. Phương biết, hôm nay là ngày kết hôn của nó với Devil, nó mất Khải thật rồi. Thật ra nó cũng không trong chờ gì nhiều lắm vào Kim Nhã vì nó biết chả ai đâu nổi với Devil. Sau khi làm VSCN xong, lúc vừa bước khỏi phòng tắm nó bắt gặp 1 người phụ nữ trung niên, nhìn có vẻ hiền hậu toát ra từ bà là vẻ đẹp thanh lịch và quý phái, đang ngồi trên giường của nó. Từ ngày đến đây nó đây có thấy có người phụ nữ nào đâu nhỉ? Nhận thấy nó đang nhìn mình, người phụ nữ đứng lên mỉm cười đi tới bên nó

- Con là Minh Phương - người con trai ta yêu đây sao?

Con trai? Nói vậy đây là mẹ Devil sao?

Nó không đáp lại, chỉ khẽ gật đầu khẳng định

- À! Ta chưa giới thiệu nhỉ? Ta là mẹ của Devil.....tên ta là.....Hoàng Bảo Lan!

Đúng rồi, bà ấy đúng là mẹ Devil. Khoan đã! Hoàng Bảo Lan? Cái tên này nghe quen quen nhưng sao nó mãi chưa nhớ ra nhỉ? (he he nhân vật Hoàng Bảo Lan xuất hiện các độc giả có thể đoán ra tình huống tiếp theo rồi đúng chứ? Nếu không biết thì chờ đọc chương sau đi nhé hê hê)

- Cháu chào bác, cháu là Minh Phương

Nó khẽ cúi đầu thể hiện phép lịch sự

- Ta có thể tâm sự cùng cháu chút chứ

Nó gật đầu không nói gì rồi nhanh chóng cùng người đàn bà tên Bảo Lan ngồi xuống giường

Chả là như thế này, hôm qua Devil có gọi cho bà nói về chuyện kết hôn, ban đầu bà khá ngạc nhiên vì con trai bà bình thường lạnh lùng là thế, chưa bao giờ thấy yêu cô gái nào thật lòng nhưng mà ngày hôm nay lại nói sẽ cưới vợ, bà đương nhiên sẽ rất ngạc nhiên. Bà cũng chiều Devil nên chuyện Devil chính vợ và cũng không muốn ý kiến nhiều cho lắm, chỉ cần con trai bà yêu là được rồi. Bình thường thì bà Lan không thường xuyên ở nhà mà hay đi khắp mọi

nơi trên thế giới, vì công việc của bà là người phiên dịch mà. Nghe Devil nói hôm nay sẽ kết hôn, bà liền phấn khởi mua vé máy bay từ Nga trở về Hàn Quốc. Cho đến sáng hôm nay thì máy bay hạ cánh, về đến nhà, Devil muốn bà nghỉ ngơi một chút nhưng bà nhất định không nghe, kiên quyết đòi gặp con dâu tương lai cho bằng được. Và khi bà nhìn thấy nó, thực sự nó rất đẹp, khuôn mặt tuy có chút băng giá nhưng vẫn xinh và đặc biệt có 1 cảm giác quen thuộc tràn ngập lòng bà khi bà nhìn thấy nó.

Lễ cưới của nó và Devil sẽ được tổ chức vào lúc 15h theo giờ Hàn Quốc. Căn nhà hiện đang được dọn dẹp 1 cách ngăn nắp gọn gàng để sau lễ cưới, những nhân vật nổi tiếng trong giới showbiz và thế giới ngầm sẽ tới uống rượu chung vui. Chứ thật ra lễ cưới được tổ chức trong 1 nhà hàng sang trọng ở giữa thủ đô Seoul.

Tích tắc đồng hồ trôi

1 tiếng

2 tiếng

.....

Và hiện tại là 12h, chỉ 3 tiếng nữa nó sẽ chính thức trở thành vợ của Devil, nó sẽ chính thức có chồng, và.....chính thức rời xa Khải. Nghĩ đến đây, Devil trong phòng âm thầm dõi theo bóng nó trên camera mỉm cười thỏa mãn

- Đêm nay.....em sẽ chính thức trở thành.....người phụ nữ của tôi ha ha ha

Giây phút này nó lại khóc, lên lấy tấm ảnh có hình anh ra nhìn. Vẫn chiếc răng khểnh ấy, vẫn nụ cười ấy nhưng sao như xa vời quá. 1 giọt nước mắt rơi trên tấm ảnh. Nó ôm lấy tấm ảnh đưa áp vào trái tim rồi khóc nức nở. Xa anh, nó rất nhớ, nhớ sắp phát điên rồi, muốn quên anh sao? Nó làm không nổi

“Cộc cộc cộc”

- Cô chủ, xin cô mở cửa, thợ trang điểm đã đến rồi_ người hầu gái vẫn chiếc áo trắng váy đen đứng học cửa trước phòng nó

“Cạch”

Cánh cửa mở ra, thợ trang điểm lần lượt đi vào. Đúng 1 tiếng sau, nó đã biến thành 1 cô dâu xinh đẹp tuyệt vời trong chiếc váy cưới đính kim cương. Mái tóc dài được bện với hoa đẹp đẽ vắt chéo ra đằng trước, trên đầu cài 1 chiếc vương miện nhỏ, đôi bông tai cũng sáng lấp lánh cùng chiếc vòng cổ kim cương. Đôi môi tô đỏ, ánh mắt nó nhìn xa xăm lắm, phần hồng bên má, lông mi cong dài. Thêm chiếc giày cao gót thủy tinh giống như giày của Cô Bé Lọ Lem. Quả đứng là tiên giáng trần.

Devil cũng khá bảnh trong bộ vest trắng, mái tóc vàng vuốt lên, chiếc khuyên kim cương sáng lấp lánh kèm theo 1 nụ cười của kẻ thắng cuộc

Nó và Devil bước lên xe ô tô để đến địa điểm tổ chức lễ cưới, lại là đường phố Seoul hiện ra tấp nập. Nó khẽ đưa mắt nhìn lên tấm bảng điện được treo trên toà nhà cao cao, bất chợt nó nhận ra hình ảnh của TFBOYS đang hiện trên bảng điện. Tuấn Khải của nó.....

Đang ngồi, chợt Devil nhận thấy nó đang ngoái cổ nhìn tấm bảng điện đang dần khuất phía sau. Hắn ta quay người cũng nhìn về phía sau. À! Thì ra đó là cái lí do nó tự nhiên mất tập trung vậy hả?

- Em nên nhớ, em sắp trở thành vợ tôi rồi đấy!

Nó vội quay đầu lại, cup mắt xuống không nói gì

Tại đây, nó được đưa vào phòng chờ dành cho cô dâu. Một mình nó lại bơ vơ. Devil ở ngoài kia để tiếp khách

Ngồi 1 lúc, Kim Nhã mở cửa đi vào. Cô mặc 1 bộ váy đỏ khá sexy.

- Xinh, cô thực rất xinh

Nó gượng cười nhìn Kim Nhã

- Cảm ơn cô

Kim Nhã bỗng ngồi xuống chiếc ghế trắng dài cạnh nó

- Nói thật cho tôi biết, cô có cảm giác như thế nào với đám cưới này? Tôi thấy cô khá buồn

- Tôi.....

Nói thế nào nhỉ? Nói ra thì nó lại khóc, mà không nói ra thì thấy khó chịu thôi thì cứ nói ra cho nhẹ lòng

- Tôi không thích kết hôn với Devil.....tôi bị ép, cô cũng biết rồi mà

- Cô có nghĩ Tuấn Khải sẽ tới đây để cứu cô khỏi Devil không?

- Tôi không nghĩ vậy, anh ấy không biết tôi ở đây, với lại nếu anh ấy có qua đây thì tôi cũng không thể về với anh ấy được.....vì tôi sợ Devil sẽ làm gì anh ấy

Nhìn nó đau khổ, Kim Nhã tự nhiên cũng cảm thấy có chút chạnh lòng, dù gì cũng là con gái với nhau cô cũng hiểu được 1 phần dù là rất nhỏ

- Vậy cô cứ chờ mà xem

- Chờ gì?

- Ở phút cuối cùng sẽ có bất ngờ

Nói xong câu này, Kim Nhã bước đi nhanh chóng để lại nó với hàng nghìn dấu chấm hỏi

(a ha ha có âm mưu gì đấy hả chị Nhã ơi!)

Cuối cùng giờ chuẩn bị lễ kết hôn đã đến, ông Thiên Minh cũng đã đến, giây phút ông cầm tay con gái trao cho Devil cũng đã chuẩn bị đến rồi. Nó sắp mất Tuấn Khải rồi sao? Nhanh thật đấy!

- Bố! Mẹ chưa có tới

Devil quay ra nói với Quách Vĩ Đình

- Cứ tiếp tục làm lễ, mẹ con mới từ nước ngoài về còn khá mệt, chắc chút nữa sẽ tới thôi, đừng lo

Và.....cái thời điểm 15h cũng đã đến. Nó bước từng bước nặng nhọc, khoác tay người bố thân yêu lên lễ đường, xung quang 2 bên khách đã tới đông đủ, thỉnh thoảng nó còn nghe thấy mấy cô gái ở dưới nói “ ời, bang chủ đã đẹp trai rồi, giờ tới bang chủ phu nhân cũng xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành nữa, xứng đôi thật ấy hứ hứ, nhưng sao bang chủ phu nhân lại buồn thế nhỉ? Phải vui lên mới đúng chứ?”

Devil mỉm cười đưa tay ra nắm lấy tay nó đứng đối diện với chủ hôn. Sau 1 hồi nói huyên thuyên, ông chủ hôn mới bắt đầu vào vấn đề chính

- Quách Tuấn Vũ, con có đồng ý.....blo.....bla.....

Không ngần ngại, Devil nhìn thẳng nó trả lời “Đồng ý”

- Còn con, Phạm Thị Minh Phương, con có đồng ý.....blo.....bla.....

- Con.....

Nó ngập ngừng không thể nói ra lời. 5 phút trôi qua, trong miệng nó chỉ có từ “con.....con.....”, khuôn mặt khó xử đến tột độ. Khách khứa bên dưới bắt đầu bàn tán sôi nổi. Tại sao cô dâu lại ấp úng quá vậy? Hay là không muốn lấy chú rể rồi? Devil cũng bắt đầu mất kiểm soát, ánh mắt gắt gao nhìn nó

- Con.....đ.....đồng.....

- KHOAN ĐÃ!

Nó nghĩ, dù gì thì trước sau cũng là vợ hั้น thôi thì để 1 câu nói “ con đồng ý” chấm dứt tất cả? Nó còn trông chờ vào điều gì đây? Nhưng cho tới khi nó đang định nói nốt chữ “ý” thì 1 giọng nói thân thuộc bỗng vang lên, giọng nói của người mà nó yêu thương, giọng nói của người mà nó muốn gặp nhất hiện giờ. Nó bỗng quay ra nhìn tại nơi có giọng nói quen thuộc cất lên. Cảm giác đầu tiên là ngạc nhiên tột độ, đôi chân bỗng trở nên run run, đôi môi mấp máy hai chữ

- TUẤN KHẢI!

Cũng giống nó, Âu Dương Thiên Minh, Quách Vĩ Đình và bao nhiêu khách quay ra, đặc biệt là Devil. Sao lại là Tuấn Khải? Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Kim Nhã khi nhìn thấy Tuấn Khải thì mỉm cười đầy ẩn ý

Nói đến nó, ban đầu là ngạc nhiên rồi đến vui mừng tột độ, nó chạy lại ôm lấy anh, thật sự là nó không thể giấu nổi tâm trạng của mình

- Vương Tuấn Khải, em nhớ anh

Tuấn Khải cũng ôm chần lấy nó, anh cũng nhớ nó lắm rồi, thực nhớ lắm rồi, anh sẽ không bao giờ để nó xa anh thêm 1 lần nào nữa

Nhìn thấy cô dâu của mình chạy đi ôm lấy người đàn ông khác, Devil máu lại sôi lên.

Đúng! Chính là anh, chính là Vương Tuấn Khải, anh đến để cướp dâu đây! Anh đến để cướp lại hạnh phúc vốn dĩ thuộc về mình

(hứ hứ, Khải nhà Yên không phải dạng vừa đâu há há)

Chương 69: Anh Em Cùng Mẹ Khác Cha

Cảnh đám cưới giờ thật hỗn loạn, khách tới tham dự đám cưới thì nhìn nhau xì xào bàn tán lớn nhỏ: sao cô dâu lại ôm người khác trước mặt chú rể thế kia? Chuyện là như thế nào? Và đương nhiên chỉ có người trong cuộc mới hiểu được tình huống gì đang xảy ra.

- Phuong, về với anh. Anh không cần biết bất kì lí do gì em lại bỏ đi như vậy nhưng.....anh biết.....em yêu anh mà đúng không? Về Trung với anh

Tuấn Khải nâng khuôn mặt thiên thần của nó lên, ép nó nhìn thẳng vào đôi mắt của anh. Bàn tay nó anh đang nắm giữ, anh tuyệt không thể để bàn tay ấy vụt mất thêm 1 lần nào nữa

Nghe Khải nói vậy, nó bất giác sợ hãi quay ra nhìn sắc mặt của Devil, anh ta đang giận, sự giận giữ tăng ngàn ngút, bàn tay Devil nắm chặt thành quyền. Không xong rồi, nó làm gì vậy nè! Tuấn Khải của nó sẽ bị anh ta hành hạ chết mất.

- Tuấn Khải, em không.....em không thể đi.....anh về đi, hãy quay về đi.....em hết yêu anh rồi, điều này là thật mà

Hết yêu anh rồi ư? Toàn là nói dối, chẳng nhẽ Khải lại không hiểu nó sao? Khuôn mặt nó đăm lẹ, son phấn gần như trôi hết. Khi nói hết yêu anh, nó không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Khải biết mà, nó không bao giờ hết yêu anh được đâu. Anh chắc chắn

- Đây không phải lí do, em không biết nói dối đâu Phuong.....là vì Devil uy hiếp em đúng chứ?

Đúng! Khải là người có chỉ số IQ khá cao, nhìn thấy ánh mắt của nó hồi nãy nhìn Devil là anh đã hiểu được phần nào

- Em.....

- Gọi cho tao 50 thẳng tới hôn trường ngay lập tức

1 giọng nói lạnh lùng phá chút quỹ dị bỗng vang lên. Devil đang cầm chiếc Iphone 7 gọi cho đàn em tới. Không hay rồi. Nó mặt tái xanh nhìn Devil, đôi chân như muốn nhấc lên chạy tới chỗ hấn ta để cầu xin nhưng không nhấc nổi. Bỗng cánh cửa lễ đường lại mở ra. Tuy là Devil có nhiều người nhưng hấn ta nghĩ, đối phó với Khải chỉ nhiều đó người là đủ rồi

- Phuong.....Phuong, cậu.....

Là Quỳnh và Hiền, theo sau là Thiên và Nguyên. Do Tuấn Khải vội vàng nên đã nhanh chân tới đây trước còn 4 người bọn họ theo sau

Thấy Phuong trong bộ váy cưới, Quỳnh và Hiền chạy tới ôm lấy cô bạn. Nhưng chúng nó biết, hiện giờ không phải là lúc hàn huyên tâm sự. Cái quan trọng bây giờ là phải làm sao khi đàn em Devil sắp tới rồi

- Phuong, mau đi theo anh

Khải bỗng cầm lấy tay nó kéo đi. Nhưng vừa bước được 1 bước, nó cảm thấy có 1 lực mạnh giật nó trở lại và ôm vào người

- Devil.....anh.....

Bàn tay nó lại rời khỏi Khải thêm 1 lần nữa. Chết tiệt!

- Đừng hòng rời khỏi tôi, em nên nhớ.....

Giọng Devil là nói với nó, nhưng ánh mắt sắc bén lại nhìn vào Tuấn Khải như ám chỉ 1 điều rằng nó sẽ không rời khỏi đây.

Ui! Đám cưới giờ trở thành cái gì thế này? Âu Dương Thiên Minh thì cũng không có vẻ quá bất ngờ khi nhìn thấy Khải nhưng còn Quách Đình Vĩ? Ông ta khá giận khi nhìn thấy cảnh này! Cái quái gì thế này? Đường đường ông là 1 trùm showbiz, sao lại có thể có ngày mất mặt thế này chứ?

- Tôi nói cho anh biết, nếu Tuấn Khải mà có chuyện gì không hay thì.....chính tay tôi sẽ giết chết anh

Nó gằn giọng, ánh mắt căm thù nhìn Devil.

Nhận được câu nói khẳng định chắc nịch, Devil có 1 chút nhọc nhằn khi nghe nó nói nhưng hấn ta lại cười ngay tức khắc. Giết anh ta sao? Đâu có dễ vậy?

- Tuấn Khải, mau.....bọn anh mau rời khỏi đây nhanh.....nguy hiểm. Để em ở lại, em không thể đi

Nước mắt nó rơi lã chã

- Phuong, chúng ta là bạn thân mà phải không? Sống chết có nhau, tớ không đi được đâu...

Hiền và Quỳnh cương quyết ở lại giải cứu nó khỏi Devil

- Anh sẽ không đi, trừ khi anh cứu được em

Tiếng động cơ ô tô của 50 tên đàn em đã gần đến, nó có thể nghe được. Không ổn rồi.

“Pằng, pằng”

Hai tiếng súng của bọn đàn em vang lên ở bên ngoài như báo hiệu cho bằng chủ của chúng. Nghe thấy tiếng súng, khách tới tham dự chạy loạn xạ mở cửa ra ngoài với mong muốn bảo toàn mạng sống. Trong đám hỗn loạn đó chỉ có duy nhất 7 người vẫn đứng im không động đậy. Đó là Devil, Khải, nó và 2 cặp còn lại

Đúng lúc đó, 1 chiếc xe Lamborghini trắng cũng tiến tới. Trong chiếc xe đó là mẹ của Devil, Hoàng Bảo Lan. Đang ngồi trong xe, bà bỗng thấy hỗn loạn khung cảnh hỗn loạn, sao vậy nhỉ? Bước vội xuống xe, bà cố chen lấn trong dòng người náo loạn và với tình độn phải 1 người khiến bà tròn mắt nhìn ngạc nhiên đến tột độ

- Âu.....Âu Dương.....Dương Thiên Minh?

Bỗng giọng bà không còn giữ được bình tĩnh mà run rẩy nói không thành lời

- Là bà sao? Hoàng Bảo Lan?

Âu Dương Thiên Minh quá xúc động khi nhìn thấy người con gái năm xưa, người con gái mà ông tìm kiếm suốt 20 năm. Đúng thật là xa tít chân trời, gần ngay trước mắt

Bảo Lan quay người như muốn tránh mặt ông Minh nhưng tay bà đã bị ông giữ lại.

- Bà còn muốn bỏ đi 1 lần nữa sao?

- Bây giờ không phải lúc nói chuyện, tôi muốn biết tại sao đám cưới của con trai tôi đang xảy ra chuyện gì?

Cái gì? Con trai tôi? Nói vậy là Bảo Lan đã có chồng? Và điều quan trọng là.....Devil là con của bà ấy và Quách Đình Vĩ sao? Không xong rồi. Nó và Devil là anh em cùng mẹ khác cha

Ông Thiên Minh bỗng giật nảy người khi nghe bà Lan nói vậy. Quả thực không xong rồi. Mặt của ông đang chuyển dần thành màu xám

- Đây.....Thiên Minh.....ông không sao chứ? Tôi đang hỏi đám cưới của con trai tôi làm sao vậy?

- Phuong.....con tôi.....

Sao? Thì ra con dâu tương lai của bà lại là con của Thiên Minh. Bà Lan khá bất ngờ nhìn Thiên Minh, quả thực là duyên phận

- Bảo Lan, bà còn nhớ bà đã có 1 đứa con với tôi không?

Ông Thiên Minh thay đổi hẳn thành thái độ kiên quyết, ông nắm chặt lấy bà vai của bà.

Sao ông ta lại biết rằng bà đã có.....

- Ông nói gì tôi không hiểu, làm gì có con nào của ông, ông sai rồi

- Bà đừng nói dối. Bà nghe rõ đây, đứa con gái của bà và tôi tên là Minh Phuong, bà đã rõ chưa? Và nó đang đứng trong lễ đường với bộ váy cô dâu để chuẩn bị kết hôn với con trai của bà đây. Hai đứa nó là anh em cùng chung 1 mẹ đẻ ra, không thể xảy ra chuyện này được đâu bà có nghe không?

Giống như 1 chuyện gì đó rất kinh khủng mà bà Lan vừa nghe thấy. Con gái bà? Đứa con gái mà gần 20 năm trước bà đã bỏ rơi nó trong nhà chùa, giờ đây lại sắp biến thành con dâu bà sao? Thảo nào khi gặp nó lần đầu tiên bà đã thấy có gì đó rất quen thuộc, không thể ngờ được.....

Không nói gì thêm, bà Lan chạy 1 mạch vào bên trong lễ đường

Bên trong lúc này tình hình thực sự căng thẳng đến đứt dây thần kinh, chiếc súng của Devil đang kề sát đầu Khải

- Cô gái này là của tôi.....

- Là anh ép cô ấy đúng không? Tôi nói cho anh biết Tuấn Vũ, cô ấy sẽ không bao giờ là của anh bởi tình cảm của cô ấy là dành cho tôi

“Bốp”

1 phát đánh thật đau dành trọn cho Khải

- Cảm miệng

- Không, Tuấn Khải.....không.....anh đừng nói nữa

- Anh Khải....._Nguyên và Thiên lo lắng cho người anh của mình, mày đẹp nhói chặt

- Devil.....mau thả bạn tôi ra

Nó, Quỳnh, Hiền, Nguyên và Thiên đang bị hai, ba tên khác giữ chặt tay, nó cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi, nó muốn ôm chặt lấy Khải ngay lúc này

- Tôi có cố gắng bao nhiêu thì tình cảm của em cũng vẫn đặt lên người Tuấn Khải,.....nói.....rốt cuộc tôi thua kém cậu ta ở điểm gì?

Devil ánh mắt sâu thẳm nhìn nó gần như tuyệt vọng

- Đương nhiên anh thua kém Khải, không những thua mà còn thua kém thảm hại, anh không hiểu tôi như anh ấy, không ám áp như anh ấy, anh luôn áp đặt mọi chuyện lên người tôi trong khi Tuấn Khải thì chưa 1 lần.....

- ĐỦ RỒI

Devil hét lên, tay phải cầm súng nắm chặt giống như muốn bẻ gãy chiếc súng ấy ra. Được, không lấy được trái tim nó thì hắn sẽ chiếm lấy thể xác của nó. Nghĩ tới đây, ánh mắt Devil đục ngầu đầy dục vọng.

- A, Tuấn Khải, cậu cũng đã qua cái tuổi 18 rồi phải không? Xoan nghĩa là đã quá đủ tuổi để xem phim người lớn rồi nhĩ? Vậy hôm nay, tôi sẽ cho cậu chứng kiến cảnh người cậu yêu thương nằm dưới thân của tôi như thế nào?

Nhận thấy trong câu nói của Devil có quá nhiều mối nguy hiểm, Tuấn Khải giật mình

- Devil, cậu định làm gì?

- Suyt, sẽ biết ngay thôi

Anh ta nở 1 nụ cười đầy sự kinh khủng rồi bước chậm chậm tới chỗ nó. Nó nhìn sắc mặt của Devil rồi muốn giật lùi về phía sau nhưng tay nó đang bị giữ lại, không thể lùi

“Xoạc”

Chiếc váy cưới màu trắng bị xé 1 phát nên đã rách để lộ ra làn da trắng đó

- Không.....

Hiền và Quỳnh kinh hoàng nhìn cảnh tượng đó diễn ra với bạn của mình

- Aaaaaaaaaaaaaa

Tức nước rồi cũng sẽ vỡ bờ, chính mắt Khải đã chứng kiến cảnh tượng đó. Cố gắng hết sức giãy giụa, anh không muốn tiếp tục nhìn cảnh này của nó và Devil diễn ra

- Devil, anh quá đáng rồi đấy

Nó nhìn anh ta căm phẫn. Không nói gì, Devil mỉm cười rồi ra lệnh cho đám thuộc hạ không có nhiệm vụ ra ngoài. Khuôn mặt anh ta dần dần nhìn từ chiếc cổ của nó đi xuống rồi tiến lại gần nó.....và dự định hành động tiếp theo sẽ là 1 nụ hôn dành cho nó

- Không, dừng lại đi Devil!

Tiếng nói dừng lại vang lên nhưng không phải của nó, của Khải hay của 2 cặp kia mà là của Hoàng Bảo Lan

- Con trai, dừng lại đi, tội lỗi lắm. Phương.....Phương là em gái của con đấy

Hành động kia bỗng dừng lại, nó có thể cảm nhận được đôi bàn tay đang ôm eo nó bắt đầu run rẩy

- Mẹ có biết mẹ vừa nói gì không?

- Mẹ biết, nó là em gái con, trước khi lấy Quách Đình Vĩ mẹ đã có Phương với Thiên Minh, chỉ là mẹ quá đau khổ nên mới bỏ Phương trong chùa mà đi.

Tin mẹ, nó là em gái con mà Devil

Nó tròn tròn mắt ngạc nhiên? Bà ấy mới nói gì vậy?

- Devil mau dừng lại đi, Phuong là em gái cháu thật mà, buông em nó ra đi và đừng tiếp tục diễn ra hành động này nữa

Ông Thiên Minh cũng đi vào

- Bố.....bố.....là thật sao?

Nước mắt nó tự nhiên rơi nhiều hơn trước? Hôm nay là ngày gì mà nó phải chịu đựng nhiều như vậy?

- Đi hết ra ngoài

Devil ra lệnh cho mấy tên đang giữ tay chúng nó ra ngoài. Được thả, Quỳnh vội bỏ áo khoác ngoài ra khoác tạm lên người nó để không còn bị lộ ra

Nó lại bắt gặp ánh mắt của Devil nhìn nó, không còn gắt gao, không còn chiếm hữu, mà thay thế vào đó là 1 câu hỏi “Rốt cuộc em là ai?”

Nó vội chạy lại ôm lấy Tuấn Khải, nhìn lại chỗ vết thương mà vừa nãy Devil đã làm với Khải.

Kết thúc rồi, có lẽ sẽ không còn thù hằn nào đối với Khải và nó nữa?

Devil lặng lẽ không nói gì, giống như là anh ta chưa thể chấp nhận sự thật này. Anh ta cần phải kiểm tra xem mẹ anh ta có nói thật không? Hay chỉ là.....lừa dối để giải thoát cho nó. Nhưng mà, nhìn kĩ thì nó rất giống mẹ Devil. Có thể là sự thật. Hắn ta lại nghĩ đến ngày hôm ấy, khi vô tình vào phòng mẹ, anh ta đã nhặt được 1 tấm ảnh của 1 người con gái trẻ với 1 người đàn ông trong rất đẹp đôi. Thì ra, là ảnh của mẹ và Thiên Minh hồi trẻ. Câu trả lời dường như đã quá rõ. Kết thúc rồi, anh ta có em gái và em gái của anh ta là nó, là Minh Phuong

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 70: Rắc Rối Khép Lại, Chỉ Còn Hạnh Phúc [Chương Cuối]

E hèm, trước khi vào chương thì Yên có 1 thông báo nhỏ

Thứ nhất: Vì chương 69 có chút vấn đề nên Yên đã sửa lại cho hợp lí hơn rồi, ở không thể sửa được nên đọc chương 69 có chút vô lí. Vì sao Phuong sinh trước Devil mà lại là “Anh Em Cùng Mẹ Khác Cha”? Đây chính là mấu chốt vấn đề đấy ạ. Nếu ai còn thắc mắc thì vào .com đọc lại chương 69 đi nhé

Thứ 2: Chương này là chương cuối cùng của truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* rồi! Tuy có chút buồn a nhưng không sao, vẫn còn tác phẩm *Lỡ Yêu Em Rồi! Biết Phải Làm Sao?* đang chờ đón các bạn. Yên đảm bảo truyện mới của Yên sẽ không khiến các bạn thất vọng đâu hihi

****Giờ thì chúng ta vào truyện thôi nào!****

5 năm sau

- Woa, chưa tới giờ mà Fans đã tới rồi, đông quá đi

Quỳnh diện trên người bộ quần áo sành điệu pha chút năng động và dễ thương đang từ cánh gà sân khấu ngó ngó nghiêng nghiêng

- Đương nhiên rồi, hôm nay là đại lễ mở hồ hồ

Nó che miệng cười quỷ dị

- Thật hạnh phúc ghê_ Hiền trong bộ váy yếm màu nâu đang đứng quảng vai bá cổ con em

- Ai nha nha, các tiểu thư của chúng tôi vẫn còn đứng ở đây sao? Mau mà vào chuẩn bị cho các hoàng tử của các nàng đi kìa

Chị quản lí trang phục đứng đó nhìn chúng nó cười trên

Hôm nay là ngày gì ư? Là ngày bình thường như thường ngày, chỉ là được chọn lựa làm ngày Fans Meeting thôi! Còn có nghĩa khác là 1 Live Show. Nhưng ả chứa trong buổi Fans Meeting này là gì? Tí nữa sẽ biết ngay thôi.

Đúng, 5 năm đã trôi qua. Vào thời điểm hiện tại thì chúng nó cũng khá trưởng thành rồi, Tuấn Khải đã tròn 25 tuổi, Nguyên và Thiên cũng đã 24. Thật ra

mà nói thì kể từ cái ngày đưa nó từ Hàn Quốc trở về. Nó và Khải suốt trong 5 năm qua không còn 1 sự thử thách nào nữa, sống yên bình lắm. Qua xét nhiệm ADN để khẳng định đúng là Hoàng Bảo Lan là mẹ ruột của nó, Devil là em trai nó. Vì sao ư? Devil là người có quyền lực cao lớn, mọi thông tin về anh ta đều được bảo mật không để lọt ra bên ngoài, về ngoài thì Devil rất chừng mực chứ thật ra Devil kém nó 1 tuổi đây chả qua chỉ là anh ta không bao giờ tiết lộ tuổi thật của mình, người ngoài nhìn vào thường thì sẽ nói hai đứa nó là anh em chứ không phải chị em. Cũng từ khi biết được cái bí mật kinh khủng ấy, Devil luôn né tránh nó mỗi khi nó chủ động đến tìm hân an ủi. Thành thạo nó trở về gặp mẹ, cũng còn may là Quách Đình Vĩ thông cảm cho chứ không thì mẹ nó đã bị đuổi cổ ra khỏi nhà họ Quách rồi. Âu Dương Thiên Minh đương nhiên vẫn còn tình sâu ý cũ, lưu luyến Bảo Lan nhưng rồi cũng phải mỉm cười chấp nhận sự thật: Bảo Lan đã có gia đình riêng.

- Ấy, sao bọn tôi lại không được vào

Hiện câu mày nhìn 2 tên canh cửa cao to lực lưỡng đang đứng trước phòng trang điểm của 3 anh

- TFBOYS có lệnh! (hã! TFBOYS có lệnh á? ==>) tuyệt đối không để 3 cô vào

Hả? Tự dưng nổi cơn hay sao mà lại thành ra như vậy? Có chuyện gì mà lại cấm cửa cả người yêu vậy?

- Chắc họ có chuyện quan trọng cần bàn riêng, chúng ta cứ ra kia ngồi đi

Quỳnh khuyên nhủ rồi ra ghế ngồi chờ. Tốt cuộc thì có chuyện gì nhỉ? (3 anh đang có âm mưu gì ế hớ hớ)

2 tiếng sau, TFBOYS nam thần của chúng ta cũng chịu bước. Ôi giờ ôi, thật là soái ca mà. Các anh khoác trên người bộ quần áo đen hoàng tử, mái tóc nắm truyền thống vẫn vậy, dáng người cao cao.....nói tóm lại là đẹp khó miêu tả. Cái đặc biệt là, các anh khi bước đi ngang qua 3 đứa nó thì khuôn mặt lạnh băng, không thèm liếc lấy 1 cái. Mặc dù chúng nó ở phía sau tha hồ gọi nhưng các anh vẫn không thèm trả lời cứ thế bước lên sân khấu trong sự hò reo điên loạn của Fans. Biểu cảm này là sao vậy? Giận cái gì à? Lúc ở nhà vẫn cười nói bình thường mà? Khuôn mặt đờ đẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra của 3 đứa nó làm các chị phì cười

Sau 2 giờ biểu diễn, cuối cùng cũng kết thúc live show. Tuấn Khải bắt giắc đứng dậy cầm chiếc mic nói

- Hôm nay chúng em có chuyện muốn nói với mọi người

Fans im lặng, nín thở, cố gắng nghe xem Khải sẽ nói gì tiếp theo mà có vẻ nghiêm trọng vậy? Khuôn mặt 3 anh thoáng buồn trên sân khấu

Ờ? Chuyện gì? Chuyện gì lại sắp xảy ra? 3 đứa nó trong cánh gà cũng nín thở theo dõi động tác, cử chỉ của Khải, Nguyên và Thiên

- Phương, Hiện, Quỳnh.....3 em ra cả đi_ giọng nói cao lãnh, lạnh lùng cất lên. Vẫn là sắc mặt đó, sắc mặt buồn đó. Rốt cuộc là có chuyện gì?

Nghe nhắc tới 3 cái tên của 3 người con gái may mắn nhất cái trần thế này. Tứ Diệp Thảo không chủ động mà hô ầm lên “aaaaaaa”

Chúng nó ngẩn ngơ bước từ cánh gà ra.

- Em xin lỗi mọi người vì phải để cho mọi người chứng kiến cảnh này, nhưng phải làm thế này thì các cô ấy mới hiểu được tâm nguyện của bọn em_ Vương Nguyên về mặt đau khổ hiện rõ

Sau đó, 3 anh lần lượt kéo 3 đứa nó đứng đúng vị trí của mình. Nhẹ nhàng cùng 1 động tác, 3 anh cầm tay 3 đứa nó lên

- Phương/Quỳnh/Hiện, anh xin lỗi.....

Giây phút nghệt thờ, rốt cuộc là cái quái gì đang xảy ra ở đây?

- Suốt những năm qua em đã luôn quan tâm anh....._ Nhìn thẳng vào đôi mắt của nó, Khải nói

-.....lo lắng cho anh.....(Nguyên tiếp lời của Khải, biểu cảm không đổi)

-.....chăm sóc cho anh từng li từng tí.....(Thiên tiếp lời Nguyên)

- Cũng đã được 6, 7 năm chúng ta quen nhau rồi nhỉ?.....(Khải tiếp lời Thiên)

-.....trong khoảng thời gian này anh đã nhận ra được nhiều điều khi ở bên cạnh em.....(Nguyên tiếp lời Khải)

-.....đó chính là.....anh cảm thấy chán khi làm người yêu em rồi.....(Thiên tiếp lời Nguyên)

Hờ.....a.....hà? Các anh.....đang nói cái gì vậy?

Sau khi nghe Thiên nói, cả hội trường náo loạn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này? Và đương nhiên không chỉ có Fans ngạc nhiên mà 3 cô gái đang ở trên sân khấu kia kia.

“Các anh ấy nói vậy là có ý tứ gì?”

3 đưa nó cùng 1 suy nghĩ này, cùng 1 biểu cảm ngạc nhiên đến tột độ. Mắt rung rung như sắp khóc. Tâm nguyện của các anh chính là muốn chia tay chúng nó sao?

Nhận thấy bàn tay của chúng nó đang run lên từng hồi, Khải, Nguyên và Thiên khá gấp rút

Nhưng bỗng dừng.....

- Chán làm người yêu em rồi, chỉ muốn làm chồng em thôi

Câu nói của cả 3 chàng trai đồng thanh lên 1 lúc

“HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Tiếng “Hà” ngạc nhiên cũng đồng thanh vang to khắp hội trường như muốn phá banh cái hội trường này ra. Quả thực bất ngờ. Cái kiểu cầu hôn này giống như tra tấn người ta ấy. Làm người ta từ trên núi đẩy xuống vực thẳm, rồi lại từ vực thẳm kéo lên trên trời

Chưa dừng lại ở đó, hành động tiếp theo của 3 anh chính là chiếc hộp đỏ trong túi được lấy ra, từng động tác cả 3 anh phối hợp cực kì ăn ý, cực kì đều.

“Cách” nắp hộp đỏ đó được mở ra. 1 chiếc nhẫn.....đó là.....1 chiếc nhẫn

- Hiện tại các em đang có 3 sự lựa chọn cho chính mình....1 là làm vợ anh_ Tuấn Khải bá đạo nhìn nó, hiện giờ thì khuôn mặt buồn rầu lúc trước biến mất, thay vào đó là sự tinh ranh và khá là giao hoạt hồ hồ

- 2 là làm mẹ của các con anh_ Thiên cũng tiếp lời, đôi môi nhếch lên cười nửa miệng

- 3 là làm con dâu của bố mẹ anh_ thành viên cuối cùng của nhóm cũng lên tiếng

Wao! Mãn cầu hôn bất hủ! Chắc, có 1 không 2 đây mà. Cái gì mà 3 sự lựa chọn. Các anh khôn thật ấy cơ, 3 cái này gộp lại cũng là cùng 1 ý nghĩa. Chọn cái nào cũng như nhau cả thôi

- Hờ, không có sự lựa chọn nào khác sao các Bảo Bối_ lửa giận trong nó đang tăng ngàn ngút, vừa nãy các anh làm cho chúng nó suýt chút tim ngừng đập mà chết vì câu nói “không muốn làm người yêu nữa”, giờ lại nói muốn làm chồng. Đùa hơi ác rồi.

Đúng, dụng ý trong buổi Live Show này chính là: cầu hôn. Các anh muốn đích thân Fans của mình có thể nhìn thấy các anh như vậy

“Hú hú, cả 3, cả 3, cả 3”

Tiếng Fans vang lên không ngớt. Thình thoảng còn nghe được vài câu “Hiền, Phương, Quỳnh, nếu các em dám không nhận lời, làm tổn thương các bảo bối của chị thì các em chết chắc”

Hờ! Vậy các anh ấy làm tổn thương bọn em thì sao? Các Ti Đại Lục sao lại thiên vị như vậy a

- Vậy thì, chọn cả 3 nhá

3 đưa nó nói đồng thanh. Sau câu nói là 1 tràng vỗ tay dài hàng thế kỉ vang lên. Thật sự quá hạnh phúc rồi.

- Chúc mừng chị của em....

Ở 1 góc xa, Devil đứng dõi theo nó, cuối cùng thì hắn cũng đã chấp nhận được sự thật. Nó là chị của hắn

*****5 năm sau*****

- Vương Tuấn Kiệt con đứng lại. Sao con dám phá đồ của bố chứ hả? Thằng con mất nết này.....lại chạy đâu rồi

“ừm ừm”, trong lùm cây đằng xa, có 1 thằng nhóc khoảng chừng 4 tuổi đang bịt miệng 1 cô nhóc

- Vương Bối Bối, cậu chán sống rồi sao? Cậu mà hét lên bố tôi mà biết thì cậu cũng sẽ bị bố mẹ cậu phát hiện ra cậu thôi

- Ừm.....bỏ tay ra. Tôi có ngu đâu

Hà há, chả là cậu nhóc Vương Tuấn Kiệt này vừa bị bố Khải cầm roi rượt cho 1 trận vì cái tội làm vỡ đồ ấy mà. Con cô nhóc Vương Bối Bối này á? Lấy son của mẹ bôi lên đầy mặt bố Vương Nguyên nên cũng đang bị truy lùng để lôi về giáo huấn cho 1 trận cho chừa cái thói nghịch ngợm đi.

- À à, ra là các cậu trốn ở đây

Đang ngó nghiêng ần nấp thì hai đứa giật mình bởi 1 giọng nói

- Dịch Dương Thiên Anh, cậu muốn dọa chết bọn tôi đấy a_ Vương Tuấn Kiệt nhử mày nhìn Thiên Anh

Dịch Dương Thiên Anh vốn thừa hưởng tính ngoan ngoãn, cao lãnh của bố Thiên Tỉ nên ít phá phách hơn cô nhóc Bối Bối và cậu nhóc Tuấn Kiệt. Nhưng một khi đã lên con thì Thiên Anh sẽ quậy tung khiến cả nhà 1 phen đau đầu

- Bố tôi nói gọi các cậu vào ăn cơm kìa, có vào không?

- Tiểu Kiệt, hay chúng ta vào nhà thôi, tôi đói_ Tiểu Bối xoá bụng, mặt nhăn lại khiến Tuấn Kiệt chịu thua

- Thôi thì vào, nghe bố giáo huấn 1 trận chắc cũng chả chết

Vậy là cứ thế 3 đứa trẻ con chạy vào nhà, vẫn là nụ cười hồn nhiên của trẻ nhỏ. Cuộc sống trong ngôi nhà chung này thật quá hạnh phúc rồi.

=====The End=====

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.